

ANUL VIII — NR.36 — OCTOMBRIE - DECEMBRIE 2019

EXEMPLAR TRIMESTRIAL GRATUIT

veterinaria

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA

*„Medicul uman salvează omul,
medicul veterinar salvează omenirea.”*

Louis Pasteur

**“THE BEST
REGIONAL COLLEGE
IN SCIENCE AND
EDUCATION
SPHERE”**

The Socrates Committee
Oxford, UK 2014



ACORDĂM CONSULTANȚĂ

în accesarea fondurilor europene pentru achiziția de aparatură.

OFERIM SINGURA ȘI CEA MAI PERFORMANTĂ

linie de diagnostic dedicată domeniului medical veterinar

VINDEM APARATURĂ, INSTRUMENTAR ȘI CONSUMABILE

medicale pentru uz veterinar.

www.altius.ro



Speranța moare ultima!

Perioada 2017-2019 a fost cea mai tulburătoare perioadă pentru profesia de medic veterinar. Ea a fost marcată de schimbări majore, din păcate însă aproape toate cu impact negativ. Prima lovitură cruntă pentru profesie a fost promovarea și adoptarea OUG 70/2017.

Ca urmare a acestui act normativ, medicul veterinar a pierdut competența exclusivă de a comercializa cu amănuntul și de a utiliza produsele medicinale veterinare. Farmaciile veterinare pot fi deținute de către orice persoană, indiferent de pregătire, activitatea farmaciilor veterinare nu mai implică prezența medicului veterinar. Produsele biologice pot fi comercializate cu amănuntul de către farmaciile veterinare, care de multe ori merg mai departe și le și administrează la animale, fără a avea acest drept. Proprietarii animalelor pot achiziționa, deține și administra produsele medicinale veterinare la animale, încălcându-se grav dreptul rezervat al medicului veterinar. S-a deschis posibilitatea comercializării online a produselor medicinale veterinare care pur și simplu a creat un haos în acest domeniu. Schimbările din acest sector au născut multe nemulțumiri ale medicilor veterinari, concretizate prin mitinguri, petiții, memorii, acțiuni în instanță etc. O a doua lovitură dată profesiei a fost realizarea și întreținerea schismei dintre medicii veterinari funcționari publici și medicii veterinari de liberă practică, ajungându-se de multe ori la situații extreme.

Acordarea discriminatorie a sporurilor în sistemul public, devaforizând vădit medicul veterinar, a fost a treia lovitură dată profesiei noastre.

Nu în ultimul rând, cea mai mare lovitură a reprezentat-o ignoranța și tratamentul aplicat medicilor veterinari de liberă practică care dețin contracte cu statul. ANSVSA nu a mai majorat tarifele din anul 2013, nu a asigurat mentenanța SNIIA, iar medicii veterinari au ajuns să susțină financiar sistemul, au fost eliminați complet de la supravegherea bolilor de pe fondurile de vânătoare, folosiți ca o armată fără plată pentru diferite acțiuni etc.

Dar, la finele anului, Parlamentul a adoptat un proiect de lege care dă mari speranțe medicilor veterinari, chiar dacă până la promulgarea ei au fost multe dezbateri pro și contra, cu multă risipă de energie, iar schimbarea Guvernului a adus un medic veterinar la cârma agriculturii românești și un nou președinte la ANSVSA, aprinzându-se astfel o nouă flacără a speranței... și până la urmă vorba românului... speranța moare ultima.

Conf. univ. dr. Viorel Andronie



4 Info CMV

- 4 Recomandări pentru reducerea riscului de îmbolnăvire cauzată de MRSA și MRSP
- 8 Apariții editoriale

10 Practică și cercetare

- 10 Orientări clinice în colibacilozele păsărilor de colivie și volieră
- 14 Ce este nou în diagnosticarea și gestionarea dermatitei atopice la câine

22 Istorie

- 100 de ani de la înființarea Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România
- 80 de ani de la înființarea Colegiului Medicilor Veterinari din România



veterinaria

Director Editorial

Conf. Univ. Dr. Viorel Andronie

Editor Șef

Dr. Liviu Harbuz

Redactor Șef

Prof. Univ. Dr. Alin Bîrțoiu

Colectiv Redacțional

- Prof. Univ. Dr. Gheorghe Dărăbuș
- Prof. Univ. Dr. Romeo Cristina
- Prof. Univ. Dr. Dan Drugociu
- Prof. Univ. Dr. Gheorghe Solcan
- Prof. Univ. Dr. Militaru Dumitru
- Prof. Univ. Dr. Liviu Bogdan
- Conf. Univ. Dr. Nechita Adrian Oros
- Conf. Univ. Dr. Mihai Daneș
- Conf. Univ. Dr. Mario Codreanu
- Conf. Univ. Dr. Alexandru Diaconescu
- Conf. Univ. Dr. Iancu Morar
- Lector Univ. Dr. Băcescu Bogdan
- Conf. Univ. Dr. Simion Violeta
- Dr. Cosmin Ghencioiu
- Dr. Călin Șerdean

Art Director / DTP

Ing. Sebastian Bob
www.graficaieftina.ro

Foto

Dreamstime

Publicație trimestrială editată de
Colegiul Medicilor Veterinari
din România



Tiraj: 5.000 exemplare

PRINT

ISSN 2247 – 4935

ISSN-L = ISSN 2247 – 4935

ONLINE

ISSN 2284 – 6026

ISSN-L = 2247 – 4935

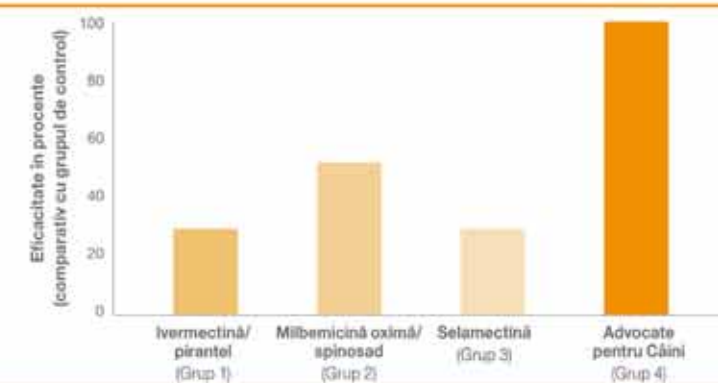


Studii recente au arătat că **Advocate pentru Câini** este extrem de eficient împotriva dirofilariozei (viermii cardiaci) comparativ cu alte produse medicinale veterinare pentru prevenție împotriva acestei boli.^{1,2}

Cum a fost conceput studiul¹

- Câini (n=8/grup) au fost infestați cu 50 de larve de viermi cardiaci (*D. immitis*) (L3) în ziua -30
- Câinii au fost tratați o singură dată (ziua 0) cu imidacloprid/moxidectin, de trei ori (în zilele 0, 31 și 60) cu ivermectină/pirantel pamoat, milbemycină oximă/spinosad sau selamectină, sau lăsați ca și subiecți de control care nu au fost tratați.
- S-au numărat viermii cardiaci adulți la 154-156 de zile post infestare.

Advocate pentru Câini a avut o eficacitate de 100% în prevenirea dezvoltării larvelor de *D. immitis* la stadiul adult, în urma unui tratament cu doză unică¹



Deși majoritatea produselor medicinale veterinare pentru prevenție contra viermilor cardiaci, administrate lunar, sunt rapid metabolizate, Moxidectinul formează depozite la nivelul țesutului adipos, asigurând concentrații terapeutice suficiente să împiedice dezvoltarea larvelor de viermi cardiaci, chiar și după o doză unică.^{1,2}

Advocate pentru Câini este un tratament **sigur și eficient** pentru microfiliariile circulante de *D. immitis*.³⁻⁵

Eficacitatea microfilaricidă a Advocate, demonstrată prin mai multe studii clinice de profil³⁻⁵

Infestați experimental	Infestați natural										
Câini (n=20) infestați cu 10 perechi de viermi cardiaci adulți în ziua -82 și tratați în zilele 0 și 28. Reducerea numărului de microfilarii:	Câini (n=22) tratați în ziua 0 și ziua 28. La șapte zile după primul tratament, numărul de microfilarii s-a redus cu 99% comparativ cu grupul de control, rămânând așa până la finalul studiului (la 14 zile după cel de-al doilea tratament).										
	Câini (n=8) tratați cu un adulticid și trei săptămâni mai târziu cu Advocate pentru Câini. Eficacitatea microfilaricidă a fost de 99,97% în urma administrării unei singure doze de Advocate.										
<table border="1"> <thead> <tr> <th>Ziua</th><th>Eficacitatea (%)</th></tr> </thead> <tbody> <tr> <td>3</td><td>93,1%</td></tr> <tr> <td>7</td><td>98,2%</td></tr> <tr> <td>14</td><td>99,7%</td></tr> <tr> <td>42 (sfârșitul studiului)</td><td>99,9%</td></tr> </tbody> </table>	Ziua	Eficacitatea (%)	3	93,1%	7	98,2%	14	99,7%	42 (sfârșitul studiului)	99,9%	
Ziua	Eficacitatea (%)										
3	93,1%										
7	98,2%										
14	99,7%										
42 (sfârșitul studiului)	99,9%										

În cadrul studiilor mai-sus menționate, efectuate pe câini pozitivi la testarea pentru prezența microfiliarilor, nu s-au înregistrat reacții adverse asociate tratamentului.³⁻⁵

Advocate pentru Câini este sigur de administrat câinilor cu viermi cardiaci sau atunci când nu este cunoscută cu exactitate prezența viermilor cardiaci la câini.⁶

Studiile au arătat că nu se impune efectuarea unui test preliminar pentru depistarea viermilor cardiaci înainte de a începe tratamentul cu Advocate pentru Câini.³⁻⁵

Totuși, conform celor mai bune practici din domeniul medicinei veterinare, se recomandă testarea tuturor câinilor în vârstă de 6 luni sau de peste 6 luni, pentru eventuala depistare a unei infestații evidente cu viermi cardiaci, înainte de a administra medicația profilactică prima dată. Câinii depistați pozitiv la infestarea cu *D. immitis* trebuie tratați corespunzător de către medicul veterinar.

Referințe: 1. Baghum JL et al. Parasit Vectors 2010;13:101. 2. Baghum JL et al. Vet Parasitol 2011;175:219-24. 3. McGarvey et al. Vet Parasitol 2014; 204:1-10. 4. Bowman DJ et al. Parasit Res 2010;114(Suppl 1):S103-S104. 5. Frangipane S, Negredo A et al. Vet Parasitol 2010;165:4-8. 6. Advocate pentru Câini: RECOMANDĂRI, CARACTERISTICI PRODUSULUI. Disponibil la: <http://www.bayer.ro/advocate> (400-0100000/advocate-lege-produs-advocate).
Advocate pentru Câini conține ivermectină 100 mg/ml și moxidectină 25 mg/ml. Advocate este o marcă înregistrată la Bayer. Toate informațiile înregistrate de către Bayer sunt proprietate intelectuală a Bayer.
Informațiile conținute în acest document sunt de natură informativă și nu reprezintă o recomandare medicală. Pentru informații suplimentare, vă rugăm să consultați prospectul, fișa de utilizare sau să contactați medicul veterinar.
© 2015 BAYER S.R.L. - Sediul: București - Calea 13 Noiembrie 13, Sector 1, 060000 - București, România. Tel: +40 21 525 4544. În orice caz, Bayer este o companie de farmaceutice.

Recomandări pentru reducerea riscului de îmbolnăvire cauzată de MRSA și MRSP

Probabil cabinetele veterinare vor trebui să gestioneze animale care sunt colonizate sau infectate cu *Staphylococcus aureus* rezistent la metilicilină (MRSA) sau cu *S. pseudintermedius* rezistent la metilicilină (MRSP). De asemenea, este posibil ca personalul veterinar și incintele să joace rolul de rezervoare ale acestor organisme. Aceste recomandări descriu măsuri menite să prevină apariția și diseminarea MRSA și MRSP în cabinetele veterinare. Cele patru puncte cheie sunt: **1. Igiena scrupuloasă a mâinilor; 2. Un mediu curat; 3. Utilizarea prudentă a antibioticelor; 4. Respectarea TUTUROR punctelor de mai sus.** Aceste orientări reprezintă cele mai bune sfaturi de lucru disponibile până în prezent, dar sunt orientări generale. Cabinetele veterinare trebuie să utilizeze aceste orientări, ca și altele, pentru a dezvolta protocoale specifice, relevante pentru nevoile și activitățile lor. Tot personalul trebuie să cunoască, să înțeleagă și să respecte protocoalele de control a infecțiilor. Este recomandabil să fie desemnat un personal specific pentru monitorizarea și aplicarea măsurilor de combatere a bolilor infecțioase și pentru efectuarea auditurilor de control a infecțiilor.

Măsuri de rutină pentru a preveni răspândirea MRSA și MRSP

Măsurile de igienă relativ simple au redus prevalența MRSA în spitalele din sistemul de stat cu până la 80%, acolo unde ele s-au aplicat. Majoritatea acestor măsuri pot fi implementate cu ușurință în cabinetele veterinare.

Igiena mâinilor

1. O igienă și o dezinfecție eficientă a mâinilor trebuie practicate între manipularea și/sau consultarea pacienților.

Este important ca metodele utilizate pentru decontaminarea mâinilor să fie eficiente împotriva MRSA și a MRSP. Gelurile antibacteriene sau dezinfectantele pentru frecarea mâinilor, atașate uniformelor și așezate în încăperi constituie un indiciu util în privința curățeniei și pot fi utilizate rapid înainte și după manipularea unui animal, ca și înainte de atingerea stilourilor, tastaturilor etc. Plasarea dozatoarelor de gel în sălile de așteptare încurajează igiena mâinilor în rândul clienților și face cunoscut faptul că igiena cabinetului veterinar este luată în serios (clienții vor fi obișnuiți cu aceasta din spitalele umane). În cazul în care mâinile sunt murdare, atunci trebuie folosit un detergent și apă, deoarece dezinfectanții (inclusiv gelurile pe bază de alcool) sunt ineficienți în prezența resturilor organice. Proiectarea cabinetului veterinar trebuie făcută în așa fel încât să permită personalului să se spele pe mâini, fără a fi nevoie să deschidă o ușă.

2. Mâinile trebuie spălate (dacă este necesar) și dezinfectate:

- Înainte și după atingerea unui pacient;
- Înainte și după atingerea mediului din jurul pacientului;
- Înainte de utilizarea mănușilor;
- Înaintea oricărei proceduri ce urmează a fi efectuată curat sau aseptice;
- După orice risc de expunere la fluide sau țesuturi contaminate.

3. Procedura de spălare și dezinfectare a mâinilor:

- În cazul spălării, folosiți suficient săpun pentru a acoperi întreaga suprafață a mâinilor;
- Numai în cazul dezinfectării, aplicați 3-5 ml de gel pe bază de alcool;
- Frecați palmele împreună;
- Frecați partea din spate a fiecărei mâini cu palma celeilalte, împreunând degetele;
- Îndoțiți și împreunați degetele mâinii astfel încât partea din spate a fiecărui deget să fie frecată de palma mâinii opuse;
- Închideți și frecați fiecare deget mare cu mâna opusă;
- Frecați vârful degetelor în palma mâinii opuse;
- Frecați fiecare încheietură a mâinii cu mâna opusă;
- În cazul spălării, clătiți bine și uscați cu un prosop de hârtie;
- În cazul dezinfectării, lăsați alcoolul să se usuze.

Nu trebuie să fie purtate bijuterii, brățări pentru încheietura mâinii și ceasuri care interferează cu spălarea și dezinfectarea mâinilor (sunt acceptabile verighetele de căsătorie simple și ceasurile cu curele din metal sau cauciuc). Ungھیile trebuie să fie naturale, tăiate scurt și curate.

4. Pentru proceduri ce urmează a fi efectuate curat sau aseptice și în caz de contact direct cu agenți potențial infecțioși proveniți de la pacienți, lichide corporale, leziuni și alte materiale contaminate trebuie să fie purtate mănuși (și, dacă este necesar, alte echipamente de protecție, cum ar fi șorturile). Mănușile și alte haine de protecție trebuie schimbate între manipularea și/sau consultarea pacienților. Dacă este posibil să fie generați aerosoli, trebuie protejate fața și ochii. Mănușile nu constituie un substitut pentru spălarea și dezinfectarea mâinilor.

5. Rănile sau leziunile cutanate trebuie acoperite cu pansamente impermeabile. Atunci când suferiți de leziuni cutanate ale mâinilor, trebuie evitate procedurile invazive și contactul cu materialul infecțios.

Curățarea și dezinfectarea incintelor și a echipamentelor

1. Toate suprafețele și echipamentele trebuie curățate și dezinfectate în mod eficient între manipularea și/sau consultarea pacienților.

Este important ca metodele utilizate să fie eficiente împotriva MRSA și MRSP. Spray-urile antibacteriene sau șervețelele atașate la uși și așezate în încăperi sunt un indiciu vizual privind curățenia și pot fi utilizate rapid pentru a dezinfecta echipamentele și suprafețele între manipularea și/sau consultarea pacienților. În cazul în care echipamentele sau suprafețele sunt murdare, atunci trebuie utilizat detergent și apă, deoarece dezinfectanții (inclusiv alcoolul) sunt ineficienți în prezența resturilor organice.

2. Este important să se evite utilizarea materialelor și a echipamente care nu pot fi curățate după atingere, a celor clinice sau a altor zone ce prezintă risc înalt. Se va lua în considerare utilizarea tastaturilor impermeabile sau a huselor pentru tastatură, a tablelor albe ușor de șters, a tapițeriei nețesute, etc. Se vor înlocui țesăturile

și tapițeria ruptă sau deteriorată.

3. Protocoalele corespunzătoare privind curățarea, dezinfectarea și sterilizarea trebuie să fie afișate clar, în locuri relevante. Curățarea și dezinfectarea de rutină trebuie împărțită în sarcini zilnice, săptămânale și lunare, în funcție de riscul de contaminare. Sarcinile finalizate trebuie înregistrate.

4. Trebuie practicate standarde înalte de curățare a încăperilor:

- Cuștile/adăposturile trebuie curățate și așternutul înlocuit cel puțin o dată pe zi.
- Cuștile/adăposturile trebuie curățate și dezinfectate complet între utilizările lor de către pacienți.
- Cuștile/adăposturile utilizate trebuie identificate în mod clar, pentru a preveni folosirea acestora în comun și contaminarea încrucișată.
- Așternuturile murdare trebuie eliminate sau curățate și dezinfectate cât mai curând posibil. Nu trebuie să existe niciun contact cu așternuturile curate sau cu cele ale altor animale.

5. Trebuie să existe o cultură „clean as you go” („curăță imediat/lasă curat când pleci”). Toate deșeurile trebuie aruncate cu promptitudine într-un sac separat de dimensiune, rezistență și culoare corespunzătoare. Obiectele ascuțite trebuie imediat amplasate într-un container aprobat. Personalul trebuie să poată arunca toate deșeurile într-un container adecvat, fără a fi nevoie să se deplaseze între camere.

6. Personalul trebuie să poarte uniforme/îmbrăcăminte simplă (de exemplu, haine cu închidere laterală sau costume tip personal medical). Nu trebuie purtate cravate. În mod ideal, uniformele trebuie spălate la fața locului sau de către un serviciu de spălătorie profesionist, la > 30°C, cu un detergent. Uniformele trebuie schimbate în mod regulat (în funcție de tipul de muncă și de risc) sau imediat ce se murdăresc. Uniformele nu trebuie purtate în exterior sau trebuie acoperite – publicul larg tinde să creadă că îmbrăcăminte clinică poate disemina infecția, deși există puține dovezi în acest sens.

Bunele practici clinice

Bunele practici clinice trebuie respectate în orice moment. Aceasta înseamnă:

- 1.** Izolarea corespunzătoare a pacienților prezentând o infecție transmisibilă sau suspicioasă de a prezenta o infecție transmisibilă.
- 2.** Utilizarea rațională a antibioticelor pentru a minimiza dezvoltarea și răspândirea rezistenței la antibiotice. În special, trebuie evitată utilizarea speculativă a antibioticelor la animale fără un diagnostic de infecție bacteriană și/sau utilizarea de rutină pentru a preveni infecția bacteriană.
- 3.** Standarde înalte de tehnică aseptice pentru toate procedurile invazive. Acestea cuprind: minimizarea personalului, cu limitarea acestuia doar la personalul necesar; utilizarea de halate, mănuși, bonete și măști sterile; sterilizarea corespunzătoare a echipamentului și restricționarea utilizării la un singur pacient (sau folosirea unui echipament de unică folosință, dacă este cazul); eliminarea eficientă a materialelor contaminate; și după cum s-a menționat mai sus, igiena mâinilor și dezinfectarea suprafețelor între manipularea și/sau consultarea pacienților.

Gestionarea pacienților cu MRSA sau MRSP

Diagnosticul infecțiilor cu MRSA și MRSP

1. MRSA sau MRSP trebuie suspionat în următoarele cazuri:

- Pacienți din gospodării cunoscute cu MRSA/MRSP.
- Pacienți cu răni care nu se vindecă.
- Pacienți cu infecții care nu răspund la antibiotice pentru care examene anterioare, citologie și/sau ale culturilor bacteriene indică faptul că sunt implicați stafilococi.
- Infecții nosocomiale sau secundare, în special la pacienții cu risc. Acestea includ animale compromise imun, cazuri spitalizate pe termen lung, pacienți cu afecțiuni cutanate și/sau ale mucoasei generalizate, precum și cazuri chirurgicale, în special cele care sunt supuse procedurilor invazive și/sau cele cu implanturi.
- Animale care mor datorită septicemiei sau a altor infecții invazive.

Animalele suspionate a prezenta infecții cu MRSA sau MRSP trebuie gestionate ca atare până când se dovedesc a fi negative în urma examinării culturii bacteriene.

2. În toate cazurile în care există suspiciune, eșantioanele sub formă de tampoane sau probele de țesut trebuie obținute cât mai curând posibil. Probele pot fi prelevate din:

- Leziuni sau răni ale pielii.
- Incizii operatorii, implanturi sau drenuri.
- Locuri de inserție a cateterelor intravenoase.
- Urină, dacă există un cateter intern și/sau o infecție a tractului urinar.
- Fecale, dacă pacientul are diaree.
- Spută, secreții nazale sau lichid de lavaj al bronhiilor, în cazul în care există o infecție a tractului respirator.

3. Pentru a reduce șansa unui rezultat fals-negativ, probele destinate detectării colonizării persistente a mucoasei trebuie prelevate atât de la nivelul nărilor, cât și din perineu.

4. Probele trebuie trimise la un laborator având suficientă expertiză și resurse pentru a identifica corect MRSA și MRSP și pentru a determina susceptibilitatea lor antimicrobiană.

5. Toate probele și corpurile trimise pentru examinare post mortem trebuie să fie sigilate și ambalate în siguranță, folosind materiale ce prezintă rezistență și securitate suficientă. Formularul din exteriorul containerului sigilat trebuie să precizeze în mod clar că este suspionată prezența MRSA/MRSP.

6. Înainte de primirea unui pacient, personalul trebuie să fie informat despre cazurile cunoscute sau în care există suspiciunea de MRSA/MRSP. Totuși, acest lucru nu este posibil în cabinetele veterinare unde pacientul vine pentru o primă consultație. Dacă este posibil, aceste cabinete trebuie să efectueze culturi bacteriene ale cazurile suspecte și să informeze alte cabinete veterinare de rezultatul examinării acestor culturi, înainte de trimiterea pacientului spre aceste cabinete.

Admiterea animalelor cu infecții cu MRSA și MRSP

1. Cazurile cunoscute sau suspionate trebuie să fie conduse direct într-o sală de consultații pentru a evita contaminarea și conștientizarea din sala de așteptare. Pardoseala, masa și alte suprafețe de contact trebuie apoi dezinfectate înainte de a fi utilizate pentru alți pacienți.

2. Mișcarea pacienților infectați sau a celor suspionați în cadrul cabinetului veterinar și procedurile care îi privesc trebuie să fie reduse la minimum și, dacă este posibil, programate pentru sfârșitul zilei. Rănile ce prezintă scurgeri trebuie acoperite cu un pansament impermeabil. Utilizarea unui cărucior va ajuta la reducerea la

◀ minimum a contaminării coridoarelor și a altor încăperi. Contactul pacienților MRSA/MRSP pozitivi cu alte animale și cu personalul trebuie să fie unul minimal. Căruciorul și oricare alte încăperi sau coridoare trebuie dezinfectate înainte de utilizarea lor ulterioară.

Spitalizarea animalelor cu infecții cu MRSA și MRSP

1. Pacienții cu MRSA sau MRSP trebuie să fie izolați, pe cât posibil, de alți pacienți.

2. Contactul cu personalul trebuie limitat doar la personalul esențial.

3. Membrii personalului prezentând anomalii majore ale barierei cutanate (de exemplu, eczeme, psoriazis, răni deschise etc.), sau cei care sunt imunodeprimați nu trebuie să îngrijească animale MRSA/MRSP pozitive. Acolo unde există un motiv de îngrijorare, trebuie solicitat avizul în materie de sănătate a muncii.

4. Precauțiile privind tehnicile stricte de control pentru prevenirea răspândirii infecțiilor în rândul personalului medical și a altor pacienți cuprind:

- Purtarea mănușilor, bluzelor și măștilor de unică folosință. Părul lung trebuie legat la spate și protejat cu o bonetă de unică folosință. Mâncile trebuie să fie rulate până la cot. Dacă există riscul de stropire sau de aerosoli poate fi necesară protejarea ochilor.

- Spălarea strictă a mâinilor și a antebrațelor înainte și după manipularea pacientului. Ceasurile, inelele sau alte bijuterii care ar putea interfera cu eficacitatea spălării trebuie îndepărtate înainte de manipularea pacientului.

- Stilourile/creioanele, stetoscoapele, termometrele și alte echipamente trebuie păstrate pentru a fi utilizate numai pentru pacientul afectat și aruncate sau dezinfectate după utilizare.

- Așternuturile trebuie eliminate. Dacă reutilizarea lor este esențială, trebuie spălate la 60°C. Trebuie avută mare grijă pentru a nu contamina alte așternuturi în timpul curățării, dar nu este necesară o spălare separată.

- Cușca și podeaua din vecinătatea acesteia trebuie curățate și dezinfectate minuțios cel puțin o dată pe zi. Fecalele și urina trebuie colectate și eliminate pentru a evita contaminarea. Sângele sau orice lichide corporale trebuie curățate imediat.

5. O îmbăiere la fiecare 2-3 zile cu clorhexidină poate reduce transportul mucozal și pe cel cutanat, ca și potențialul de contaminare, dar efectuarea acesteia dacă nu este posibilă din punct de vedere clinic sau logistic și crește astfel contactul cu personalul.

6. Proprietarii nu trebuie descurajați inutil de a vizita pacienții spitalizați. Aceștia trebuie informați despre riscurile potențiale, să poarte îmbrăcăminte de protecție, să își spele și să-și dezinfecteze cu atenție mâinile, așa cum s-a arătat mai sus. Contactul trebuie limitat la animalul lor.

Gestionarea pacienților decedați și externai cu infecții cu MRSA și MRSP

1. Dacă un animal pozitiv MRSA/MRSP moare, cadavrul trebuie să fie plasat cât mai curând posibil într-un sac sigilat, impermeabil. Cadavrul și țesuturile trimise pentru examinare trebuie să fie ambalate în siguranță, ca mai sus. Cadavrele ar trebui mai degrabă incinerate decât îngropate, dar acestea pot fi returnate pentru îngropare la domiciliu, cu condiția să fie plasate într-un sac sau un recipient sigilat, iar riscurile de contaminare directă să fie discutate de proprietarul.

2. Pacienții pozitivi MRSA/MRSP trebuie externai din spital imediat ce starea lor de sănătate permite. Ei trebuie testați (analiza

culturilor bacteriene) înainte de externare pentru a se identifica colonizarea persistentă. Dacă animalul rămâne colonizat, riscurile și precauțiile potențiale care vor fi luate trebuie discutate cu proprietarul. Înainte de externare, proprietarul trebuie să semneze o confirmare ca a fost informat în acest sens.

Decolonizarea animalelor cu MRSA și MRSP

1. Animalelor cu colonizare persistentă a mucoasei în urma tratamentului de succes trebuie să li se permită decolonizarea fără tratament cu antibiotice. Majoritatea animalelor colonizate cu MRSA/MRSP par să piardă colonizarea odată ce sunt departe de mediul sanitar veterinar și de antibiotice. Spălările cu clorhexidină pot fi utilizate acasă, iar proprietarilor trebuie să li se ofere sfaturi cu privire la măsurile de control ale infecțiilor, în special igiena mâinilor.

2. Dacă este necesar, poate fi luată în considerare decolonizarea activă. Aceasta poate fi adecvată gospodăriilor în care oamenii se află în contact cu riscul de infecție, în timpul decolonizării gospodăriilor colonizate persistent (în cooperare cu autoritățile medicale corespunzătoare) sau în cazul în care este necesară intervenția chirurgicală urgentă sau un alt tratament al animalului.

3. Animalele colonizate trebuie tratate, o dată pe zi, cu un șampon cu clorhexidină și acid fusidic intranasal sau cu mupirocin.

4. Înainte de o intervenție chirurgicală, poate fi posibilă decontaminarea pacientului așa cum s-a prezentat anterior. Îmbăierea cu un șampon cu clorhexidină, acoperirea leziunilor cu pansamente impermeabile și curățarea la nivelul leziunii și/sau al plăgii chirurgicale cu 70% alcool poate reduce, de asemenea, riscul de colonizare al plăgii chirurgicale. Utilizarea pansamentelor și a gulerelor poate contribui la reducerea contaminării plăgii după operație.

Screeningul de rutină al personalului și al mediului pentru MRSA și MRSP

În majoritatea circumstanțelor screeningul (depistarea precoce) de rutină al personalului și al mediului nu este recomandat. Screeningul nu este un substitut pentru măsurile riguroase de combatere a bolilor infecțioase, în special pentru igiena și curățarea mâinilor. Rolul mediului în răspândirea MRSA/MRSP în spațiile veterinare este încă discutabil și nu au fost stabilite nici standarde microbiologice. Prin urmare, este dificil să se stabilească semnificația clinică a culturilor pozitive, în special dacă acestea sunt non-cantitative. Ratele de contaminare cu MRSA în spitalele umane au scăzut acolo unde personalul de curățenie a fost instruit cu privire la curățenia microbiologică, mai degrabă decât cu privire la curățenia vizuală, și fără a folosi, de rutină, screeningul mediului.

Screeningul personalului și al mediului poate fi utilizat, ca parte a unei investigații epidemiologice, în situațiile în care MRSA sau MRSP au devenit endemice. Acest lucru trebuie realizat în colaborare cu experți în epidemiologie și controlul infecțiilor. Orice animale rezidente (de exemplu, pisica cabinetului veterinar) trebuie supuse unui screening.

Screeningul personalului

1. Portajul tranzitoriu trebuie diferențiat de colonizarea persistentă. Portajul tranzitoriu este mai frecvent, reprezintă majoritatea infecțiilor încrucișate MRSA/MRSP și este controlat cel mai eficient prin igiena mâinilor și alte măsuri de curățare.

2. Dacă investigația epidemiologică sugerează transmiterea de la personal la animal, proces ce nu este controlat de măsurile



skyla VB1



Biochimie



Electroliți



Endocrinologie

Skyla VB1 este un analizor multiparametru veterinar, proiectat să ofere soluții inteligente pentru îmbunătățirea calității testelor 'in-house' și pentru a satisface nevoile clinicilor veterinare

Parametrii disponibili singolari, dubli sau în paneluri

ALB, ALP, ALT, AST, AMY, BUN, CREA, GLU, TBIL, GGT, Na, K, Cl, Ca, PHOS, Mg, TP, CPK, CHOL, TRIG, UA, LDH, T4, BA, tCO2, LAC, FRU, UCRE, UPRO, UPC#, NH3*, GLOB#, A/G#, B/C#, Na/K#

(#calculați/ *în dezvoltare)



MEDVET Diagnostic distribuitor exclusiv



Contact: 0784.278.108 / comenzi@medv.ro / www.welltest.ro

◀ de combatere a bolilor infecțioase, atunci personalul asociat cu acești pacienți trebuie încurajat să se supună unui screening.

3. Membrii personalului care sunt colonizați trebuie să fie încurajați să fie evaluați de medicul lor generalist pentru un portaj mai larg și să fie tratați. Este important să se păstreze confidențialitatea și să nu fie stigmatizați sau învinovați.

Apariții editoriale

Vă facem cunoscut că la Editura NAPOCA STAR, din Cluj-Napoca au apărut următoarele cărți:

A. Tratatul de boli virale și prionice la animale elaborat de un colectiv de 17 cadre didactice de la 4 facultăți de Medicină Veterinară din țară, cercetători de la IDSA București și alți specialiști recunoscuți pentru contribuțiile lor în domeniul bolilor infecțioase la animale, sub coordonarea Prof. Dr. Constantin Vasiu. Cartea a apărut în 2019.

Coordonare și editare:
PROF. DR. CONSTANTIN VASIU

Autori (ordine alfabetică):
CONF. DR. ADRIANA ANIȚĂ
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Iași
ȘEF LUCRĂRI DR. DRAGOȘ ANIȚĂ
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Iași
CONF. DR. FLORICA BĂRBUCEANU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. București

ȘEF LUCRĂRI DR. JANOS DÉGI
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V.B. Timișoara
ASISTENT DR. CONSTANTIN CERBU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Cluj-Napoca
DR. MIHAIL CLAUDIU DIACONU
IDSA București
DR. MONA GHIȚĂ
IDSA București
PROF. DR. VIOREL HERMAN
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V.B. Timișoara
DR. DORU HRISTESCU
IDSA București

Tratatul este structurat pe două secțiuni: Boli virale și Boli prionice. În prima secțiune, bolile sunt prezentate în șapte capitole, care includ bolile comune mai multor specii de animale și bolile specifice unei specii de animale, și anume: bovine, ovine și caprine, ecvine, suine, carnișiere și animale de blană, păsări. La încadrarea bolilor s-a luat în considerare susceptibilitatea speciilor la diferitele viroze, precum și caracteristicile morfoclinice ale acestora. A fost dificil, aproape imposibil, de a încadra o viroză sau alta în capitolele menționate, deoarece la bolile trecute la o anumită specie pot fi receptivă și altele, cu o frecvență mai redusă și sub o formă mai mult sau mai puțin gravă. Suntem conștienți că introducerea bolilor

B. Tratat de Boli bacteriene la animale. Autor CONSTANTIN VASIU. Cartea este editată în 2017. Cartea cuprinde 780 de pagini (litere, font 11) și 120 imagini foto.

Cartile se adresează medicilor veterinari și umani, biologilor, inginerilor zootehniști, biotehnologilor sau altor specialiști din domenii înrudite, și desigur, cu toată căldura și bucuria inimii,

Screeningul mediului

Locurile de atingere a mâinilor par a fi cele mai importante în contaminare și transmisie, dar alte locuri ar putea include podele, mese utilizate pentru anestezie, robinete, mânere de uși, cuști, echipamente clinice (stetoscoape, otoscoape, endoscoape etc.), ca și mouse-uri și tastaturi pentru computer etc. ■

în respectivele capitole nu este perfectă, existând posibilitatea reîncadrării acestora în edițiile viitoare.

Bolile sunt expuse după schema clasică, cu unele ajustări. Sunt prezentate noțiunile de bază, un scurt istoric, răspândire și importanță, epidemiologie, patogeneză, tablou clinic și morfopatologic, diagnostic, profilaxie și combatere. Deși tratamentul se

ȘEF LUCRĂRI DR. IONICA IANCU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V.B. Timișoara
PROF. DR. GABRIEL PREDOI
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. București
CONF. DR. CORINA PĂSCU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V.B. Timișoara
PROF. DR. MARINA SPÂNU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Cluj-Napoca
DR. GRAȚIELA NEAGOE
IDSA București
DR. IULIANA ONIȚĂ

IDSA București
CONF. DR. OANA IRINA TĂNASE
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Iași
ȘEF LUCRĂRI DR. AUREL VASIU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Cluj-Napoca
PROF. DR. CONSTANTIN VASIU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Cluj-Napoca
DR. IOSIF VASIU
Facultatea de Medicină Veterinară
U.S.A.M.V. Cluj-Napoca
DR. VLAD VUȚĂ
IDSA București

include în măsurile de combatere, pentru o mai mare claritate și o mai bună definire și circumscriere a lui, a fost prezentat separat.

S-a acordat o importanță mai mare bolilor infecțioase care evoluează în zona noastră, în raport cu gravitatea lor și cu rolul pe care îl dețin în sănătatea publică și economie, dar nu a fost neglijată informația asupra bolilor cu impact mai mare și în alte zone ale globului sau cele exotice.

Cartea are 858 de pagini (lietere, font 10), cu 225 imagini foto reprezentând aspecte clinice și morfopatologice întâlnite în unele boli de natură virală și prionică. Este adusă la zi cu datele din literatura de specialitate și a lucrărilor elaborate de autori.

studenților din cele două ramuri ale medicinei, precum și oricărui cititor sau utilizator ale lor.

Informații suplimentare, pentru cei interesați, se pot obține la adresa: Prof. univ. Dr. Constantin Vasiu, Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară Cluj-Napoca, Facultatea de Medicină Veterinară. e-mail: vasiucon@yahoo.com ■



*Colegiul Medicilor Veterinari din România
și colectivul revistei Veterinaria vă urează
sărbători fericite alături de cei dragi și La Mulți Ani!*



Orientări clinice în colibacilozele păsărilor de colivie și volieră

Între bacteriozele păsărilor de colivie și volieră, colibacilozele ocupă un loc important prin frecvența tot mai ridicată cu care sunt diagnosticate, atât la păsările întreținute de amatori, cât și în crescătoriile unor profesioniști. O particularitate o reprezintă și sensibilitatea pe care multe specii de păsări o manifestă atât la diferitele serotipuri de *Escherichia coli*, în diferite situații constatându-se în aceeași comunitate sindrom respirator produs de unele serotipuri și sindrom digestiv determinat de alte serotipuri.

● Asoc. Profesor DVM Laurențiu TUDOR, Ph.D. – Facultatea de Medicină Veterinară București

Infecțiile cu *Escherichia coli* apar la o mare varietate de specii de păsări, mai ales în cazul celor întreținute în condiții de captivitate sau în exploatații. În lucrările de specialitate aceste boli sunt menționate cu denumirea de colibaciloze și septicemii provocate de *Escherichia coli*, descriindu-se ca infecții generalizate și boala Hjärre, cu leziuni caracterizate prin granulom ce implică peretele intestinal, dar uneori și ficatul și mezenterul. Ca și microorganism, *E. coli* este asociat frecvent cu o varietate de leziuni de natură inflamatorie, precum pericardita, peritonita, omfalita, salpingita, aerosaculita, pneumonia, sinuzita, panofthalmia, blefarita, rinita, sinovita septică și artrita. Multe cercetări de specialitate ajung la concluzia că *E. coli* stă cel mai des la baza enteritelor în cazul multor specii de păsări, speciile întreținute în colivie sau volieră ca păsări de companie sau de apartament nefăcând excepție. Bacteriile din specia *E. coli* provoacă deseori infecții secundare în asocierea cu alte bacterii, fungi, paraziți sau virusuri. Frecvent preiau rolul de invadatori postmortem, iar în momentul izolării lor în cadrul necropsiei, trebuie acordată atenție asupra evaluării rolului lor patogen.

Serotipurile de *E. coli* sunt capabile să se adapteze și să supraviețuiască în mai multe habitate, grație capacității sale metabolice complexe. Ele pot utiliza

un număr mare de componenți organici prezenți în mediile naturale, contribuind prin activitatea sa metabolică la circuitul materiei organice în natură. Mai mult, pot să supraviețuiască, cu pretenții nutritive minime și să se dezvolte la temperaturi situate într-o plajă termică relativ largă. Cerințele nutritive minime și capacitatea sa de a fi tolerante față de numeroși factori fizici, contribuie la succesul ecologic al acestor bacterii și ca agenți patogeni.

Abordarea unui subiect referitor la colibacilozele păsărilor de colivie și volieră este importantă deoarece pe de o parte frecvența bolilor infecțioase, în general, la păsările de colivie și volieră este într-o creștere accelerată, iar pe de altă parte pentru că greșelile de diagnostic (implicit intervenția terapeutică) sunt destul de dese. În plus rolul patogen al *E. coli* în cazul psitacidelor este mult mai puțin clar decât în cazul păsărilor domestice, deși toate noțiunile referitoare la manifestările clinice menționate până la acest punct au foarte mare probabilitate de a avea loc. Există multe controverse legate de rolul exercitat de *E. coli* la nivel intestinal în cazul acestor specii de păsări. La un moment dat a fost emisă chiar ipoteza că bacilii Gram negativi depistați în excrementele acestor păsări indică o probabilă infecție, deoarece acești germeni nu intră în compoziția normală a microflorei intestinale. Această versiune,

demonstrată științific, a fost infirmată de studiile realizate asupra florei intestinale a păsărilor, rezultatele arătând că *E. coli* apare în peste 25 % din izolatele de fecale de la psitacide aparent sănătoase. Având în vedere aceste rezultate este posibil ca, cel puțin ocazional, *E. coli* să reprezinte agentul cauzal al enteritelor psitacidelor. Pentru a se dovedi concret acest aspect, este necesară examinarea histologică a intestinului în toate cazurile în care se suspectează că acest agent patogen ar sta la baza enteritelor.

Condițiile de întreținere nu sunt întotdeauna corelate cu necesitățile speciilor respective, în multe cazuri cunoștințele despre eco-biologia speciilor de păsări crescute în captivitate fiind destul de sărace. În ultimii ani ne confruntăm în clinica acestor specii de păsări cu patologii extrem de diverse sau cu modificări metabolice care nu au fost niciodată descrise sau măcar observate la speciile de papagali aflați în sălbăticie. Diagnosticarea corectă utilizând metodele imagistice și cito-histologice actuale permite o intervenție terapeutică rapidă și cu rezultate pozitive. Între bacteriozele speciilor de păsări crescute în captivitate, colibacilozele ocupă un loc important prin frecvența tot mai ridicată cu care sunt diagnosticate, atât la păsările iubitorilor amatori, cât și în crescătoriile unor profesioniști.



Modificări abdominale și podale în colibaciloză la *Melopsittacus undulatus*. Diaree și deplumare pericloacală



Fecale în colivie în colibaciloză cronică la *Melopsittacus undulatus*



Modificări pericloacale în colibaciloză la *Taeniopygia guttata*. Diaree și deplumare pericloacală



Fecale de *Taeniopygia guttata* cu semințe nedigerate, în colibaciloză

În cadrul unor episoade care implicau diaree persistentă la canari, s-a considerat că la baza acestor enterite ar fi *E. coli* serotipul O₂K₁, în mod obișnuit asociat cu septicemia colibacilară a puilor. Deși la necropsie s-au observat semne de enterită catarală acută, semnele clinice au inclus diaree de culoare verzuie și regurgitare a hranei, însoțite de scurgeri de lichid de culoare verzuie și consistență apoasă din cioc. Acest episod se aseamănă cu sindromul necrotic esofagian, deși încă există îndoieli că *E. coli* ar constitui cauza primară a apariției acestui sindrom, care mai degrabă ar avea mai multe cauze la bază.

O caracteristică a multor serotipuri de *E. coli* este aceea că prezintă o rezistență la acțiunea multor antibiotice și au capacitatea de a sintetiza numeroase substanțe prezente în structura celulei,

toxine și numeroși alți factori ce interferează cu virulența. Structurile asociate acestora includ formațiuni ciliare, care se presupune că acționează ca adezine, permițând atașarea bacteriei de celulele epiteliale ale gazdei.

Semnele clinice sunt extrem de variabile, deoarece *E. coli* este de cele mai multe ori un agent infecțios secundar și poate ataca o gamă largă de tipuri de țesuturi. Cel mai probabil, în cazul păsărilor de colivie și volieră, acesta este asociat deseori cu coriza și cu sinuzitele și blefaritele supra și infraorbitale. Poate fi regăsit și în asociere cu alte microorganisme precum *Staphylococcus spp.*, *Pseudomonas aeruginosa*, *Proteus spp.* și *Aspergillus spp.* sau simptomatologia poate fi favorizată de hipovitaminoza A. O altă localizare obișnuită a acestui microorganism este tractusul respirator inferior, în

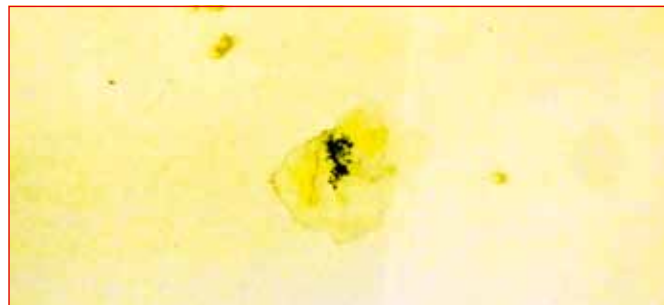
asociere sau nu cu alte microorganisme, caz în care poate fi prezentă dispneea. *E. coli* pare a juca un rol secundar și în unele cazuri de sinovită podală și artrită.

În general apariția bolii este favorizată de igiena necorespunzătoare, de alimentația defectuoasă, de tratamentele îndelungate cu antibiotice față de care *E. coli* este rezistent, de menținerea ouălor din cuib în condiții improprii. Adesea, *E. coli* participă ca germen de infecție secundară sau asociat al altor infecții bacteriene sau virale (micoplasme, stafilococe, hemofiline). Este un germen ubicvitar care se poate izola din solul umed, apa de băut, bețele din colivie sau volieră care sunt menținute umede, de pe plantele din mediul în care sunt cazate păsările. În plus este și un epifit al mucoaselor respiratorii și digestive, de unde este eliminat, contaminând mediul ambiant de unde ajunge din nou pe mucoasele animalelor, închizându-se astfel circuitul germenului în natură, chiar și fără a include în lanț păsările bolnave. În multe situații calea de pornire o constituie hrănirea păsărilor sălbatice pe pervazul ferestrelor sau pe terasă, de unde bacteria este preluată de proprietar sau se aerosolizează. Este posibilă și transmiterea bolii ca urmare a contaminării cojii ouălor, fie în oviduct sau cloacă, fie după eliminare cu germeni din mediul ambiant care, în anumite condiții, pot pătrunde în interiorul oului. În astfel de cazuri apare fie mortalitatea embrionară, fie îmbolnăvirea puilor în primele zile de viață. În cuib se poate realiza și pe cale respiratorie sau digestivă, sursa primară fiind reprezentată de primii pui bolnavi care ulterior o vor transmite și fraților mai mici.

Boala apare ca o entitate clinică bine conturată, ce evoluează cu tulburări dominante digestive sau cu forme septicemice. Fecalele au o culoare gălbuie uneori alb-cretoasă sau galben-verzuie, marcate pe margine cu urați albi, cu o consistență păstoasă. În cazul asocierii cu *Psd. fluorescens* se constată chiar o culoare verde-praz și asocierea cu simptomatologie respiratorie. Evoluția este de regulă rapidă, putând apare în câteva zile diaree apoasă cu o colorație galbenă sau alb-gălbuie. La puii în vârstă de câteva zile boala evoluează de obicei septicemic, în multe cazuri forma digestivă fiind



❶ Fecale de Psittacula krameri cu semințe nedigerate, în colibaciloză



❷ Fecale în colibaciloză la Pionites melanocephalus



❸ Fecale în colibaciloză la Nymphicus hollandicus

◀ inaparentă clinic. Pe măsura înaintării în vârstă, sensibilitatea la infecția colibacilară se reduce simțitor, iar simptomele mai evidente sunt cele digestive: diaree cu fecale galben-deschis la culoare pentru debut, apoi cu nuanțe slab verzui.

Rezultatele examenului postmortem nu sunt specifice și includ toate leziunile de natură inflamatorie menționate până acum. Diagnosticul este orientat prin semnificația preparatelor din care s-a izolat *E. coli* și trebuie să fie corelat cu atenție în legătură cu istoricul, semnele clinice și rezultatele examenului post-mortem. Diagnosticul de laborator se bazează pe examenul bacteriologic care este singurul în măsură să stabilească un diagnostic de certitudine. Examenul bacterioscopic al materialelor patologice nu este util pentru diagnosticul etiologic, deoarece prezența unor cocobacili Gram negativi chiar și în frotiurile din sânge, nu poate sugera decât existența unei infecții bacteriene. Microorganismele prezintă mobilitate, apar sub forma unor bacili

Gram negativi, dezvoltându-se îndeajuns de bine pe medii nutritive uzuale la valori de temperatură cuprinse între 18° și 44°C sau mai scăzute. Coloniile formate sunt de tip S, lucioase, mari și de culoare roz. Majoritatea serotipurilor aviare manifestă patogenitate numai pentru păsări. În comparație cu noțiunile referitoare la pui, se cunosc foarte puține date despre tulpinile care afectează strict păsările ornamentale și mai ales psitacidele. Serotipurile O:8, O:9 și O:16 ale *E. coli*, izolate din sol, sunt responsabile pentru boala Hjärre.

Conduita terapeutică generală trebuie să țină cont de faptul că *E. coli* este considerat un microorganism sensibil la multe tipuri de antibiotice, deși sensibilitatea diferitelor tulpini poate varia; unele serotipuri prezentând rezistență la multe clase de antibiotice sau chimioterapice. Pe lângă luarea unor măsuri preventive adecvate, este foarte importantă realizarea unor teste de sensibilitate a microorganismelor izolate din leziuni în timpul

vieții sau de la nivelul organelor în timpul necropsiei. Cu toate acestea, principala cauză a bolii trebuie identificată cât mai repede și tratată în mod corespunzător. În cazul formelor enterice ale bolii, tratamentele de sprijin trebuie aplicate ca și în cazul salmonelozelor. Clorinarea și acidifierea apei, singure sau în asociere, reduc mult posibilitatea de contaminare pe cale bucală și contribuie la reducerea stării de purtător. Acidifierea apei până la pH 2,5 și clorinarea până la 10 ppm au fost folosite cu rezultate foarte bune fără a se observa vreo influență negativă asupra păsărilor.

Deoarece aceste microorganisme sunt prevalente în mediul păsărilor, este esențială menținerea igienei, precum și a standardelor înalte în ceea ce privește hrănirea. O ventilație bună și evitarea stresului de orice natură sunt de asemenea factori importanți. Cea mai des întâlnită cale de contaminare este cea orală, bacteria putând fi transmisă și pe cale aeriană sau vertical. ■



TROPICLEAN
fresh
breath
made easy!

MADE IN THE U.S.A.

Combate
bolile dentare
**fără
periaj!**

Rezultate incredibile
în 30 de zile*!

Înainte



După



*rezultatul folosirii Cleaning Teeth Gel, după 30 de zile!



Ce este nou în diagnosticarea și gestionarea dermatitei atopice la câine

• Conf. univ. dr. Viorel Andronie – FMV – Spiru Haret, București

Dermatita atopică canină (DAC) este o afecțiune cutanată pruriginoasă, cu fațete multiple, prevalență, cu o etiopatogeneză complexă (Figura 1). În ultimii ani, progresele remarcabile în înțelegerea DAC au condus la noi strategii de diagnosticare și terapeutice.

Actualizări privind patogeniza DAC

Deși imunoglobulina E (IgE) este o componentă importantă în dermatita atopică (DA), studii recente au arătat că DA nu este întotdeauna mediată de IgE. Ca și la om, la un mic subgrup de câini cu DA nu a fost detectabilă IgE specifică alergenului – nici prin serologie, nici prin testare intradermică. Această formă de DA a fost menționată recent ca dermatită de tip atopic.

Dereglarea imunitară a pielii câinilor atopici conduce la o supraproducție de mediatori proinflamatori și pruritogeni, cum ar fi citokinele T helper de tip 2, inclusiv interleukinele IL-4, IL-5, IL-10 și IL-13.

Mai recent, s-a demonstrat că IL-31 joacă un rol semnificativ în DAC, inducând inflamație și prurit la câinii atopici prin activarea transducției semnalului kinazei Janus (JK). Aceasta a condus la dezvoltarea inhibitorului JK, maleat de oclacitinib.

Există dovezi din ce în ce mai mari conform cărora câinii cu DA prezintă anomalii ale barierei epidermice, în special o compoziție anormală a lipidelor și ceramidelor, ceea ce antrenează:

- Pielea uscată din cauza pierderilor crescute de apă transepidermică;
- Pătrunderea crescută a alergenilor în piele cu stimularea răspunsului imunitar;
- Sensibilitatea sporită la iritanți și infecții, contribuind semnificativ la gravitatea bolii.

Această nouă înțelegere a condus la abordări actualizate pentru evitarea expunerii alergene și microbiene și la dezvoltarea de noi terapii pentru restabilirea sau protejarea barierei cutanate a câinilor atopici.

Infecțiile bacteriene și fungice sunt frecvente la câinii atopici și reprezintă factori importanți care contribuie la patogeniza DA, datorită:

- Creșterii aderenței și colonizării pielii atopice cu stafilococi;
- Dovezii că exotoxinele stafilococice servesc ca superantigene și, prin urmare, cresc răspunsul inflamator cutanat;
- Reducerii producției de peptide antimicrobiene (de exemplu, defensine, cathelicidine) de către celulele epidermice;
- Hipersensibilității bacteriene și față de Malassezia, care indică un rol posibil pentru imunoterapia specifică alergenului.

Aceste descoperiri, împreună cu incidența crescută a rezistenței bacteriene, au dus la noi strategii în terapia antimicrobiană.

Alergia alimentară sau dermatita indusă de alimente se poate manifesta clinic la unii câini ca DA.

Din acest motiv, s-a propus recent subdivizarea DAC în DA indusă de alimente și DA indusă de produse nealimentare, susținând investigarea potențialilor alergeni alimentari la câinii atopici, în special la cei care prezintă semne pe tot parcursul anului.

Noi criterii de diagnosticare pentru DAC

Recent, a fost publicat un nou set de criterii de diagnosticare, denumit

Tabel 1 – Criteriile Favrot* pentru dermatita atopică canină (Favrot et al 2010)

Dermatita atopică este foarte probabilă dacă ≥ 5 dintre următoarele criterii sunt prezente și alte diagnostice diferențiale au fost excluse:

Pavilionale urechilor afectate (dar nu marginile acestora)
Picioarele din față afectate
Vârsta debutului < 3 ani
Infecții cronice sau recurente provocate de bacterii și fungi
Prurit sensibil la corticosteroizi
Mod de viață, mai ales în interior
Zona dorso-lombară neafectată
Prurit fără leziuni cutanate la debut

* Cel puțin 5 pozitive = 85% sensibilitate (pierdută 15%); 79% specificitate (diagnostic fals 21%)

criteriile Favrot (Tabelul 1), ce oferă un cadru care să ajute la diagnosticarea DAC. Totuși, aceste criterii au câteva limitări:

- Nu toți câinii atopici se încadrează în aceste criterii;
- Folosite doar singure, criteriile pot conduce la diagnosticarea eronată a DA;
- Criteriile nu pot face diferență între pacienții ce prezintă sau nu alergii alimentare.

În timp ce aceste criterii pot simplifica diagnosticul de DAC suspionată, diagnosticul ar trebui să se bazeze în continuare pe:

1. Caracteristicile pacientului (vârstă, rasă, sex), antecedentele și semnele clinice caracteristice ale DA.

2. Excluderea altor afecțiuni cutanate pruriginoase similare, inclusiv a infecțiilor secundare.

Mai important, testele serologice și/sau intradermice pentru punerea în evidență a IgE specifice alergenului nu trebuie folosite drept criterii de diagnostic primar.

Actualizări privind tratamentul DAC

Abordare terapeutică și dovezi de eficacitate

DAC este o boală care nu poate fi vindecată, având un impact negativ asupra calității vieții animalelor afectate și a proprietarilor acestora. Nu există un tratament universal; prin urmare, este



Figura 1 – Ozi, un câine în vârstă de 6 ani cu DAC, s-a prezentat cu prurit sever și infecții secundare



Figura 2 – După tratarea infecțiilor secundare și testarea multor intervenții terapeutice pentru evaluarea răspunsului său individual, alergiile lui Ozi au devenit bine controlate cu dexametazonă, băi medicinale frecvente și acizi grași (Atopi-3) pe cale orală

crucial să se stabilească, cât mai curând posibil, un plan de tratament multimodal individualizat, eficient și sigur, pe baza calității vieții pacientului, a răspunsului acestuia la terapie, a potențialelor efecte adverse, a compleanței proprietarului și a costurilor medicamentatiei (Figura 3).

Recenziile sistematice recente cu privire la eficacitatea bazată pe dovezi (Tabelul 2) și liniile directe ale ghidurilor publicate de Task Force International pen-

tru DAC oferă recomandări și noi abordări ale intervențiilor terapeutice, bazate pe constatarea dacă pacientul se confruntă cu o erupție acută sau prezintă leziuni cutanate.

Abordarea erupțiilor acute

Erupțiile acute apar de obicei atunci când alergenii la care sunt sensibilizați câinii sunt cei mai prevalenți. Acești factori, ce conduc la apariția erupțiilor, sunt factori de mediu (de exemplu, acarieni din

praf de casă, spori de polen), alergeni alimentari și/sau alergeni din saliva puricilor, iar aceștia pot fi exacerbați de infecții secundare. Faceți un efort pentru a identifica, evita și/sau elimina acești factori declanșatori și cei care contribuie la apariția erupțiilor acute.

Atunci când se identifică factorii ce conduc la apariția erupțiilor:

- Se caută dovezi de existență a puricilor sau a excrementelor de purici, în

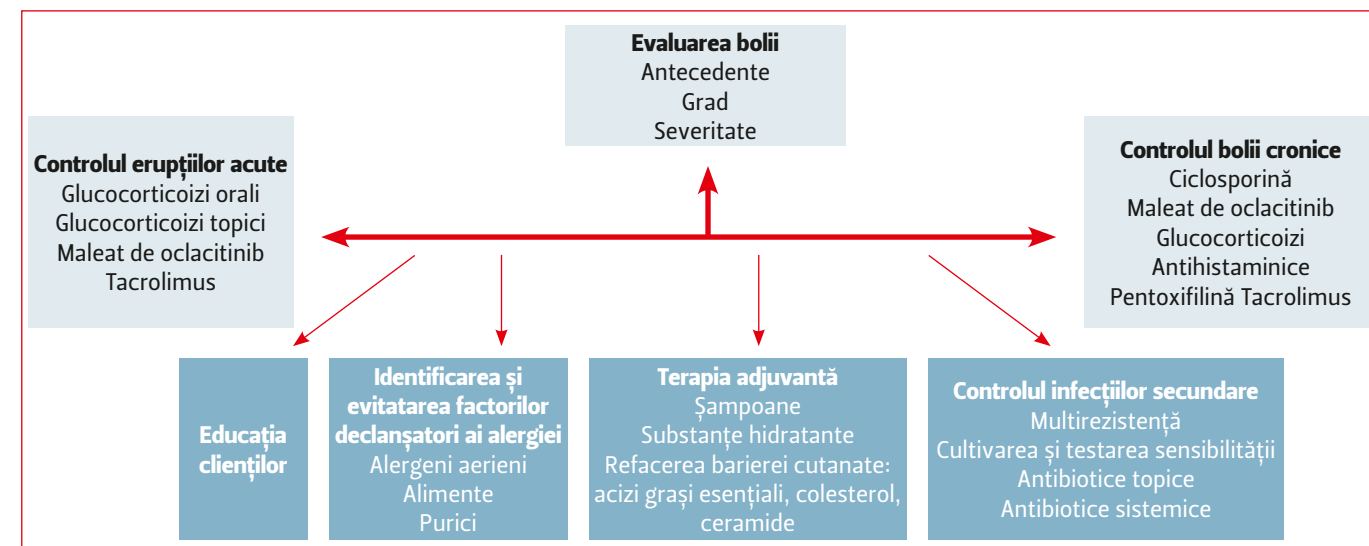


Figura 3 – Abordarea integrată a tratamentului dermatitei atopice canine

◀ special în zonele endemice;

- Se investighează posibila ingerare a factorilor declanșatori din alimentație, la care este cunoscut câinele ca fiind sensibil;
- Se investighează posibila prevalență și expunerea la alergenii aerieni (de exemplu, consultarea numărului de granule de polen într-un metru cub de aer);
- Se efectuează examenul citologic (+/- cultura bacteriană a pielii și susceptibilitatea, dacă este indicată) pentru a confirma prezența infecțiilor bacteriene și/sau fungice cutanate și ale urechii.

Aceste erupții pot fi tratate cu o combinație de:

- Băi frecvente, cu șampoane și substanțe hidratante antipruriginoase și/ sau antimicrobiene ușoare, neiritante;
- O cură scurtă cu glucocorticoizi orali și/sau topici;
- Controlul expunerii la purici și la alergenii alimentari.

Abordarea bolii cronice

Asemănător cu abordarea erupțiilor acute, factorii declanșatori ai bolii cronice trebuie identificați și corecțați. Focalizarea gestionării semnelor cronice pe identificarea celor mai sigure și eficiente modalități terapeutice pe termen lung și gestionarea infecțiilor secundare recurente cronice, se poate realiza printr-o combinație de intervenții, incluzând:

- Băi frecvente, cu șampoane și substanțe hidratante antipruriginoase și/ sau antimicrobiene ușoare, neiritante;
- Medicamente sistемice antiinflamatoare și antipruriginoase;
- Imunoterapie alergen – specifică (ASIT).

Gestionarea terapeutică
Medicamente antiinflamatoare și antipruriginoase

Glucocorticoizi topici

Această formă de terapie este cea mai adecvată pentru utilizarea pe termen scurt, în special în erupțiile acute, o dată până la de două ori pe zi, pentru a preveni potențialele efecte adverse, cum ar fi atrofia cutanată și calcinoza.

Există dovezi rezonabile ale eficacității spray-ului cu 0,015% triamcinolon acetonic și hidrocortizon aceponat în tratarea DAC. Alți glucocorticoizi topici utilizați frecvent includ valeratul de betametazonă și furoatul de mometasonă cremă.

Glucocorticoizi orali

Există dovezi solide care demonstrează eficacitatea ridicată a glucocorticoizilor orali în tratarea DAC:

- Acționează rapid și, timp de mai mulți ani, au constituit principalul tratament al DAC, în special în perioada de erupții acute;
- Reprezintă o opțiune mai puțin ideală de tratament pentru gestionarea pe termen lung a bolii cronice, datorită răspunsului antiinflamator cu spectru larg, nespecific și a multor potențiale efecte adverse;

- Este important a recunoaște faptul că unii câini atopici pot avea nevoie de glucocorticoizi pe termen lung atunci când alte terapii dau greș, induc efecte adverse sau nu pot fi încercate din cauza limitărilor financiare ale clientului.

Dacă este necesară utilizarea pe termen lung a glucocorticoizilor sistemici, este esențial să se încerce identificarea celei mai sigure și celei mai mici doze, ca și frecvența de administrare la care aceste doze rămân eficiente (de exemplu, o doză țintă pentru prednison este 0,25–0,5 mg/kg administrată oral, la 48 de ore sau dexametazona 0,1-0,3 mg/kg administrată oral, la 48 de ore). Pentru a reduce supresia suprarenală, trebuie evitate preparatele injectabile.

Ciclosporina

Există dovezi solide care demonstrează eficacitatea ridicată a ciclosporinei, un inhibitor al calcineurinei, în tratamentul DAC. Ciclosporina administrată per os este aprobată în tratamentul DAC pe termen lung în doză 5 mg/kg administrată per os, la 24 de ore, iar efectele adverse sunt mai puțin frecvente la această doză. Ciclosporina poate necesita 4 până la 6 săptămâni pentru a realiza o îmbunătățire clinică satisfăcătoare; prin urmare, nu este potrivită în tratarea erupțiilor acute.

Tacrolimus cremă 0,1%

Tacrolimus, un alt inhibitor al calcineurinei, prezintă dovezi solide în privința eficacității. Acesta este cel mai potrivit pentru tratarea leziunilor localizate și pare a fi sigur pentru utilizare pe termen scurt.

Misoprostol

Misoprostolul, un analog al prostatei glandinei E1, prezintă dovezi solide în privința unei eficacități modeste la o doză

de 5 mcg/kg administrată per os, la 8 ore.

Pentoxifilina

Pentoxifilina, un inhibitor al fosfodiesterazei, prezintă dovezi rezonabile ale eficacității la o doză de 10 mg/kg administrată per os, la 12 ore. Cu toate acestea, un studiu mai recent, în care s-au utilizat doze mai mari - 20 mg/kg administrată per os, la 8 de ore - în combinație cu acizi grași esențiali per os (EFA), a demonstrat un beneficiu mai mare.

Pentoxifilina prezintă un profil bun în materie de siguranță, dar nu este potrivită în tratarea erupțiilor acute, din cauza debutului lent al acțiunii sale (4-6 săptămâni). Poate fi cea mai potrivită ca terapie adjuvantă cu medicamente precum glucocorticoizii, în afecțiunile cronice.

Interferon recombinant

Această formă de terapie are o anumită eficacitate semnalată, cu toate acestea, dozarea și protocoalele privind beneficiile și siguranța optimă sunt deocamdată necunoscute.

Antihistaminice & EFA (acizi grași esențiali)

În ciuda utilizării lor extinse în practică, nu există dovezi suficiente pentru sau împotriva utilizării antihistaminicelor și a EFA în cadrul tratamentului DAC. În timp ce antihistaminicele și EFA nu sunt potrivite pentru erupțiile acute, acestea pot prezenta totuși o anumită eficacitate:

- La pacienții cu prurit ușor;
- Ca parte a unei terapii combinate;
- Cu rol preventiv;
- Ca agenți adjuvanți în terapia cu glucocorticoizi.

Antistaminicele orale care pot fi utilizate includ:

- Fexofenadin (18 mg/kg administrat oral, la 24 de ore);
- Hidroxizin (2 mg/kg administrat oral, la 12 ore);
- Combinație de hidroxizin (20,9 mg/10 kg) și clorfeniramin (0,7 mg/10 kg) (divizat) administrat oral, la 12 de ore;
- Cetirizină (0,5-1 mg/kg administrată oral, la 12 ore).

La ora actuală, nu există nicio dovadă privind eficacitatea superioară a vreunei combinații, posologii, raport sau formule, inclusiv a dietelor îmbogățite cu EFA,

Tabel 2 – Analiză bazată pe dovezi: diverse terapii pentru tratamentul dermatitei atopice canine.(Olivry and Mueller 2003, Olivry et al 2010)

DOVEZI SOLIDE PENTRU UTILIZARE
Ciclosporină Glucocorticoizi orali
DOVEZI REZONABILE PENTRU UTILIZARE
Misoprostol Pentoxifilină Interferon-gamma recombinat subcutanat Hidrocortizon aceponat topic Tacrolimus topic Triamcinolon topic
DOVEZI INSUFICIENTE PENTRU SAU ÎMPOTRIVA UTILIZĂRII
Acid ascorbic Aspirină Terapia chinezească bazată pe plante Ciproheptadină Gabapentin Homeopatie Antibiotice imunomodulatoare (doxiciclină) Maropitan Maleat de masitinib Antihistaminice de uz oral/topic de primă sau a doua generație Papaverină Capsaicină topic Pramoxin topic Tranilast Antidepresive triciclice (doxepin, amitriptilină)
DOVEZI REZONABILE ÎMPOTRIVA UTILIZĂRII
Arofilin Antagoniști de receptori de cisteinil-leukotriene Inhibitori de sinteză de leukotriene

pentru oclacitinb, se recomandă vizite frecvente de verificare pentru a evalua rezultatele analizelor de laborator, până când vor fi disponibile mai multe studii privind siguranța pe termen lung.

- **La începutul tratamentului:** hemoleucogramă completă (CBC), profil biochimic seric, analiză de urină, (+/-) cultură din urină.
- **La 1 lună și la 3 luni după tratament:** CBC.
- **La fiecare 6 luni după tratament:** CBC, profil biochimic seric, analiză de urină și cultură din urină.

Gestionarea terapeutică
Terapie antimicrobiană

Dacă nu este tratată infecția, gestionarea alergiei va eșua complet. Datorită incidenței ridicate a rezistenței plurimedicamentoase, reduceți utilizarea antibioticelor în favoarea

produselor antimicrobiene topice și a antibioticelor cu spectru restrâns.

Infecțiile bacteriene și fungice ușoare și localizate pot fi tratate cu produse antimicrobiene topice, cum ar fi unguente, creme, geluri, spray-uri, spumante sau șervețele conținând antiseptice, antibiotice și/sau antifungice.

Cazurile mai severe sau generalizate pot necesita antibiotice sistемice. Pentru a identifica și a reduce la minimum rezistența la antibiotice în cazurile recurente și care nu răspund la tratament, alegeți antibioticul pe baza culturii și testării susceptibilității. Pentru a reduce la minimum eșecurile și recidivele tratamentului și a ajuta la prevenirea rezistenței, sunt importante durata corectă și dozele adecvate.

- Noile terapii includ:
- Oxiclorină
 - Preparate cu clorhexidină (șam- ▶

Tabel 3 – Agenți terapeutici selecționați în cazul dermatitei atopice canine

INGREDIENT ACTIV	NUME DE MARCĂ	DOZAJ	PUNCTE CHEIE
GLUCOCORTICOIZI TOPICI			
0,015% Triamcinolon acetonid	Genesis spray	Local la 12–24 ore	• Indicat în cazul erupțiilor acute și al leziunilor localizate. • Ideal pentru utilizarea pe termen scurt (7-14 zile) • Efectele adverse includ atrofia cutanată și calcinosa
Hidrocortizon aceponat	Cortavance spray	Local la 12–24 ore	
Betametazonă valerat	Otomax	Local la 12–24 ore	
Mometazonă furoat	Mometamax	Local la 12–24 ore	
GLUCOCORTICOIZI ORALI			
Prednison sau prednisolon	Formulări generice	Inducție sau doză inițială: 0,5–1mg/kg administrat oral, la 24 de ore și reducerea treptată a dozei. Doza țintă: 0,25–0,5 mg/kg administrat oral, la 48 de ore	• Indicat în cazul erupțiilor acute • Acțiune rapidă • Răspuns antiinflamator larg, nespecific • Multe efecte adverse potențiale
INHIBITORI CALCINEURINICI			
Ciclosporină	Atopica	5 mg/kg administrat oral, la 24 de ore	• Indicată în gestionarea pe termen lung a afecțiunii • Poate fi administrată 4–6 săptămâni pentru o ameliorare clinică • Nu este potrivită pentru tratarea erupțiilor acute • Cele mai frecvente efecte adverse sunt semnele gastrointestinale
Tacrolimus 0,1% unguent	Protopic	Local la 12–24 ore	• Indicat pentru leziuni localizate • Se pare că este sigur pentru utilizare pe termen scurt
ANALOG AL PROSTAGLANDINEI E1			
Misoprostol	Cytotec	5 mcg/kg administrat oral, la 8 ore	• Eficacitate modestă
INHIBITOR AL FOSFODIESTERAZEI			
Pentoxifilină	Trental	10 mg/kg administrat oral, la 12 ore sau 20 mg/kg administrat oral, la 8 ore	• Poate fi cel mai potrivit ca terapie adjuvantă în afecțiuni cronice • Debut lent al acțiunii (4–6 săptămâni) • Nu este potrivit pentru erupțiile acute • Profil de siguranță bun
ANTIISTAMINICE			
Fexofenadină	Allegra	18 mg/kg administrat oral, la 24 de ore	• Util în cazul unui prurit ușor • Cel mai bun ca parte a unei terapii combinate • Rol preventiv • Ca agenți adjuvanți în terapia cu glucocorticoizi • Nu este potrivită pentru tratarea erupțiilor acute
Hidroxizin	Formulări generice	2 mg/kg administrat oral, la 12 ore	
Hidroxizin + Clorfeniramin	Histacalmine	(20,9 mg + 0,7 mg)/10 kg (divizat) administrat oral, la 12 ore	
Cetirizină	Zyrtec	0,5–1 mg/kg administrat oral, la 12 ore	
ACIZI GRAȘI ESENȚIALI			
Cu EPA și DHA de calitate superioară	Formulări generice	300 mg/4,5 kg administrat oral, la 24 de ore	• Nu există nici o dovadă privind eficacitatea superioară a vreunei combinații de EFA, posologii, raport sau formulare pentru ameliorarea calității pielii și a blănii, ca și a reducerii pruritului.
INHIBITOR AL KINAZEI JANUS			
Maleat de oclacitinib	Apoquel	0,4–0,6 mg/kg administrat oral, la 12 ore	• Indicat în cazul erupțiilor acute și în gestionarea pe termen lung a afecțiunii • Debut de acțiune rapid (în termen de 24 de ore) pentru controlul pruritului • Cele mai frecvente efecte adverse sunt semnele gastrointestinale • Contraindicat la câinii cu afecțiuni serioase sau neoplazie • Poate crește sensibilitatea la infecții, demodicoză și afecțiuni neoplazice

IMUNOTERAPIE

Imunoterapie subcutanată alergen specifică	Artuvetrin	Există diverse protocoale Ajustați doza și schema de tratament pentru fiecare pacient	• Efect țintit foarte specific • Debut de acțiune lent (până la 12 luni) • Nu este utilă în tratarea erupțiilor acute • Cea mai frecventă reacție adversă o reprezintă agravarea pruritului
Imunoterapie sublinguală	Artuvetrin Heska Allercept	Dozator cu pompă direct pe mucoasa bucală, sub și în jurul limbii, la 12 ore	• Cele mai frecvente reacții adverse sunt frecarea feței (de diverse suprafețe sau obiecte), agravarea tranzitorie a pruritului și semnele gastrointestinale

- ◀ pon, gel, spray, etc.);

- Băi cu hipoclorit de sodiu (1-2 linguri

de înălbitor la un litru de apă).

Șampoanele calmante și/sau antimicrobiene, neiritante și cremele/loțiunile hidratante pot fi utile pentru a reduce sau a controla pruritul și infecțiile în puseele acute și în afecțiunea cronică.

În prezent nu există dovezi care să demonstreze vreun beneficiu al șampoanelor sau balsamurilor care conțin lipide, făină de ovăz, pramoxină, antihistaminice sau glucocorticoizi.

S-a dovedit că băile săptămânale de câte zece minute, cu un șampon conținând antiseptice, lipide și zaharuri complexe (Allermyl, Redoderm) reduc pruritul în 24 de ore, la 25% dintre câini.

Îmbunătățirea barierei cutanate

EFA administrați oral, șampoanele și spray-urile neiritante și cremele/loțiunile hidratante, precum și alte produse topice care conțin lipide, cum ar fi colesterolul, EFA și/sau complexe de ceramide, pot fi de folos ca terapie adiuvantă pentru a proteja sau îmbunătăți bariera epidermică.

Studii recente controlate sugerează că produsele topice pe bază de ceramidă, cum ar fi Allerderm Spot-On, Dermoscent Essential-6 Spot-On, Retopix fluido, pot ajuta la reducerea semnelor clinice de DA la câini.

Un șampon și un spray care conțin fitosfingosină precursora a ceramidei (Douxocalm) și un șampon conținând antiseptice, acizi grași și zaharuri complexe (Allermyl) au demonstrat îmbunătățiri clinice similare.

Sunt necesare studii suplimentare pentru a determina adevăratele beneficii ale diferitelor terapii privind afectarea barierei cutanate a câinilor atopici.

Imunoterapia alergen-specifică

Încercați cât mai devreme ASIT ori
de câte ori este diagnosticată DAC. ASIT

rămâne tratamentul de elecție pentru gestionarea pe termen lung a DAC, datorită efectului țintit foarte specific și a siguranței, în ciuda faptului că există doar puține studii controlate care susțin eficiența sa. Nu este utilă în tratarea erupțiilor acute din cauza debutul lent al acțiunii sale (până la 12 luni).

Aspectele cruciale care maximizează succesul și reduc la minimum efectele adverse ale tratamentului includ:

- Selecție riguroasă a alergenilor

în corelație cu expunerea la mediul înconjurător;

- Reglarea posologiei și a schemei de tratament la nevoile fiecărui pacient.

ASIT subcutanată a fost administrată timp de mai mulți ani, cu o rată de succes de 50% până la 80%.

Imunoterapia sublinguală

Imunoterapia sublinguală (SLIT), sau „picături pentru alergie”, reprezintă o formă recentă de imunoterapie alergenică, formulată cu extracte pe bază de glicerină într-un vehicul care mărește absorbția prin mucoasa bucală și este în general personalizată pentru fiecare pacient, pe baza reacțiilor pozitive la testele alergologice.

- Aeroalergenii sunt formulați și admi-

• Acești alergeni sunt absorbiți prin mucoasa bucală, apoi absorbiți și prelucrați de către celulele dendritice oromucozale specializate.

Deși SLIT a fost utilizată pe scară largă în Europa pentru tratarea alergiilor umane, a devenit recent disponibilă în Statele



Figura 4 –Utilizarea imunoterapiei sublinguale, care se aplică direct pe mucoasă, sub și în jurul limbii, printr-un dozator cu pompă

Importanța controlului infestării cu purici

Conform unor dovezi, câinii atopici ar fi predispuși la reacții de hipersensibilitate atunci când sunt expuși la antigenele prezente în saliva de purice. Prin urmare, toți câinii cu DA ar trebui să fie tratați preventiv împotriva puricilor pe tot parcursul anului. Identificați infestările cu purici și dermatita alergică la mușcătura de purici și luați în considerare factorii potențiali de declanșare a erupțiilor alergice!

◀ Unite și pentru tratarea animalelor. Principalul avantaj al SLIT îl reprezintă ușurința în administrare, ceea ce este benefic pentru:

- Câinii care nu tolerează injecțiile;
- Proprietarii care consideră

injecțiile dificil de administrat sau sunt înspăimântați de ace.

Glicerina oferă un gust ușor dulce, pe care mulți câini îl văd ca pe o delicatessă.

Protocolul recomandat în general, cuprinde o schemă posologică nedefinită, de două ori pe zi.

În prezent, câțiva furnizori de SLIT oferă propriile lor formulări cu protocoale diferite. Este recomandat un studiu privind terapia, desfășurat pe parcursul unui an, cu toate că durata totală ideală a tratamentului nu este cunoscută în prezent.

SLIT pare a fi foarte sigură, iar cele mai frecvente reacții adverse sunt frecarea feței (de diverse suprafețe sau obiecte), agravarea tranzitorie a pruritului și semnele gastrointestinale care se pot rezolva spontan în decurs de 1 până la 2 săptămâni. Dacă simptomele persistă, schema de tratament poate fi modificată pentru a ajuta la gestionarea efectelor secundare.

Există doar câteva studii care demonstrează, pe baza testării alergologice, eficacitatea SLIT la câinii atopici.

Un studiu clinic deschis necontrolat al SLIT asupra DAC, la care s-a utilizat o formulare și o schemă posologică echivalentă cu un produs comercial, a demonstrat un nivel de eficacitate similar celui realizat prin imunoterapie injectabilă. Interesant că 49% din câinii care nu au răspuns anterior la imunoterapia injectabilă, au răspuns favorabil la SLIT.

Pentru a determina adevărata eficacitate a SLIT și pentru a demonstra dacă o anumită formulare, doză sau schemă de administrare este superioară pentru controlul DAC, sunt necesare studii controlate viitoare.

Imunoterapeutică dermatitei atopice canine (Lokivetmab; Cytopoint)

Cytopoint este un anticorp monoclonal caninizat (dezvoltat la câine, neadecvat pentru utilizarea la pisică), care este direcționat spre interleukina 31. Anticorpurile formează un complex cu IL 31 și complexul este apoi biodegradat. Datorită specificității sale de atac și „eliminare” benignă din organism, aceasta reprezintă o terapie foarte „sigură”, la câine. Anticorpurile se administrează prin injecție subcutanată. O reducere drastică a pruritului se observă în decurs de câteva ore, până la 1-2 zile, după administrarea injecției. Până în prezent, conform datelor existente, produsul este menționat a fi benefic la 95% dintre pacienți. Durata medie pentru care o anumită „doză” care controlează pruritul, este de aproximativ 4 săptămâni, dar poate varia de la 2 săptămâni până la 6-8 săptămâni. Într-o recentă evaluare retrospectivă a 42 de câini tratați cu Cytopoint, 50% au beneficiat timp de 4 săptămâni, 20%, timp de 3 săptămâni și 10%, timp de 2 săptămâni. O proporție de 10% a beneficiat timp de 5 săptămâni și 5%, timp de 6 săptămâni. O tendință a „dozelor” de a nu da rezultate la fel cu cele administrate inițial, s-a observat la unii câini, odată cu schimbarea sezonului (de exemplu, în timpul iernii, o anumită „doză” a funcționat timp de 4-5 săptămâni; odată cu venirea primăverii aceasta poate funcționa doar timp de 3-4 săptămâni etc.).

Avantaje:

1. Foarte sigur; poate fi utilizat la indivizi indiferent de vârstă (nici o restricție privind vârsta, așa cum se poate observa pentru Apoquel). Poate fi utilizat împreună cu oricare alte medicamente (de exemplu, se poate utiliza la câinii mai în vârstă care sunt tratați cu mai multe medicamente).

2. Medicamentul poate fi utilizat pentru „explozii” ale dermatitei alergice (de exemplu, „odată”), pentru controlul

sezonier al alergiilor și pe termen lung, pentru gestionare non-sezonieră.

3. Poate fi de folos atunci când Apoquelul eșuează. Aceasta s-a observat în mai multe cazuri. Cytopoint a fost util pentru a controla pruritul la unii câini în cazul în care, practic, toate celelalte terapii au eșuat.

Dezavantaje:

1. Costul (mai ales la câinii de talie mare) ridicat;

2. Efecte secundare: foarte rar s-a observat letargie tranzitorie în urma unei „doze”;

3. Alergia legată de otita externă nu poate fi la fel de bine controlată ca manifestările cutanate ale alergiei. Astfel de pacienți răspund adesea bine la terapia steroidiană topică de întreținere pe termen lung.

Imunoterapia intralinfatică

Fundamentarea utilizării: câteva injecții cu volum foarte mic de alergeni vor avea o durată prelungită a beneficiului clinic antipruriginos. Într-un studiu recent, 20 de câini atopici au fost tratați cu alergeni precipitați pe alaun, injectați prin ghidaj cu ultrasunete la nivelul ganglionilor limfatici poplitei, la interval de 4 săptămâni, de 3-7 ori și pacienții au fost evaluați după 28 de săptămâni. S-a observat un răspuns bun la terapie la 60% dintre pacienți. Într-un alt studiu, unui număr de 51 de câini atopici li s-au administrat 4-6 preparate injectabile, ghidate prin ultrasunete (0,1 ml, 200 PNU) la nivelul ganglionilor poplitei, o dată pe lună și au fost reevaluați la 1,2,3,6 și 12 luni. Un număr de 21 de câini au efectuat complet studiul. După 2-3 luni, s-a remarcat o îmbunătățire semnificativă ce a durat 12 luni.

Obiective terapeutice viitoare

Sunt necesare studii suplimentare pentru a investiga potențialele beneficii ale altor terapii pentru DAC, incluzând alți inhibitori ai kinazei, anticorpi monoclonali, diete și produse nutraceutice, cum ar fi probioticele. Progresele în înțelegerea acestei boli complexe și fascinante vor continua să contribuie în viitor la identificarea unor noi soluții terapeutice. ■ (traducere și adaptare după Sandra Koch, tvpjournal.com, 2015.)

DA = dermatită atopică; ASIT = Imunoterapie alergen specifică; DAC = dermatită atopică canină; CBC = hemoleucograma; DHA = acid docosa-hexaenoic; EPA = acid gras esențial; EPA = acid eicosapentaenoic; IgE = imunoglobulina E; JK = kinaza Janus; SLIT = imunoterapie sublinguală.

PURICI IARNA? DA! MULȚI!

CUM ESTE POSIBIL?

Deoarece, pentru a se reproduce, puricii nu au nevoie decât de o gazdă și o temperatură ambientală și umiditate potrivite. Astfel, confortabilele noastre case încălzite în care locuim împreună cu prietenii noștri patrupezi sunt medii ideale pentru acest parazit, care este mai mult decât enervant. Puricii pot transmite boli grave, dintre care unele pot fi chiar letale.

CICLUL DE VIAȚĂ AL PURICILOR ARE PATRU STADII:

OUĂLE
sub 10 zile

Până observați puricii adulți, este deja prea târziu – puricii v-au invadat deja casa. Un purice adult depune aproximativ 20 de ouă pe zi timp de 11 zile.

LARVELE
≈ 12 zile

Larvele ies din ouă după 6 zile, făcându-și adăpost în covoarele dumneavoastră, în crăpăturile din podea și sub mobilă.

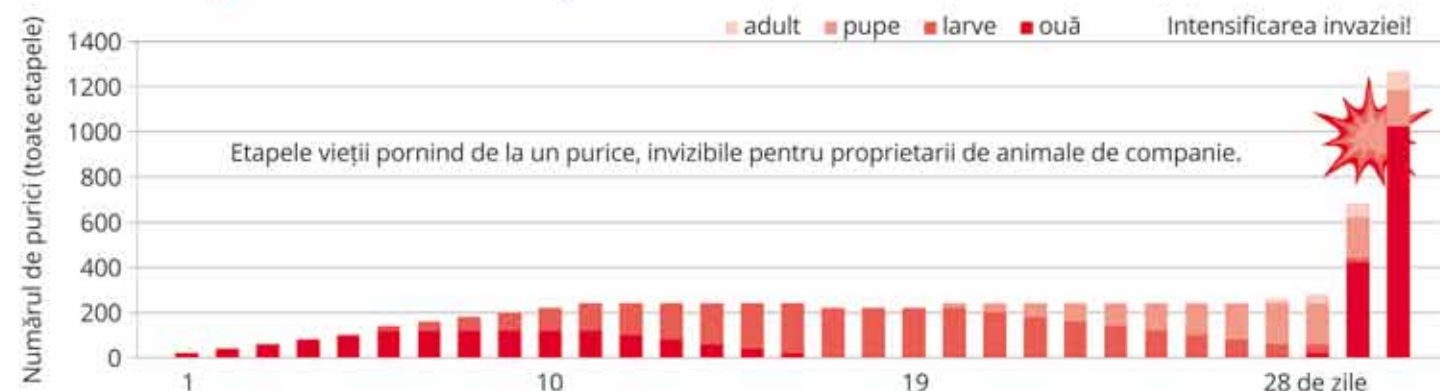
PUPELE
≈ 14 zile

Larvele devin pupe, bine protejate într-un cocon care poate supraviețui luni de zile.

ADULȚII
sub 2 luni

Puricii adulți ies din cocon gata să se hrănească, animalul dumneavoastră de companie fiind gazda perfectă. În acest moment, pot fi eliminați prin tratarea antiparazitară a animalului. Însă, dacă există vreo vulnerabilitate în sistemul de protecție, ciclul de viață va continua.

CAPACITĂȚILE DE REPRODUCȚIE ALE PURICILOR SUNT ENORME



CONCLUZII

- Puricii au un potențial enorm de a rezista în mediu. În condiții propice, în aproximativ 80 de zile, pot exista **milioane de ouă de purici** în casă, care devin sursă pentru următoarele generații de purici.
- Este nevoie de aproximativ 2-3 luni din momentul introducerii unui purice în casă, până la a ajunge să vedeți purici adulți; de aceea, **invazia de purici poate fi lipsită de vizibilitate o perioadă îndelungată.**
- În condiții favorabile, **dezvoltarea populației de purici este exponențială.**
- Adulții de *C. felis* pot rămâne silențioși în cocon timp de până la 140 de zile! Pentru a avea succes în prevenția infestației și eradicarea populației de purici din casele noastre, trebuie să folosim **ectoparaziticide, care acționează eficace pentru o perioadă îndelungată de timp.**

INFORMAȚII CHEIE PENTRU CONTROLUL PURICILOR

1. **Când puricii adulți sunt vizibili, este prea târziu.** În primele trei săptămâni nu observați nimic suspect, deoarece ouăle, larvele și pupele sunt aproape invizibile. După aceea, însă, sute de adulți ieșiți din cocon încep să depună alte ouă în casa dumneavoastră. Fiți cu un pas înaintea! Protejați-vă animalele de companie, casa și familia! Dacă animalul dumneavoastră dezvoltă o dermatită alergică din cauza puricilor sau boli cu transmitere vectorială transmise de aceștia, tratamentul poate fi de lungă durată, frustrant și costisitor.
2. **Iarna este anotimpul ideal pentru înmulțirea puricilor!** Protejați-vă animalele de companie și căminul împotriva puricilor, chiar și în timpul iernii! În casele cu mai multe animale de companie, fiecare câine și pisică din casă trebuie protejat/ă timp de cel puțin trei sau patru luni din momentul infestării, pentru a putea elimina cu succes toți puricii din mediu.
3. **Ciclul de viață al puricilor este de lungă durată.** Orice întrerupere a prevenției și a tratamentului determină o continuare a procesului de reproducție a puricilor și, deci, eforturile dumneavoastră pot deveni inutile. Tratamentele de scurtă durată (de ex., 4-5 săptămâni) pot crea întreruperi ale protecției, care fac posibilă reinfestarea casei și vă expun riscului pe dumneavoastră și pe animalul dumneavoastră de companie. **Este recomandat să oferiți protecție constantă, de cât mai lungă durată.**

ÎNTREBAȚI MEDICUL VETERINAR CARE ESTE SOLUȚIA IDEALĂ PENTRU CONTROLUL PURICILOR

MSD
Animal Health

100 de ani de la înființarea Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România 80 de ani de la înființarea Colegiului Medicilor Veterinari din România

• Prof. univ. dr. Dumitru Curcă – Facultatea de Medicină veterinară din București, România Membru titular;
Membru titular CRIFST/DIS al Academiei Române

I. Condițiile care au condus la înființarea Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România (AGMVR) și a Colegiului Medicilor Veterinari din România (CMVRO)

În domeniul medicinei veterinare, perioada cuprinsă de la debutul primelor cursuri de medicină veterinară, predate începând din anul 1853, de către proto-veterinarul statului Vasile Lucaci și cea de înființare „de facto” a Școlii Veterinare din anul 1856, apoi „de jure” în anul 1861, precum și activitatea didactică până în anul 1887, s-a caracterizat prin mari lipsuri materiale și modificări repetate ale regulamentelor de funcționare, întrucât cadrele didactice fiind preponderent medici militari, ce erau angajați și în unitățile militare, precum și în marile unități militare, plecau adesea în misiuni sau aplicații, lăsând baltă activitatea didactică a Școlii Veterinare (1, 7, 9, 21, 27, 32).

În cadrul Școlii de Mică Chirurgie de la Spitalul Colțea, deschisă în anul 1842 de dr. Nicolae Kretzulescu (Fig. 2), (n. 1 martie 1812, București – d. 26 iunie 1900, Leordeni, Argeș) care traduse două cărți de anatomie editate de Jean Cruveilhier (în patru volume) și un volum al lui Lot, din limba franceză în limba română și-l publicase în februarie 1843, apare Manualul de Anatomie descriptivă (Fig. 3). În anul următor, 1844, publică și Manualul de Mică Chirurgie, cu scriere chirilică (Fig. 4).

În anul 1878, după 30 de ani de viață politică și de 35 de ani de la prima tipărire a Manualului de Anatomie Descriptivă, scoate o a doua ediție a aceleiași lucrări, adăugită și detaliată, în trei volume, din care, cel de pe urmă, apare tocmai în anul 1888. Poșta Română, prin Fabrica de Timbre, tipărește timbrul omagial „Centenarul învățământului medical în România 1843-1943” (Fig. 5).

Vasile Lucaci (Fig. 6) este o personalitate binecunoscută în țara noastră de la mijlocul secolului al XIX-lea, având o însemnată activitate organizatorică, didactică și publicistică, atât ca medic veterinar, dar și ca om de cultură. Vasile (Wolfgangus) Lucaci s-a născut la 19 februarie 1806, în comuna Nușfalău, județul Sălaj – a decedat în anul 1890 la București. Și-a făcut studiile la Pesta, luându-și, în anul 1835, diploma de doctor în medicină, însă a urmat și cursurile de „veterinărie”. La puțin timp, trece Carpații și vine în Țara Românească, la marele logofăt Alexandru Filipescu.

Până în anul 1842 el a activat ca medic uman și ca medic veterinar al județului Prahova, iar după această dată ocupă postul de „Proto-veterinar al statului”, funcție pe care o deține timp de 20 ani.

Magistrul în chirurgie Wolfgang Lucaci, viitorul proto-veterinar al Țării Românești, la îndemnul marelui logofăt Alexandru Filipescu (unul din eforii școlilor din Țara Românească), întocmește, în anul 1838, proiectul unui institut de veterinărie, rămas însă în această fază (W. Lucaci, 1855).

În anul 1855, Vasile Lucaci a publicat „MANUALUL DE EPIDEMICELE BOLI ALE DOBITOACELOR” (Fig. 7), la Imprimeria Sfintei Mitropolii, fiind considerat părintele învățământului medical veterinar din țara noastră. El predă primele cursuri de medicină veterinară în cadrul Școlii de Mică Chirurgie de la Spitalul Colțea deschisă de dr. Nicolae Kretzulescu în anul 1842. În aceeași perioadă predă lecții de „veterinărie” și la Seminarul Nifon, ca apoi, din 1853, în cadrul Școlii de bărbieri de la Spitalul Mihai Vodă, deschisă de dr. Carol Davila (Fig. 8), cu care are o fructuoasă și îndelungată colaborare, Vasile Lucaci predă noțiuni de anatomie și fiziologie animală la Școala de Agricultură de la Pantelimon,

înființată în 1852 (ulterior a fost mutată la Herăstrău).

După mai multe încercări, neizbutite, de înființare a unui învățământ medical veterinar, în anul 1853 au început să fie predate și în București primele cursuri de medicină veterinară intitulate: „Boalele epidemice ale dobitoacelor” și „Zootomia” (Anatomia), documentar dovedite, cursuri care au fost susținute de către magistrul în chirurgie Vasile Lucaci, proto-veterinar al Țării Românești.

La 4 decembrie 1853 sosește în București medicul francez Carol Davila, la solicitarea Domnitorului Barbu Dimitrie Știrbei, pentru a organiza serviciul medical din Țara Românească și a conduce Spitalul Oștirii de la Mănăstirea Mihai Vodă.

Ulterior, în anul 1856, dr. Carol Davila dezvoltă bazele Școlii Veterinare, deoarece prevăzuse învățământul veterinar în programul Școlii de Medicină.

Dar cursurile de medicină veterinară nu s-au ținut într-o școală veterinară propriu-zisă, ci în cadrul unor școli de altă specialitate, în majoritate cu profil medical uman. Mai întâi, pe baza legiuirii pentru întinderea așezămintelor sanitare și îmbunătățirea serviciului medical, din 27 martie 1853, s-a început, în luna iulie 1853, cursul de Zootomie și de Boale epidemice cu diferiți felceri din țară, chemați prin rotație, pentru două sau trei luni, la București (Arhivele Statului 1858, citat de Constantin Simionescu). Numai întâlnirea dorinței vii a lui Vasile Lucaci, pentru organizarea unui învățământ veterinar, cu personalitatea doctorului Davila a făcut posibilă realizarea, în cadrul Ministerului de Război, a unei școli mai bine organizate, cu programe mai dezvoltate și fondurile necesare oricărui început.

Încă de la înființarea „Învățământului medical uman și a celui veterinar” în anul

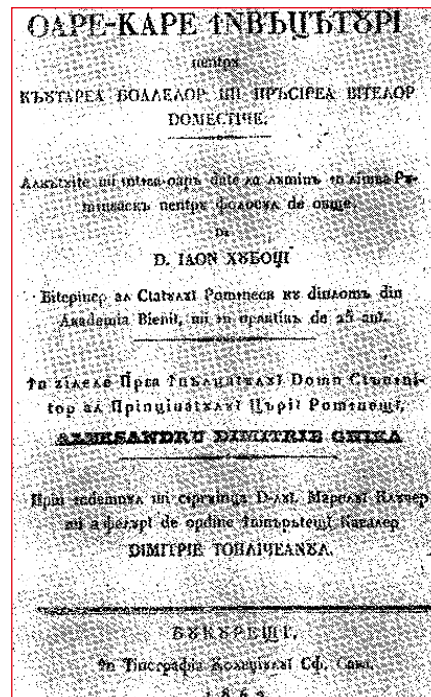


Figura 1 – Ion Huboți a fost diplomat al Școlii de medicină veterinară de la Viena și a exercitat profesia de medic veterinar în Țara Românească, începând din anul 1817. El are marele merit de a fi scris prima carte de medicină veterinară, apărută în anul 1842, la tipografia Colegiului Sf. Sava din București și intitulată: „Oarecari învățături pentru căutarea bolilor și prăsierea vitelor domestice”, precizând că era „veterinar al statului românesc cu diplomă de la Viena și în practică de 25 ani”. Este prima carte de medicină veterinară, tipărită cu caractere slave, se află la Biblioteca Academiei Române, este carte de patrimoniu național.

1853, de către Carol Davila, învățământul veterinar s-a desfășurat pentru o perioadă de timp în același local și anume: din 1853 și până în 1859 la Mănăstirea Mihai Vodă, în chiliile căreia a funcționat, începând cu anul 1831, Spitalul Oștirii. Tot aici a funcționat și prima Școală de Mică Chirurgie (1853-1859), devenită apoi Școala de Medicină și Farmacie. Cursurile de „veterinărie” au fost predate de protoveterinarul statului prof. Vasile Lucaci, iar cele pentru medicină de: prof. dr. Iacob Felix, prof. dr. Iuliu Teodori și prof. dr. L. Fialla.

În această școală, în care exista și o „divizie veterinară”, Lucaci a predat, din anul 1855, cursul de „Boalele epidemice ale dobitoacelor” și „Zootomia”, cursuri pe care le-a predat și în toate programele ulterioare ale școlii, până în anul 1869. După programul școlii, elevii din anul al 2-lea și



Figura 2 – Prof. dr. Nicolae Kretzulescu (n. 1 Martie 1812, București – d. 26 Iunie 1900, Leordeni, Argeș)

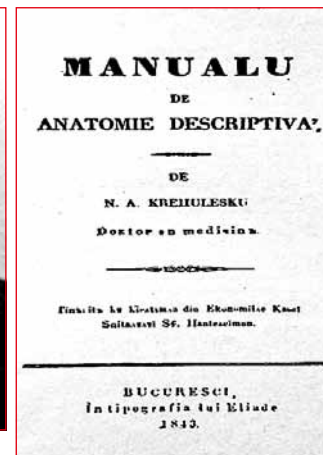


Figura 3 – Manualul de Anatomie descriptivă de Jean Cruveilhier tradus în românește, februarie 1843, 546 de pagini



Figura 4 – Manual de Mică Chirurgie, alfabetul Chirilic, 1844

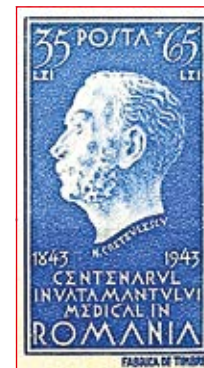


Figura 5 – Centenarul învățământului medical în România



Figura 6 – Protoveterinarul statului Vasile (Wolfgangus) Lucaci (1806 – 1890)

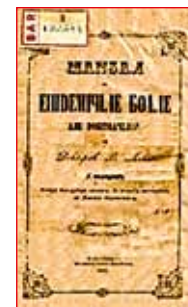


Figura 7 – Manualul de epidemicele boli ale dobitoacelor, publicat în anul 1855, de către Vasile Lucaci



Figura 8 – Carol Davila, n. 1828 Parma – d. 24.08.1884 București

al 3-lea, în semestrul de vară, vor urma un curs special de medicină veterinară, pus sub conducerea doctorului veterinar de atunci, proto-veterinarul statului, Vasile Lucaci.

Anul 1856 este considerat anul de înființare „de facto” al învățământului medical veterinar în România. Școala Veterinară înființată de Vasile Lucaci în anul 1856 este, în ordine cronologică, a 23-a din lume, iar Țara Românească se situează pe locul 14 în cronologia înființării diferitelor școli veterinare în lume, fiind prima din sud-estul Europei.

Prima decizie emisă de Comitetul Sanitar prin care se anunța înființarea acestei școli, datează din anul 1855.

Prin decretul Comitetului Sanitar, ce a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 75 din 23 septembrie 1855, se menționează că: „Potrivit cu dispozițiunile luate de acest

comitet, urmând ca la 01 ale viitorului octombrie a.c. a se deschide școala pentru învățătura veterinară, „de facto”, sub direcția D-lui protoveterinarului statului Lucaci, însărcinat cu această specialitate, comitetul publică spre obștească știință că, oricare din felceri sau veri care va fi doritor să urmeze studiile veterinării, precum și acelea ale anatomiei și fiziologiei, spre dobândirea unei asemenea folositoare învățături, să se înfățișeze la acest comitet... spre a se recomanda direcției prezisei școale, ca să se înscrie între elevi”.

(ss) Șeful comitetului, N. Gussi. Anul 1855, Septembrie 16
Neculai Gussi, protomedicul Țării Românești
Să reținem că din fraza: «Cursul studiilor veterinare urmând a fi în anul viitor scolastic, mai extensiv» pare că s-a predat undeva știința veterinară, cu

◀ atât mai mult că în «Buletinul Oficial» din Martie 1856, unde se publică un program al școlii de subchirurgi de la Mihai Vodă, este trecută între cursurile anului al 2-lea și al 3-lea ale școlii de subchirurgi de la Mihai-Vodă, și **veterinaria**, ca predată de **proto-veterinarul Lucaci** felcerilor de la acea școală. O școală anume pentru medicina veterinară nu găsim să fi existat.

În această conjunctură de emulație și de entuziasm a tinerilor medici veterinari, aceștia se decid să înființeze la Școala Veterinară din București, o **societate științifică** în cadrul căreia să poată activa pentru ridicarea prestigiului profesiei medicale veterinare din România.

În Arhivele Statului, la fondul Ministerului de Interne, Serviciul Sanitar, se află **dosarul nr. 40/1871** care cuprinde documentele originale privind constituirea acestei societăți științifice. Din documentele aflate la dosar, se constată că, la **15 Mai 1871**, un număr de **14 medici veterinari** au întocmit un proiect referitor la „Statutele și Regulamentul Societății”, pe care, împreună cu o „Declarațiune”, le înaintează spre aprobare la Ministerul Cultelor și al Instrucțiunii Publice (Fig. 9). În „Declarațiune” se specifică faptul că, în cadrul Societății de Medicină Veterinară preconizate, urma să se lucreze „în comun la perfecționarea diferitelor ramuri ale științei, studiind și căutând a rezolva toate cestiunile care interesează: *higiена animalelor, multiplicatiunea și educațiunea animalelor noastre domestice, boalele lor particulare, epizootiile care le bântuie, jurisprudența și raporturile sale cu viciurile redhibituare, boalele contagioase și medicina legală*” (3, 24, 28).

Statutele și Regulamentul Societății de Medicină Veterinară întocmite în ședința constitutivă din **15 mai 1871**, au fost votate în **Adunarea generală de la 14 - 16 august 1871**, președinte fiind ales prof. **Mauriciu Colben**, vicepreședinte prof. **Ion Popescu**, secretari dr. **I. Georgescu** și un dr. indescifrabil, trezorier dr. **Dumitru Preotesescu**, iar ca membri au fost aleși: dr. **Panait Constantinescu** și dr. **Louis Vincent**.

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice de la acea dată, fiind condus de Ministrul Generalul Christian Tell (n. 14.03.1871 – d. 09.01.1874), aprobă propunerea și totodată programul școlar întocmit. La data de **04 Aprilie 1872**, în baza raportului întocmit de Ministerul de Interne și a

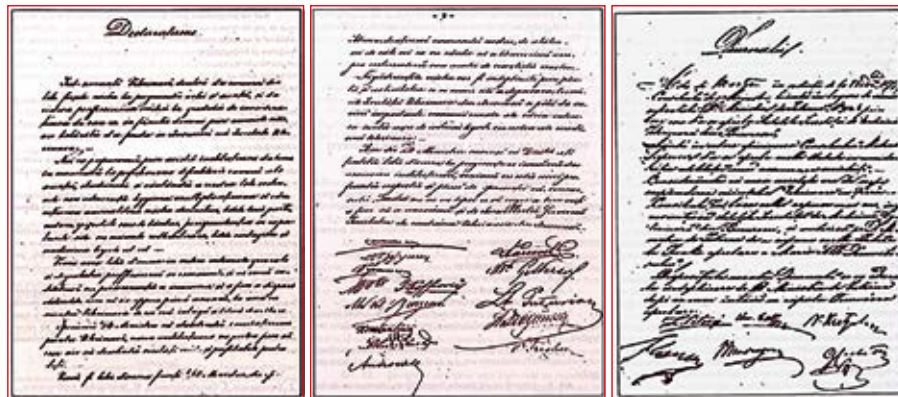


Figura 9 – Declarațiunea celor 14 medici veterinari: pagina 1 (stânga), pagina 2 (mijloc), Jurnalul Consiliului de Miniștri din 28 decembrie 1871 care arată: „...considerând că Societatea are ca scop răspândirea științelor veterinare în țară, încuviințează și autorizează pe Dl. Ministru de Interne de a supune acele statute la înalta aprobare a Măriei Sale Domnitorului” (dreapta)

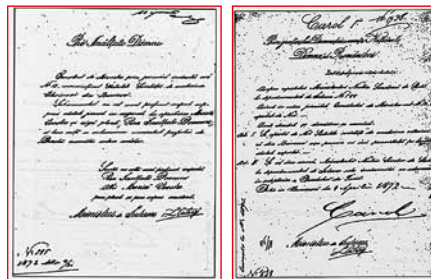


Figura 10 – Raportul întocmit de Ministrul de Interne Lascăr Catargi, cu aprobarea Domnitorului Carol I (stânga); Decretul Domnesc nr. 738/04.04.1872, contrasemnat de Ministrul de Interne Lascăr Catargi (dreapta)

Jurnalului Consiliului de Miniștri, se emite **Decretul nr. 738 semnat de Domnitorul Carol I**, prin care s-au aprobat Statutele Societății de Medicină Veterinară din București. Decretul a fost contrasemnat de către Ministrul de Interne, Lascăr Catargiu, și a fost publicat în Monitorul Oficial din data de 27 aprilie 1872 (Fig. 10).

Societatea de Medicină Veterinară neavând de la înființarea ei, în anul 1871, „un jurnal propriu”, abia la 1879 sunt însărcinați următorii medici veterinari: **Alexandru Locusteanu**, **Mihail Măgureanu**, **Gheorghe A. Perșu** și **Panait Constantinescu** pentru redactarea revistei ce se va intitula „**MEDICUL VETERINAR**” (Fig. 11). Revista „MEDICUL VETERINAR” Anul I cu nr. 1 apare în luna august 1879, la un an apare nr. 12, în august 1880. Ultimul număr al Revistei „MEDICUL VETERINAR”, anul II nr. 1 apare în ianuarie 1881, după care-și încetează apariția (Gomoiu V. – Istoria presei medicale în România, p.134, București, 1936).

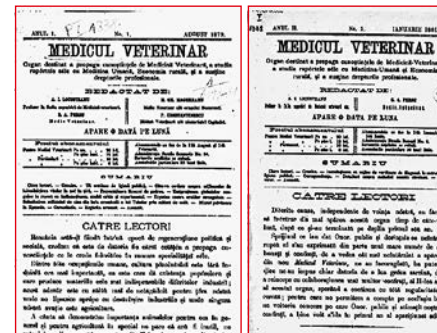


Figura 11 – Revista Societății de Medicină Veterinară intitulată **MEDICUL VETERINAR** care a apărut în perioada 08.1879–08.1880 și apoi la data de 01.1881

Fondatorii Revistei „**MEDICUL VETERINAR**” au fost:

- **Alexandru Locusteanu** – medic veterinar, profesor la Școala Superioară de Medicină Veterinară din București, unul dintre primii medici veterinari la nivel mondial, **membru corespondent al Societății Centrale a Medicilor Veterinari din Paris**, precum și **membru onorific al Colegiului Veterinar din Londra**;
- **Mihail Gh. Măgureanu** – medicul veterinar al orașului București, profesor la Școala Superioară de Medicină Veterinară din București;
- **Gheorghe A. Perșu** – medic veterinar, profesor la Școala Superioară de Medicină Veterinară din București în perioada 1877–1902;
- **Panait Constantinescu** – medicul veterinar al Abatorului din București precum și al Clinicii Centrale din campusul veterinar al Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București (Fig. 12).



Figura 12 – Fondatorii Revistei Societății de Medicină Veterinară intitulată „**MEDICUL VETERINAR**” au fost următorii medici veterinari: **Alexandru Locusteanu**, **Mihail Măgureanu**, **Gheorghe A. Perșu** și **Panait Constantinescu**



Figura 13 – Revista studenților veterinari: **CLINICA VETERINARĂ**, apărută în februarie 1893

Figura 14 – Revista **Buletinul Societății Studenților în Medicină Veterinară**, apărută în februarie 1933

Din inițiativa lui **Ion Șt. Furtună**, pe vremea când era încă student în anul I al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, studenții au constituit, cu începere de la **19 octombrie 1880**, o Societate științifică sub denumirea de: „**Societatea studenților în medicina veterinară**” cu sediul în localul Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București, care-și propunea printre altele să dispună de o „**bibliotecă**” și de o „**revistă**” în care se vor publica lucrări științifice (1, 28). Revista se va numi „**Progresul veterinar**”. În fruntea comitetului de redacție se afla studentul **I. Șt. Furtună**, care a activat până la 18 octombrie 1883, când a obținut titlul de medic veterinar.

În anul 1888, Societatea Studenților în Medicina Veterinară votează un nou statut care să răspundă cerințelor din acel timp. În ședința din **15 februarie 1893** a Societății Studenților în Medicina Veterinară, s-a votat apariția unei noi reviste, propusă încă din anul 1880, de la

înființarea Societății, purtând însă numele de „**Clinica veterinară**” (Fig. 13). Scopul revistei era acela de a publica observațiile clinice, rezultatele experiențelor pe care studenții le vor întreprinde în laboratoarele Școlii Superioare de Medicină Veterinară, precum și publicarea unor traduceri ce vor fi considerate ca fiind necesare studenților. Desigur că acordarea concursului sperat nu a fost dat în măsura necesară apariției periodicei și astfel, la 6 august 1894, revista își sistează apariția (18, 20). Ulterior, începând din luna februarie, anul 1933, apare „**Buletinul Societății Studenților în Medicina Veterinară**” (Fig. 14).

Crescând numărul medicilor veterinari, absolvenți ai Școlii Veterinare din București, iar pe de altă parte, din cauza **scăderii exportului de animale** de la valoarea **28 milioane lei în anul 1877**, la **numai 4 milioane în anul 1882**, s-a simțit nevoia întrunirii specialiștilor din domeniu pentru a dezbate unele probleme legate de aceste scăderi

atât de alarmante (14, 23, 28) și totodată pentru găsirea și adoptarea unor măsuri de redresare a situației în sectorul animalier (Tabelul 1).

Reușind să înlăture unele dificultăți, între 10–12 Mai 1882, un număr de 33 medici veterinari s-au întrunit la București în **Primul Congres de Medicină Veterinară**, fiind totodată și **primul de acest fel în țara noastră** (Fig. 15).

Ordinea de zi a Congresului desfășurat în 10–12 Mai 1882, a fost stabilită încă din anul 1881 și a cuprins următoarele probleme: **Poliție sanitară, Zootehnie, Igienă publică, Patologie veterinară, Chestiuni diferite**.

Profesorul **Al. Locusteanu** a susținut un Raport la Congresul Veterinar din anul 1882, referitor la problemele de **Poliție Sanitară Veterinară**, semnalând aspecte de etiopatogenie a tuberculozei la om și animale, propunând ca **această maladie să fie de domeniul poliției sanitare veterinare**, raport ce a fost publicat în revista Arhiva Veterinară, anul XI, nr. 3, 1914, p. 124–129 (Fig. 16), editată de către corpul didactic al Școlii Superioare de Medicină Veterinară.

Au fost prezentate și lucrări despre gastro-entero-nefrită (**babezioză**), raport întocmit de către medicul veterinar pe atunci al Județului Dolj, viitor profesor și fondator al geneticii animale, dr. **Constantin N. Vasilescu** (5, 10, 16), precum și o comunicare interesantă referitoare la „**O epizotie gravă de tuberculoză la o fazanerie**” (5, 6).

În anul 1884, în zilele de **6-7-8 octombrie**, s-a ținut la București „**Primul congres al medicilor, medicilor veterinari și farmaciștilor**” la care **Louis Vincent** a fost unul dintre secretari. Ideea acestei întruniri într-un Congres al specialiștilor din **domeniul sanitar** s-a născut la Turnu-Măgurele în anul 1877, la propunerea lui **Iacob Dimitrie Felix, comandantul Spitalelor militare din zonă**, și a lui **Carol Davila** care era șeful serviciului sanitar al armatei române, avându-l ca aghiotant pe medicul veterinar **Mihail Măgureanu** (alias Mihail Ghiuță), cu ocazia organizării trupelor pentru asaltul redutei Nicopol de pe malul drept al Dunării.

După **ședința generală din prima zi a Congresului**, în după amiaza zilei a avut loc **ședința secțiunii veterinare** care a fost condusă de: prof. **Mauriciu Colben** ales ▶

Figura 18 – Efectivele de animale din România între anii 1860–1926

ANUL	CAI	BOI	OI	PORCI	CAPRE
1860	461.063	2.607.594	4.410.457	1.051.130	409.676
1873	391.147	1.832.726	4.190.965	804.269	184.665
1884	532.881	2.376.056	4.654.776	886.441	241.925
1900	864.324	2.558.526	5.655.441	1.709.206	232.514
1911	1.824.714	2.666.945	5.269.493	1.021.435	186.515
1916	1.102.622	2.835.732	7.645.410	1.316.517	295.924
1919	1.379.916	4.633.999	7.790.633	2.289.456	354.775
1920	1.485.200	4.729.766	8.689.996	2.513.610	499.922
1921	1.686.728	5.520.914	11.119.041	3.159.591	573.900
1922	1.802.051	5.745.534	12.320.569	3.146.806	551.712
1923	1.828.129	5.553.871	12.480.969	2.924.603	584.647
1924	1.845.208	5.398.704	13.611.902	3.133.144	531.236
1925	1.140.804	5.049.078	12.950.212	3.087.889	493.583
1926	1.877.285	5.708.384	13.581.869	3.167.722	476.670

◀ **președinte de onoare**; prof. Al. Locusteanu, **președinte activ**; Mihai Măgureanu și Louis Vincent, **vicepreședinți**; iar prof. Gavrilescu Constantin (15) și Nicolae Michăilescu, **secretari**. În cadrul secțiunii, prof. Al. Locusteanu prezintă raportul intitulat: „**Desinfecțiunea oamenilor și animalelor în caz de pestă bovină**”.

În ședința secțiunii medicale din **7 octombrie 1884**, președintele secțiunii, prof. C. Severeanu, comunică adunării că raportul prof. Al. Lousteanu planificat „a fi susținut în ședința generală”, va fi prezentat în această secțiune unde

erau prezenți și medici veterinari. Era vorba despre referatul intitulat: „**Raportul dintre tuberculoza omului și tuberculoza animalelor și măsurile igienice pentru limitarea ei**”, unde sunt evidențiate o serie de informații **bazate pe medicina comparată experimentală**, precum și pe unele cercetări proprii. Agentul etiologic al bolii fusese recent izolat și cultivat de R. Koch în anul 1882, iar în 1884 R. Koch studia etiologia tuberculozei la om și la animale.

În ziua a treia, **pe 8 octombrie 1884**, la secțiunea veterinară se discută despre gastro-entero-nefrită, deoarece în anul

1878 mortalitatea produsă de această boală a fost de 50.000 victime pentru taurine. Primul la cuvânt se înscrie **Louis Vincent** care arată importanța diagnosticării și combaterii bolii. Se propune un program de studiere sistematică a acestei maladii. În seara zilei de **8 octombrie 1884**, a ultimei zile a Congresului, cei 130 de participanți au luat parte la banchetul organizat la **Hotelul Bulevard**, exprimându-se prin „**toaste**” sentimentele de „**fraternizare**” dintre medicii umani și veterinari în domeniul **patologiei comparate** (Ziarul Universul din 11 octombrie, 1884, p. 2).

Ulterior au fost organizate Congrese ce s-au axat pe dezbaterile unor probleme sanitare veterinare impuse de diverse situații ale vremii.

Din păcate, acest spirit de colaborare profesional-științifică între societățile medicale și cele medicale veterinare s-a stins odată cu închiderea lucrărilor Congresului, colaborarea rămânând numai la nivel interpersonal.

Colaborarea a fost reluată totuși oficial la data de **01 septembrie 1956**, când se înființează **Secția de Medicină Veterinară din cadrul Societății Științelor Medicale din R.P.R.**. **Președinte de onoare** a fost ales Acad. m.c. Prof. dr. Alexandru Ciucă; **Președinte activ**: Acad. Prof. dr. Radu Vlădescu; **Vicepreședinți**: Acad. m.c. Prof. dr. Ilie Popovici, Prof. dr. doc. șt. Nicolae Stamatini și Prof. dr. Gheorghe Nichita;



Primul Congres Național al medicilor veterinari 1882 -randul doi, pe scaune, de la stanga la dreapta: D. Curteanu, Panait Constantin, Pandele Constantin, M. Colben, G. Porsu, A. Locusteanu, M. Magureanu, C. Fometescu

Figura 15 – Participanții la Primul Congres al Medicilor Veterinari diplomați din România, care a avut loc în zilele de 10–12 ale lunii mai, anul 1882, unde s-au dezbătut chestiuni de poliție sanitar-veterinară, igienă publică, patologie veterinară și zootehnie

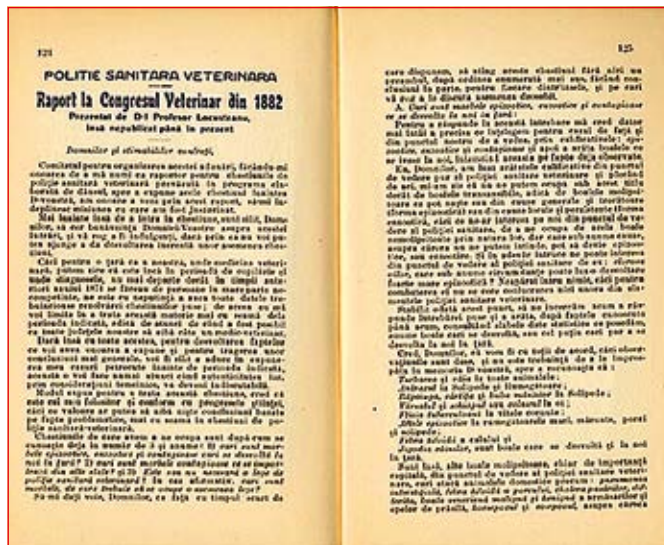


Figura 16 – Raportul la Congresul Veterinar din 1882 prezentat de prof. Al. Locusteanu, publicat în Revista Arhiva Veterinară, anul XI, nr. 3, 1914, p. 124 – 129



Figura 17 – Publicația Probleme Veterinare, Revistă de știință și practică veterinară, nr. 3, 1956, care menționează constituirea de la data de 1 septembrie 1956 în cadrul Societății Științelor Medicale din România, a Secției de Medicină Veterinară, specificându-se participanții, precum și alcătuirea comitetului

SUMAR	Pag.
— Serviciul sanitar pe marele Bucești din C.C. al P.R.R. din 14-17 iulie 1956, cu privire la brandurii animalelor a agriculturii	3
MEDICINĂ VETERINARĂ ROMÂNESCĂ	
— Profesor Paul Bogdan	7
A ȘI PRACTICĂ VETERINARĂ	
— Onchocerca	11
DOMENII ȘTIINȚIFICE	
1. — Contribuții asupra bolilor animalelor de bătănie în România	18
2. — Situația sanitară în viața animalelor de bătănie	27
3. — Situația sanitară în viața animalelor de bătănie	27
OTE CLINICE ȘI LABORATOR	
4. — Un caz de pneumonită acută la cal	35
5. — Valoarea diagnostică a urinei la cal	37
CAZURI — CRITICĂ — DISCUȚII	
— Contribuții la studiul anatomiei medicamentelor	49
6. — Intervenții pentru diagnosticul și terapia bolilor animalelor	49
7. — După boala sanitară a animalelor	49
RECEZII	
— Informații complete și de calitate mai înaltă	49
8. — Informații complete și de calitate mai înaltă	49
9. — Informații complete și de calitate mai înaltă	49
10. — Informații complete și de calitate mai înaltă	49
INFORMAȚII	
— Plând Congresul al Asociației Medicilor Veterinari	49

CONSTITUIREA SECȚIEI DE MEDICINĂ VETERINARĂ ÎN CADRUL SOCIETĂȚII ȘTIINȚELOR MEDICALE DIN R. P. R.
La propunerea Societății Științelor Medicale din R.P.R., un comitet de inițiativă alcătuit din medici veterinari din instituții de patologie și igienă sanitară, Facultatea de Medicină Veterinară și din alte instituții, au fost în ziua de 1 septembrie 1956, o poartă de constituire a Secției de medicină veterinară în cadrul Societății Științelor Medicale.
La această poartă au participat: prof. dr. Al. Ciocă, prof. dr. R. Vlădescu, prof. dr. I. Popovici, prof. dr. N. Stamatini, prof. dr. O. Vlădescu, prof. dr. V. Ciocă, prof. dr. Gh. Nichita, dr. Vl. Wynneberg, dr. V. Tomescu, dr. I. Schuch, dr. I. Onchocerca, prof. dr. Em. Uspăreanu, dr. C. Tudorică, prof. dr. I. Adam, prof. dr. V. Chiriac, prof. dr. I. Grigorevici, dr. M. Silvestru, dr. A. Stancu și alții.
În urma constituirii Secției de medicină veterinară, s-a alcătuit următorul comitet:
Președinte de onoare — prof. dr. Al. Ciocă
Președinte activ — prof. dr. R. Vlădescu
Vicepreședinți: prof. dr. I. Popovici, prof. dr. N. Stamatini, prof. dr. Gh. Nichita
Secretari al Secției: dr. V. Tomescu, dr. C. Tudorică
Comitetul de redacție al revistei publicată a Secției de medicină veterinară: prof. dr. R. Vlădescu — red. red. dr. P. Iorgulescu — secretar de redacție
Noul organ al Secției de medicină veterinară din cadrul Societății Științelor Medicale din R.P.R. va cuprinde activitatea instituțiilor științifice veterinare din țara noastră și va fi editat de Editura medicală cu începere din luna mai 1957. Va apărea trimestrial.
Adresa redacției: București, b-dul Republicii 24, etajul I, Tudor Vladimirescu. Telefon 4.64.46.



Figura 18 – Participanții la cel de-al II-lea Congres Național de Medicină Veterinară, din anul 1904, între 14–18 Octombrie 1904, ținut în cadrul Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București

Secretari ai secției: Prof. dr. doc. șt. Vasile Tomescu, dr. Constantin Tudorică.

Colectivul de redacție al viitoarei publicații a Secției de Medicină Veterinară: Acad. prof. dr. Radu Vlădescu – responsabil redacție; dr. Paul Iorgulescu – secretar de redacție (Fig. 17).

Continuarea colaborării în domeniul **Patologiei comparate** se va face mai profund începând cu anul 1964, prin înființarea **Societății de patologie comparată**, în cadrul Uniunii Societăților de Științe Medicale (U.S.S.M.), dar societatea

după un timp își încetează activitatea. Abia după anul 1990 se reia activitatea de colaborare în domeniul medicinei comparate prin înființarea **Institutului de Medicină Comparată**, abordându-se teme pe diverse domenii ale medicinei umane și ale celei veterinare.

Cel de-al 2-lea Congres Național al Medicilor Veterinari din România, s-a desfășurat între 14–17 octombrie 1904 (Fig. 18), unde s-au comunicat date privind: brânca infecțioasă, pneumo-nia infecțioasă a porcilor, iar prof. Paul



Figura 19 – Participanții la cel de-al III-lea Congres Național de Medicină Veterinară, București, 19–21 Mai 1913

Riegler împreună cu prof. Gh. Udrișchi, au susținut referatul intitulat „**Învățământul medicinei veterinare în România**”.

În zilele de 19–21 din luna Mai 1913, s-a desfășurat cel de-al 3-lea Congres Național al Medicilor Veterinari din România, congres ce s-a ținut în cadrul Școlii Superioare de Medicină Veterinară (Fig. 19).

Momentul cu o semnificație istorică deosebită importantă pentru profesiunea medicală veterinară, l-a constituit hotărârea luată în ședința din ziua de 21 Mai 1913, al celui de al III-lea Congres Național de

O GREUTATE SĂNĂTOASĂ PORNEȘTE DE LA OBICEIURI SĂNĂTOASE!



Strategii de recompensare pentru animalele care cerșesc

Explică proprietarilor de câini și de pisici despre alternativele la recompensele alimentare și despre cât de important este să evite să dea animalelor resturi de la masă (hrană umană). Este puțin probabil ca acestea să aibă un conținut nutritiv echilibrat pentru câini sau pisici.

Alternative la recompensele alimentare

Joaca



Mângâierile



Toaletarea



Plimbarea



Recompense alimentare sănătoase

Legume precum morcovii, dovleceii



Hrană pentru animale: crochete



Fructe precum felii de banane, fructe de pădure



Prăjituri de orez simple, rupte în bucățele



SUPORTUL NUTRIȚIONAL TERAPEUTIC CONTRIBUIE LA REDUCEREA CERȘITULUI HRANEI LA ANIMALELE SUPRAPONDERALE

- Dietele veterinare ROYAL CANIN® SATIETY sunt soluții simple pentru scăderea eficientă în greutate prin controlul comportamentului de a cerși hrană în permanență^{1,2}

- 97% din animale scad în greutate în interval de 3 luni

Cu SATIETY, animalele au mai multă energie...

- Se poate observa că animalul are un nivel mai ridicat de energie chiar după 2 săptămâni^{1,2}

... Și se bucură mai mult de viață

- După doar 4 săptămâni, se va putea observa că animalul este mai jucăuș, mai puțin anxios și interacționează mai mult^{1,2}



Prin ce mecanisme acționează SATIETY?

- **Conținutul ridicat de fibre naturale** ajută animalul să piardă în greutate și să o mențină, făcându-l totodată să se simtă sătul și satisfăcut între mese
- **Conținutul echilibrat de nutrienți** oferă un aport optim de proteine, vitamine și minerale pentru a asigura scăderea în greutate în condiții de siguranță



Câini

- Satiety Weight Management crochete câine
- Satiety Weight Management crochete câine talie mică
- Satiety Weight Management conservă câine

Pisici

- Satiety Weight Management crochete pisică
- Satiety Weight Management plic pisică

Referințe:

1. Flanagan J et al. Success of a weight loss plan for overweight dogs: the results of an international weight loss study. PLoS One 2017;12(9):e0184199.

2. Hours MA et al. Factors affecting weight loss in client owned cats and dogs: data from an international weight loss study.

Proc of 16th Annual AAVN Clinical Nutrition and Research Symposium; Denver (USA); June 8, 2016.

◀ **Medicină Veterinară**, organizat de către Societatea de Medicină Veterinară înființată la 15 Mai 1871, unde, după ample dezbateri, s-a votat o „**rezoluțiune**” la care s-a ajuns datorită faptului că Societatea de Medicină Veterinară avea un rol **preponderent științific** și „**număra numai 40 de membri**”, după cum a afirmat în ședința respectivă prof. dr. Al. Locusteanu. De aceea a mai adăugat, „**trebuesc oameni care să nu lase nereparate nedreptățile făcute corpului veterinar**”.

În acest sens s-a hotărât mai întâi numirea unei comisii cu sarcina de a elabora Proiectul de Statut al Asociației apoi, la **29 Iunie 1914**, s-a ținut ședința de constituire a **Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România**, prezidată de prof. Al. Locusteanu (28, 31), dar, aceste date se vor detalia la capitolul privind activitatea A.G.M.V.R. La acest Congres prof. Al. I. Locusteanu împreună cu prof. Gh. Udrischi au susținut referatul intitulat „**Organizarea învățământului medicinii veterinare în România**” (Fig. 20).

Ca urmare a declanșării primei conflagrații mondiale, al cărei pretext a fost atentatul de la Sarajevo, din 15/28 iunie 1914, împotriva lui Ferdinand de Habsburg, arhiducele moștenitor al coroanei Austro-Ungariei, Puterile Centrale au chemat sub drapel – 7,9 milioane de militari, 22 divizii cavalerie, iar Antanta a chemat sub drapel – 13,4 milioane de militari cu 41 divizii de cavalerie.

Luptele au durat începând din vara anului 1914 până în toamna anului 1918, când, la data de 11 Noiembrie, la Compiègne, în Franța, la ora 05.00 dimineața, într-un vagon de tren a fost semnat armistițiul. La ora 11.00, în aceeași zi, a încetat focul și armatele au început să se retragă de pe front.

România, după doi ani de neutralitate, la data de 14/27 august 1916, ca urmare a hotărârii Consiliului de Coroană, a declarat război Austro-Ungariei (Fig. 21). La izbucnirea Primului Război Mondial, România poseda 10 divizii de infanterie și mai erau pregătite încă 5 divizii de rezervă. Totodată, s-a creat corpul de aviație și s-a modernizat marina militară. Forța combativă era alcătuită din 10% din populația țării. Astfel, în 1914/1915 au fost mobilizați 630.000 de militari.

Medicii veterinari mobilizați pe front aveau de asigurat starea de sănătate a

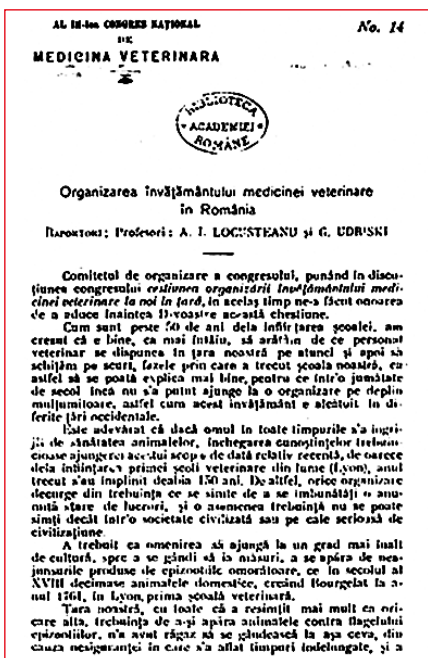


Figura 20 – Facsimilul primei pagini a Referatului intitulat „Organizarea învățământului medicinii veterinare în România” de Al. I. Locusteanu împreună cu prof. Gh. Udrischi

celor 281.210 cai de diferite rase, aflate în dotarea unităților românești combatante aflate pe front, precum și a celor peste 1.000 de porumbei călători.

De la Școala Superioară de Medicină Veterinară din București, unii dintre profesori precum și unii dintre studenții/studențele din anii terminali au participat, între anii 1916 și 1918, la Primul Război Mondial. Detalii în acest sens sunt prezentate în articolul intitulat: „Contribuția profesorilor și studenților veterinari la Războiul cel Mare (1916-1918)”, redactat și publicat de colectivul de autori format din: B. Georgescu, G. Predoi, Petronela Mihaela Roșu, Oana Margarita Ghimpețeanu, Letiția Purdoi, C. Belu și publicat în Revista Română de Medicină Veterinară, 2018, vol. 28, nr. 4, pp. 61-64.

Din motivele expuse anterior, Societatea de Medicină Veterinară nu a mai organizat niciun Congres Național de Medicină Veterinară. Ulterior s-a stabilit ca cel de-al 4-lea Congres Național de Medicină Veterinară să fie planificat a avea loc în anul 1921, în noile condiții geo-politice ale statului Român întregit, dar, din diverse motive, nu s-a mai ținut.

Pentru buna supraveghere și diagnostic al bolilor epizootice la animale, în anul 1922

se înființează **primele laboratoare regionale de bacteriologie veterinară** pentru diagnosticul bolilor infecțioase la animale, folosite și ca depozite de seruri hiperimune la: Iași, Chișinău, Cluj, Constanța, Craiova etc.

Abia în luna septembrie 1924, din inițiativa Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, sub președinția doctorului Gh. Ionescu Brăila, se organizează primul Congres Național de Zootehnie și Igienă Veterinară, considerat al IV-lea Congres Național de Medicină Veterinară, care s-a desfășurat în zilele de 12-14 Septembrie 1924, la Cluj (Fig. 22). Concomitent cu acest Congres, a avut loc și Expoziția Zootehnică a Ardealului și Banatului.

Odată cu „relansarea” **Societății de Medicină Veterinară**, apare și **Revista de Medicină Veterinară** cu subtitlul: **Zootehnie, Igienă și Economie rurală** (Fig. 23), înființată tot în anul 1888, de către medicul veterinar Ion Șt. Furtună, Șeful serviciului veterinar din cadrul **Direcției Generale al Serviciului Sanitar** al Ministerului de Interne, direcție pe care a condus-o 35 de ani. Revista apare în luna aprilie a anului 1888, inițial la **Focșani**, ulterior la **Constanța** și pe urmă la **București**.

Începând din anul 1923 Revista trece în patrimoniul **Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România** (AGMVR), sub forma de Buletin al Asociației, având anexat în plus Buletinul Societății de Medicină Veterinară (Fig. 24).

Primul număr al **Buletinului Societății** a apărut în **decembrie 1888**, cuprindea **darea de seamă a ședinței din 6 noiembrie 1888**, când s-a reconstituit Societatea de Medicină Veterinară și s-au întocmit statutele ei. În ședința din **4 ianuarie 1889** se discută și se votează **Regulamentul Societății de Medicină Veterinară** (Buletinul Societății de Medicină Veterinară, 1888-1889, p.33-55). Profesorul Paul Riegler a fost în comitetul de redacție al **Revistei de Medicină Veterinară** și a publicat în anii: 1896, 1897, 1898, „**Buletinul și Memoriile**” Societății de Medicină Veterinară (24, 33, 34).

După data de **21 iulie 1949**, când s-a ținut **ultima ședință a Societății de Medicină Veterinară**, întocmai ca în cazul altor societăți similare, **activitatea acesteia a fost abuziv întreruptă de regimul comunist**, dar **Revista de Medicină Veterinară** a dăinuit și dăinuie și în zilele noastre. În perioada anilor 1949-1989 Revista de Medicină Veterinară a trecut sub egida



Figura 21 – Consiliul de Coroană al României a hotărât declararea stării de război cu Austro-Ungaria



Figura 23 – Revista de MEDICINĂ VETERINARĂ. Zootehnie, Igienă și Economie rurală, apariție la Constanța (stânga), apoi la București (mijloc), fondatorul revistei medicul veterinar Ion Șt. Furtună, pe care a condus-o timp de 35 de ani, (dreapta)

Ministerului Agriculturii, schimbându-și într-o mică măsură titlul și aspectul grafic al copertelor (Fig. 25).

Încă din perioada interbelică, începând cu anul 1934, Ministerul Agriculturii publica Revista Crescătorului de Animale, antamând probleme de Zootehnie – Medicină Veterinară; a fost trecută apoi, după anul 1990, la Agenția Națională de Consultanță Agricolă (Fig. 26).

Retrospectiv, urmărind **Buletinele Societății** privind dezbaterile ședințelor ce se țineau cu regularitate, reiese că **Louis Vincent** era unul din cei mai vajnici animatori ai discuțiilor și aproape că nu era ședință în care el să nu ia cuvântul, având de multe ori un rol hotărâtor în stabilirea concluziilor. În aceste ședințe s-au dezbătut problemele importante ale **patologiei veterinare** din perioada respectivă și anume: **febra tifoidă a**

calului, morva, tuberculoza, gastro-enteronefita bovină (babezioză) etc.

Deși încă destul de tânăr, **Louis Vincent**, a cărui competență multilaterală era notorie, este numit în 1892 în comisia pentru elaborarea celei de-a **3-a ediții a Farmacopeei române**, la care depune o muncă intensă, ediție care apare în anul 1893.

Redacția Ziarului Universul, prin colecția **Biblioteca Agricolă**, publica broșuri de popularizare a lucrărilor agricole la culturile de câmp, cerealiere în special, de pomicultură, de legumicultură, de viticultură, de creșterea animalelor, precum și de medicină veterinară (Fig. 27).

De asemenea, diferitele Comitete naționale, precum cel al LAPLELUI; redacțiile unor ziare precum UNIVERSUL, prin Biblioteca Agricolă; Tipografia Bucovina din București; editura Cartea

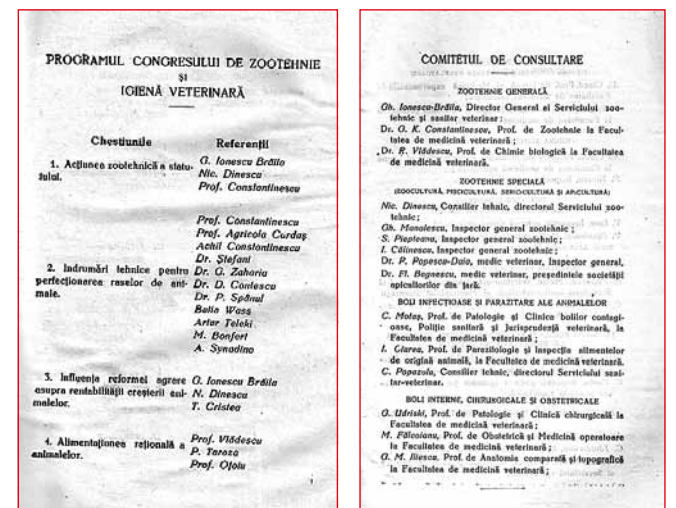


Figura 22 – Congresul Național Zootehnic și Igienă Veterinară, care s-a desfășurat în zilele de 12-14 Septembrie 1924, la Cluj

Românească ce publica colecția „ȘTIINȚA PENTRU TOȚI”; institutele de cercetări, precum Institutul Național Zootehnic, ce publica Colecția Sfaturi practice (Fig. 28 și Fig. 29), publicau informații utile (sfaturi practice) pentru crescătorii de animale.

De remarcat și contribuțiile meritorii aduse la răspândirea cunoștințelor medicale veterinare, atât timp cât a funcționat Societatea de Medicină Veterinară, studiind și judecând după cuprinsul dărilor de seamă și al cercetărilor întreprinse, publicate în Buletinul său, inclus în Revista de Medicină Veterinară, iar mai apoi începând din 01 Martie 1904, în Revista „ARHIVA VETERINARĂ”, ce era revista Corpului didactic al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, iar din anul 1921 al Facultății de Medicină Veterinară din București, afiliată Universității din București. ▶

◀ Revista „Arhiva Veterinară“ (Fig. 30), a fost înființată de profesorul Paul Riegler, primul număr al revistei apărând la data de **01 Martie 1904**. A condus-o mai bine de trei decenii, până la sfârșitul vieții sale, în anul 1936. În această revistă, profesorul Paul Riegler a publicat studii și note asupra: *tuberculozei și bacililor paratuberculoși*; asupra morvei – acțiunea bacililor, a toxinele bacililor morvei, seroterapia morvei, transmiterea morvei experimentală a morvei la bovine; cercetări asupra *cărbunelui bacteridian și vaccinațiilor*; asupra cărbunelui simptomatic; asupra durinei, transmiterea experimentală, tratamentul; asupra agalaxiei oilor în România, precum și alte prețioase lucrări (3, 8, 12).

Aceeași precizare rezultă și din Revista „Arhiva Veterinară“ apărută la 01 martie 1904, precum și din Revista de Medicină Veterinară și de Zootehnie din 1946, An LVII, nr. 1-6, pag. 218. În Revista „Arhiva Veterinară“, 1904, nr.1, la p.73, se menționează: „Societatea de Medicină Veterinară a primit **medalia de aur de la Expoziția Asociațiunii române pentru înaintarea și răspândirea științelor, în vederea publicațiilor sale științifice**“ (Fig. 30).

Asociațiunea Română pentru înaintarea și Răspândirea ȘTIINTELOR (4), la Congresul al doilea și la Expoziția de la București, amănajat la Institutul de Chimie Oerganică, Splaiul Magheru nr.2, (Fig. 31), care s-au desfășurat în zilele de 21-25 Septembrie, 1903, eveniment organizat de dr. Constantin Istrati (1850-1918), în calitate de Președinte și de membru titular al Academiei Române din anul 1899. Din cele publicate în „Darea de seamă, discursurile și comunicările ce s-au făcut“, București, Imprimeria Statului, 1908, CLV + 1554 p, Societatea de Medicină Veterinară a primit medalia de aur, în vederea publicațiilor sale științifice (Fig. 32).

Membrii Societății de Medicină Veterinară au adus o substanțială contribuție științifică la soluționarea următoarelor domenii zootehnice și veterinare:

- dezvoltarea numerică și calitativă a sectorului creșterii animalelor;
- producția animalieră;
- apărarea sănătății acestora prin măsurile de prevenire și combatere a epizootiilor din România, atingându-și astfel țelul propus la înființarea ei, de la data de 15 Mai 1871.



Figura 24 – Revista de MEDICINĂ VETERINARĂ. Zootehnie, Igienă și Economie rurală care, începând din anul 1923 trecând în patrimoniul AGMVR-ului, denumindu-se **Buletinul Asociației Generale a Medicilor Veterinari** (primele două din stânga); având anexat și Buletinul Societății de Medicină Veterinară (1888-1889); apoi Buletinul și Memoriile Societății de Medicină Veterinară (ultimele două din dreapta)

O altă publicație a profesiei medicale veterinare a fost BULETINUL Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare (Fig. 33), ce provenea din „Buletinul veterinar“ editat în anul 1904, ca Publicație lunară a Serviciului Veterinar Central din Ministerul de Interne, fondat de către medicul veterinar Ion Șt. Furtună, șeful acestui serviciu (29, 30).

Despre **Buletinul Asociației Generale a Medicilor Veterinari**, prof. dr. Victor Gomoiu scria că se prezenta „*ireproșabil din orice punct de vedere*“, iar despre Revista Arhiva Veterinară și Revista de Medicină Veterinară și Zootehnie spunea: „*corpul medicilor veterinari poate să fie mândru*“. Aceste aprecieri sunt făcute de una dintre cele mai autorizate persoane din domeniu, pe plan național și internațional. Menționăm că prof. dr. Victor Gomoiu (n. 18.04.1882 – d. 06.02.1960) a fost unul dintre fondatorii studierii **Istoriei Medicinii Românești**, prin publicarea, în 1923, a cărții „*Din istoria medicinei și învățământului medical românesc*“. A contribuit la fondarea Societății Române de Istoria Medicinii Românești,

în anul 1929 și apoi la organizarea, la București, a celui de-al IX-lea Congres al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, care s-a ținut între 10-18 Septembrie, 1932. Recunoașterea deplină a meritelor sale s-a realizat la data de 01 februarie 1936, la Paris, când Victor Gomoiu a fost ales președintele Societății Internaționale de Istoria Medicinii, fiind primul român ajuns în asemenea funcție, pe care a deținut-o timp de 22 de ani, până în anul 1958 (21).

Bunele relații existente între societățile științifice, precum și cu asociațiile profesionale umane și cele veterinare, s-au concretizat și prin vizitele efectuate în campusurile universitare.

Prof. dr. Victor Gomoiu, secretarul general al Societății Regale Române de Istoria Medicinii, înființată în anul 1929, a organizat la București, în perioada 10-18 septembrie 1932, Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, cu temă centrală „*Evoluția medicinei în țările balcanice*“, doar la trei ani de la înființarea societății naționale. La Congres au participat 137 de personalități din 23 de



Figura 25 – Revista de Medicină Veterinară și de Zootehnie din anul 1946 (anul LVII (stânga); Creșterea animalelor (Revistă de Zootehnie și Medicină Veterinară) din anul 1950 (anul II), va apăre până în 1989 sub egida Ministerului Agriculturii (a doua din stânga); Revista Română de Medicină Veterinară din anul 2009 (Vol. 19), apare sub acest titlu începând din anul 1990 până în anul 2015 (a treia din stânga); iar începând cu anul 2016 apare în format A-4 și numai în limba engleză (dreapta)



Figura 26 – Redacția Revistelor agricole din cadrul Ministerului Agriculturii, publica Revista Crescătorului de Animale: Zootehnie – Medicină Veterinară, trecută apoi în competența Agenției Naționale de Consultanță Agricolă

țări, reprezentând **48 de universități**. Cu acest prilej s-au vizitat: Institutul „Cantacuzino“, Facultatea de Medicină, Facultatea de Medicină Veterinară, inclusiv Institutul Național Zootehnic (Fig. 34).

Participanții prezenți la prestigiosul Congres au fost întâmpinați la Facultatea de Medicină Veterinară de către Prof. dr. medic veterinar Gh. Udrischi, șeful cate-

drei de Chirurgie, precum și de către Prof. dr. medic veterinar Gh. K. Constantinescu, șeful catedrei de Zootehnie și director al Institutului Național Zootehnic.

După sistarea abuzivă a activității Societății de Medicină Veterinară, la data de 21 Iulie 1949, nevoia existenței unui forum destinat dezbaterii problemelor științifice a determinat pe specialiștii din Facultatea de

Medicină Veterinară, împreună cu cei din Institutul de Cercetări Zootehnice (ICZ), din Institutul de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur“ (ICVB „Pasteur“) și din Institutul de Patologie și Igienă Animală (IPIA), să înființeze, în anul 1950, o nouă formă de manifestare a cercetătorilor din institutele enunțate și anume: „**Cerc științific**“ comun al acestor instituții.

În același spirit au acționat și cadrele didactice de la noua **Facultate de Medicină Veterinară din Arad**, înființată în anul 1949, care și-a desfășurat activitatea doar până în anul 1957. Aici s-a organizat un cerc științific, denumit conform uzanței epocii „**Cercul Minciurinist**“.

Spiritul activității științifice din cadrul Societății nu a dispărut, medicii veterinari din cadrul Facultăților de Medicină Veterinară și al Instituțiilor de cercetare de profil (I.N.Z., I.P.I.A., Institutul „Pasteur“ etc.) și-au continuat activitatea în cadrul **Cercurilor Științifice din Facultățile din: București (1950-1970), Arad (1949-1957), Iași (1961-1970), Cluj (1962-1970) și Timișoara (1962 – 1970)**.

Soluția privind activitatea „*cercurilor științifice*“ nefiind pe deplin satisfăcătoare, în ședința de la **9 decembrie 1968**, numeroși medici veterinari au votat, în **amfiteatrul Institutului de Cercetări Zootehnice (I.N.Z.)**, actul de **reactivare** al Societății de Medicină Veterinară din Republica Socialistă România. Întrucât **se apropia centenarul Societății de Medicină Veterinară din România**, un grup de cadre didactice de la Facultatea de Medicină Veterinară din București au început, încă din **primăvara anului 1970** (Fig. 35), demersurile concrete în vederea relucrării activității Societății de Medicină Veterinară, **după 22 de ani de la sistare abuzivă** (începând cu data de 21 iulie 1949) și **la o sută de ani de la fondare** (la 15 Mai 1871).

Pe baza **aprobării** dată de **Consiliul de Miniștri la data de 29 iunie 1970**, cu nr. 291/1 D (cu sprijinul dr. Alfred Dumitrescu – consilier), a reînceput activitatea Societății de Medicină Veterinară, din toamna aceluiași an, la FMV București și treptat la filialele din țară, îndeosebi la cele ale Facultăților de Medicină Veterinară din: Iași, Cluj și Timișoara.

La **festivitatea omagială din toamna anului 1970**, din ziua de **27 noiembrie**, ▶



Figura 27 – Bolile molipsitoare ale animalelor domestic mari (boi și cai), Nr. 43 din anul 1943 (stânga); principalele boli molipsitoare ale porcilor, Nr. 76 din anul 1946 (mijloc)

◀ prilejuită de împlinirea venerabilei vârste de nouă decenii de viață a Academicianului profesor Alexandru Ciucă (Fig. 35) care s-a ținut în amfiteatrul „Riegler”, au participat membri ai Societății de Medicină Veterinară, cadre didactice din Facultatea de Medicină Veterinară, Ministrul Educației și Învățământului – Academician Mircea Malița. Acesta a ținut un Discurs omagial, arătând că: „Alexandru Ciucă aparține unei mari familii de creatori, unei mari școli de știință, de care ne leagă îndrăzneala temelor, **convertirea lor în aplicații practice, transformarea științei în operă utilă pentru națiune**”.

La 15 mai 1971, începând cu orele 9.00, s-a ținut în aula Academiei de Științe Agricole și Silvici, din B-dul Mărăști nr. 61 (fostul ICAR), **adunarea festivă prilejuită cu ocazia Aniversării centenarului Societății de Medicină Veterinară din România** (Fig. 35). Din anul 1976, Societatea de Medicină Veterinară a devenit membră a Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Societatea de Medicină Veterinară, filiala Municipiului București, în colaborare cu Facultatea de Medicină Veterinară, au organizat ședințe de comunicări științifice, fie, ocazional, ședințe festive, așa cum a fost cea din 05 Octombrie 1984, cu prilejul comemorării a 100 de ani de la moartea lui Carol Davila (Fig. 36). După 1990, aceasta va reda în prezentarea AGMVR, ce a preluat statutul și atribuțiilor Societății de



Figura 28 – Publicații ale: Comitetului național al LAPTELUI, Revista Laptelui (stânga); Cartea Laptelui (la mijloc); redacția ziarului UNIVERSUL prin Biblioteca Agricolă, Mulgerea rațională și îngrijirile laptelui în micile gospodării (dreapta)



Figura 29 – Tipografia Bucovina din București publică Creșterea animalelor în agricultura românească (stânga); editura Cartea Românească publica Cunoștințe folositoare, seria A. colecția „ȘTIINȚA PENTRU TOȚI” (mijloc); Institutul Național Zootehnic, publica Colecția Sfaturi practice (dreapta)

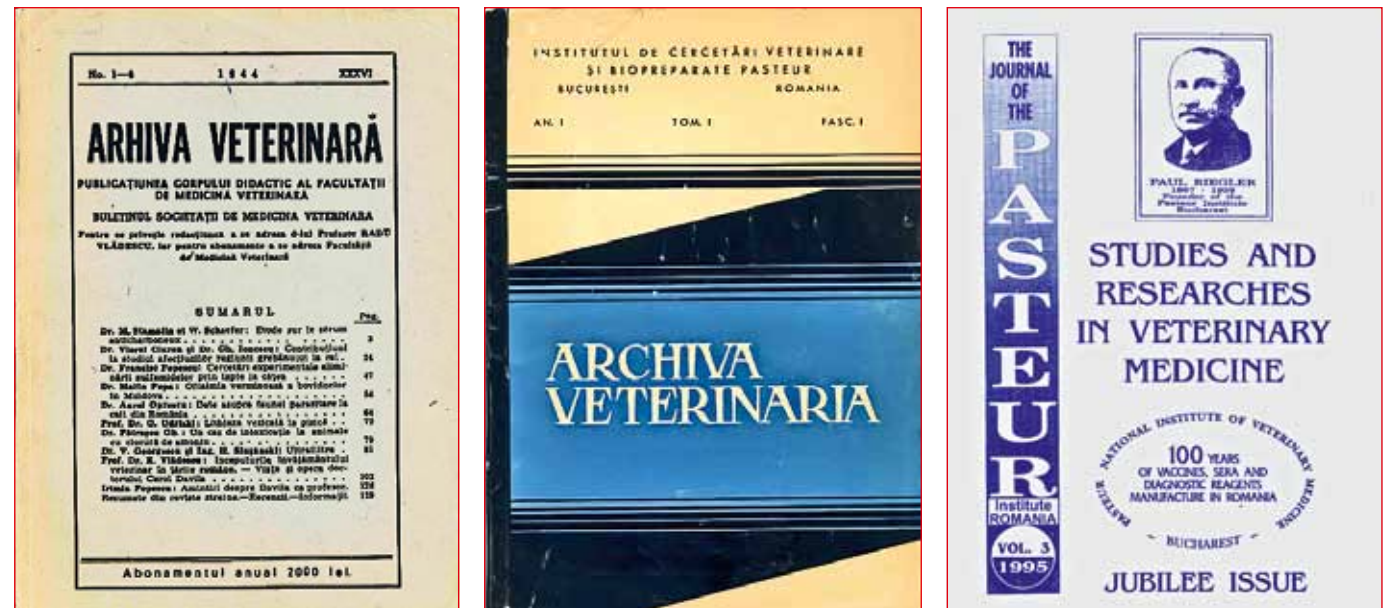
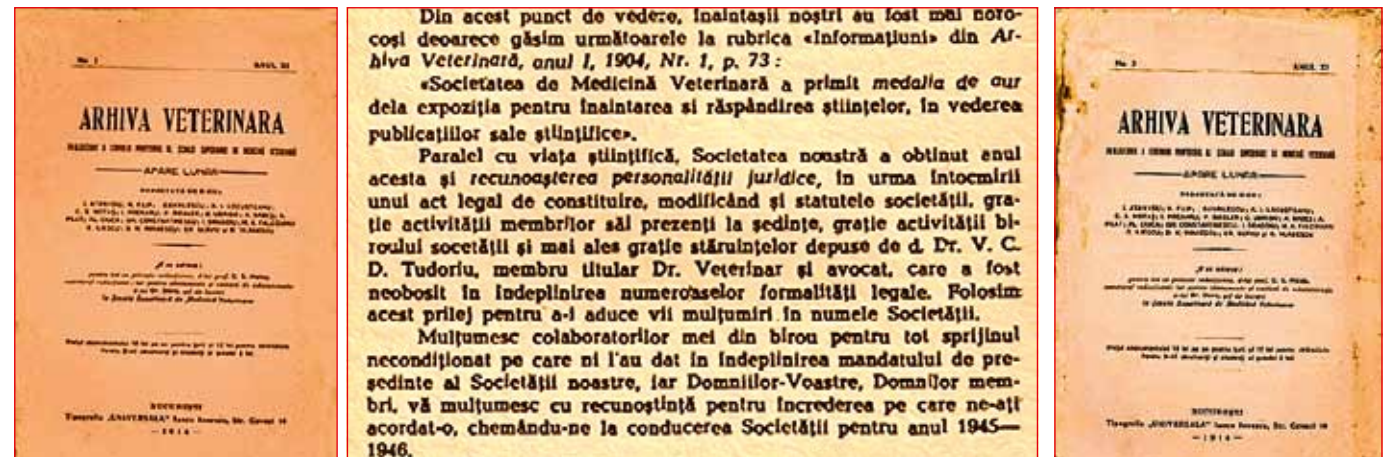


Figura 30 – Revista „Arhiva Veterinară” apărută la 01 Martie 1904 (sus stânga); în Revista de Medicină Veterinară și de Zootehnie din 1946, An LVII, nr. 1-6, pag. 218, se menționează că în Revista „Arhiva Veterinară”, 1904, nr.1, la p.73, se menționează: „Societatea de Medicină Veterinară a primit medalia de aur de la Expoziția pentru înaintarea și răspândirea științelor, în vederea publicațiilor sale științifice” (sus dreapta); în rândul al doilea aspectele grafice ale revistei Arhiva Veterinară din 1904 până în 1944, ca ulterior să treacă în patrimoniul Institutului de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur” ca Arhiva Veterinară, de-a lungul timpului, în anul 1995 aniversând jubileul institutului

Medicină Veterinară (Fig. 37).

Este meritul slujitorilor profesiei medicale veterinare din România, al medicilor veterinari cadre didactice de la facultățile de Medicină Veterinară și al specialiștilor din Institutele de Cercetare cu profil medical veterinar care, prin munca și sprijinul acordat grupului de inițiativă, au reușit ca printr-o acțiune perseverentă și abilă să convingă factorii de decizie de la acea vreme să aprobe **reactivarea Societății de Medicină Veterinară din România**, precum și Statutul Societății.

II. 100 DE ANI de la înființarea ASOCIAȚIEI GENERALE A MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA (A.G.M.V.R.) și contribuția acestora la propășirea profesiei medicale veterinare

Așa cum s-a menționat anterior, în ședința din 21 Mai 1913 a celui de al III-lea Congres național de Medicină Veterinară organizat de către Societatea de Medicină Veterinară înființată la 15 Mai 1871, după ample dezbateri, s-a votat și următoarea „**rezoluțiune**” care cuprindea trei puncte majore și anume:

- Să se formeze o **asociațiune a medicilor veterinari** al cărui birou permanent să judece chestiunile de **resort profesional**;
 - În acest sens, s-a ales un **comitet provizoriu** care să funcționeze în primul an, redactând și **statutele asociațiunii și pregătirea Congresului viitor**;
 - Adunarea generală a Asociațiunii medicilor veterinari să fie **anuală**.
- La această „**rezoluțiune**” s-a ajuns datorită faptului că Societatea de Medicină Veterinară avea rol preponderent științific și „**număra numai 40 de membri**”, după cum a afirmat în ședința respectivă,

◀ prof. Al. Locusteanu și de aceea, a adăugat el, „*trebuesc oameni care să nu lase neapărate nedreptățile făcute corpului veterinar*”.

Mai întâi s-a numit o comisiune cu sarcina de a elabora Proiectul de Statut al Asociației apoi, la 29 iunie 1914, s-a ținut **ședința de constituire a Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România**, prezidată de prof. Al. Locusteanu (28, 31).

În această ședință, la care și-au trimis adeziunile **138 de medici veterinari**, s-a votat Statutul (Fig. 38) și s-a ales primul comitet. Apoi a intervenit Primul Război Mondial și abia la 19 august 1919, regele Ferdinand I (Fig. 39) a semnat **Decretul Lege nr. 3298** (Fig. 40) prin care **Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România** este recunoscută ca persoană juridică și morală.

Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România i-au revenit problemele de ordin profesional, de ajutorare și cele deontologie, funcționând concomitent și în strânsă colaborare cu Societatea de Medicină Veterinară care a rămas să se ocupe de problemele științifice ale profesiei medicale veterinare.

Chiar înainte de a obține această recunoaștere oficială, Asociația avea un „Buletin” publicat, începând de la data de 01 ianuarie 1919, în primul număr din REVISTA DE MEDICINĂ VETERINARĂ și de ZOOTECHNIE. Aceasta nu era alta decât vechea *Revistă de medicină veterinară* înființată în 1888 de către dr. Ion Șt. Furtună și care, sub noua titulatură, a fost oferită spre a fi trecută în proprietatea/patrimoniul Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România.

Înființată prin entuziasmul unui grup de inițiativă sub îndrumarea prof. Al. Locusteanu, Asociația Generală a Medicilor Veterinari, prin **art. 4 din Statut**, își precizează scopul existenței sale și anume: „*de a cultiva simțămîntul de stimă, confraternitate și susținere colegială, de a apăra dreptul membrilor și interesele profesionale de ordin general, de a crea un fond economic, de a înființa un buletin al ei și de a clădi un local propriu cu bibliotecă, sală de conferințe etc.*”.

Toate aceste deziderate enunțate au fost îndeplinite pe parcursul a peste 30 de ani de existență pentru că, în 1949, Asociația și-a întrerupt activitatea,



Figura 31 – Vizita Majestății Sale Carol I din ziua de Vineri 21 Noiembrie 1903, la Expoziția „Asociațiunea Română pentru Întărirea și Răspândirea ȘTIINTELOR” organizată cu ocazia Congresului al doilea de la București



Figura 32 – Volumul tipărit de Asociațiunea română pentru Întărirea și Răspândirea ȘTIINTELOR intitulat: „Darea de seamă, discursurile și comunicările ce s-au făcut”, București, Imprimeria Statului, 1908, CLV + 1554 p. (stânga), medalia de aur (dreapta)



Figura 33 – BULETINUL Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare



Figura 34 – Prof. dr. Victor Gomoiu (stânga), participanți la al IX-lea Congres de Istoria Medicinii desfășurat la București în perioada 10-18 septembrie 1932, în fața Institutului Național Zootehnic, proaspăt inaugurat (dreapta)

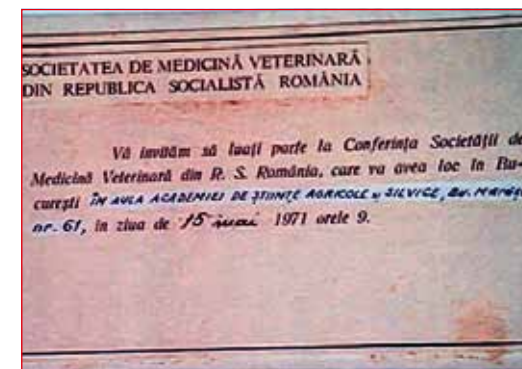


Figura 35 – Carnet de membru cu nr. 00087, al Societății de Medicină Veterinară, cu data înscrierii 1. X. 1970, semnătura președintelui filialei București, Prof. dr. doc. Șt. Neculai Stamatini (stânga); Acad. profesor nonagelar Alexandru Ciucă după festivitatea de omagiere (dreapta); festivitatea a fost manageriată de: prof. dr. doc. Șt. Octavian Vlăduțiu, prof. Gh. Băl-teanu – rectorul IANB, ministrul Învățământului Acad. Mircea Malița; amfiteatrul Riegler fiind arhiplin; invitația la Conferința aniversării centenarului Societății de Medicină Veterinară (jos)

întocmai ca și Societatea de Medicină Veterinară de pe lângă Școala Superioară de Medicină Veterinară care a devenit Facultatea de Medicină Veterinară în anul 1921, afiliată/arondată Universității din București.

La scurt timp după înființarea AGMVR, prin intervenția ei, la 02 septembrie 1919, s-a obținut trecerea Serviciului Veterinar de la Ministerul de Interne la cel de Agricultură, contopindu-se cu Serviciul Zootehnic într-o singură Direcție Generală Zootehnică și Sanitară Veterinară.

Este deosebit de interesant de reținut faptul că, după înființarea A.G.M.V.R. la 19 august 1919, prima sa ședință s-a ținut la Chișinău. La data de 27 Martie 1918, orele 5.00 p.m., în cadrul Adunării Sfatului Țării, membrii săi au votat în condiții democratice, Unirea Basarabiei cu ȚARA MAMĂ – ROMÂNIA, deoarece în sală au fost prezenți toți membrii cabinetului Republicii Moldovenești autonome, Primul Ministru al României, Alexandru Marghiloman, precum și trimisul special al Regelui Ferdinand. Sfatul Țării cuprindea: 103 moldoveni, 13 ucrainieni, 7 ruși, 6 evrei, 5 găgăuzi, 2 germani, un polonez și un armean. Totalul membrilor Sfatului Țării a fost de 138, printre care era și un medic veterinar, dr. Popovici. În urma votului liber exprimat, rezultatul a fost următorul: 86 voturi pentru UNIRE, 3 voturi contra, 36 abțineri, 13 absenți, astfel s-a declarat UNIREA Basarabiei cu ȚARA MAMĂ – ROMÂNIA.

În același an, 1919, A.G.M.V.R. a intervenit pentru mărirea burselor acordate studenților veterinari și crearea de burse pentru specializarea medicilor veterinari în străinătate. După mai multe încercări făcute mai înainte, cu sprijinul AGMVR s-a obținut, în 1921, transformarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară în Facultatea de Medicină Veterinară, afiliată Universității din București, în perioada 1921–1948.

Președinții AGMVR în perioada interbelică au fost:

- între 1921–1924 prof. Ion D. Poenaru;
- între 1924–1926 prof. Gheorghe Udrișchi;
- între 1926–1931 prof. Constantin Motaș;
- între 1931–1939 dr. Gheorghe Ionescu Brăila;
- între 1940–1943 prof. Radu Vlădescu;

- între 1943–1945 prof. Alexandru Vechiu;
- între 1946–1948 prof. Gheorghe Nichita.

Agricultura sistematică și intensivă în perioada interbelică în ROMÂNIA ÎNTREGITĂ s-a realizat prin fermele agricole partikulare, ce au avut un rol preponderent.

Proprietatea asupra pământului, dar în mod special exploatarea acestuia, au înregistrat o preocupare atât din partea legiuitorilor cât și din partea celor care, juridic, aveau statutul de **proprietari agricoli**.

După aplicarea **Legii de reformă agrară din 1921** cu modificările ei ulterioare, s-au căutat modalități de exploatare eficientă a pământului, iar odată cu **adoptarea Constituției din 1923** se „definea exact poziția statului față de proprietatea funciară indiferent de categoria ei de încadrare”.

După statisticile vremii, **marea proprietate agricolă** în România reprezenta 1/3 din suprafața agricolă totală a țării, dar concretizată în procente, aceasta, în valoare de 33%, includea atât proprietatea agricolă medie cuprinsă între 50–100 ha dar și marea proprietate care **deținea și exploata suprafețe** de teren ce depășeau 200 ha și se materializa în funcționarea a 6.700 de astfel de exploatari agricole. Aplicarea prevederilor legislației aflate în vigoare urmărea **obținerea în final a consolidării relațiilor de producție de tip capitalist** care, prin natura lor, presupuneau eficiență și deci, profit, lucruri care duceau la progres economic.

În domeniul agrar, proprietarii agricoli sunt **direct interesați de creșterea cantitativă, dar și calitativă** a producțiilor agricole (în special ale celor cerealiere și animaliere), în stare **să facă față concurenței economice de pe piețele europene**. În aceste condiții se făcea, astfel, trecerea de la o agricultură **rudimentară** la una practică cu **metode moderne**. Mai mult decât atât, legislația elaborată în acest domeniu va urmări interesarea directă a proprietarilor agricoli. S-au creat astfel condițiile optime pentru trecerea treptată la **zootehnicizarea agriculturii**, efectivele de animale au sporit (*a se vedea cifrele statistice din tabelul nr. 1*), îmbunătățindu-se totodată și valoarea zootehnică a șepelului. În realizarea acestor deziderate economico-sociale, o contribuție meritorie au adus-o membrii Asociației Generale a Medicilor Veterinari din ROMÂNIA ÎNTREGITĂ,

prin o mai bună organizare și coordonare a activității zootehnice și a celei sanitare veterinare, remarcându-se perioada anilor 1922–1939, când la conducerea Asociației se afla medicul veterinar dr. Gheorghe Ionescu Brăila.

II.1. 140 ani de la nașterea dr. Gheorghe Ionescu Brăila (1879–1947) și contribuția acestuia la propășirea zootehniei și medicinei veterinare românești

Una din personalitățile marcante ale profesiei medicale veterinare care s-a implicat în structurile profesionale de conducere și în activitatea AGMVR, a fost dr. **Gheorghe Ionescu Brăila**. Din anul 1922 până în anul 1939, i s-a încredințat postul de Director General al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor, iar între 1931–1939 a fost ales președintele AGMVR.

În funcția ce a ocupat-o ca Director General, Gh. Ionescu-Brăila și-a pus în valoare calitățile de bun organizator, fiind un entuziast, cu o bogată cultură generală și de specialitate, cu un tact ieșit din comun, cu o figură impunătoare și un talent oratoric remarcabil, bun causeur, cu o voce sonoră și mlădioasă, încât a fost cel mai bun avocat al profesiei, la curent cu toate problemele economice, agricole și sanitare ale țării noastre. Meritul lui deosebit a fost că a știut să grupeze în jurul său persoanele cele mai valoroase ale profesiei noastre și să unească medicii veterinari în acțiunile pe care le-a întreprins.

Dintre marile sale realizări, în timpul celor 18 ani cât a fost Director General, menționăm: construirea în București a Palatului Asociației Generale a Medicilor Veterinari; reorganizarea instituțiilor zootehnice și efectuarea unor importuri de animale de rasă la herghelii și depozite de armăsari, oierii și stațiuni zootehnice; sprijinirea construirii Institutului Național Zootehnic de pe lângă Facultatea de Medicină Veterinară din București, înființarea inspectoratelor zootehnice și sanitare veterinare în fiecare provincie, precum și a laboratoarelor de microbiologie; organizarea de congrese și expoziții de animale cu acordarea unor premii valoroase; reorganizarea abatoarelor de export de la Burdujeni, Tr. Severin și Constanța.

Pentru meritele sale, a fost ales în mai multe rânduri Președinte al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România.

A fost membru asociat al Marelui Colegiu Veterinar din Londra, reprezentant la OIE, membru al Comisiei Internaționale a Agriculturii din Paris, membru al Comisiei Congreselor internaționale de la Haga.

În anul 1936, când a luat ființă **Academia de Științe Medicale**, a făcut parte din Comitetul de organizare alături de personalitățile cele mai de vază ale timpului: Dimitrie Gusti, Titu Gane, M. Manicandide și Nicolae Minovici.

Gh. Ionescu-Brăila s-a născut în ziua de 19 August 1879, în orașul Brăila (Fig. 41). După absolvirea claselor primare și a celor secundare din orașul său natal, urmează cursurile Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București. În decembrie 1900 este promovat diplomat, iar în februarie 1901, intră în serviciul public, ca medic veterinar provizoriu la Circumscripția C.F.R. Galați. În anul 1902, conduce serviciul sanitar veterinar de zonă din orașul Oltenița.

În perioada 1908–1909 obține un concediu de studii în străinătate, la Institutul „Pasteur” din Paris și la Școala Națională Veterinară de la Alfort-Paris. Aici studiază modul de organizare și funcționare a serviciilor veterinare de stat din cadrul Ministerului Agriculturii din Franța, precum și noile legiferări sanitare veterinare în combaterea epizootiilor.

După anul 1909 ocupă, pe rând, funcțiile de șef de birou tehnic și șef de secție, iar din anul 1919, la vârsta de 40 de ani, este avansat inspector general al serviciului veterinar din România. Din anul 1922 până în anul 1939, i se încredințează postul de Director General al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor, ca mai apoi, între anii 1931–1939, dr. Gheorghe Ionescu Brăila să fie ales președintele AGMVR.

Pentru rezolvarea sarcinilor dificile ale sectorului zootehnic și ale celui sanitar veterinar, Gh. Ionescu-Brăila a păstrat un contact permanent cu eminenții profesori: Ioan Athanasiu, Constantin Motaș, Paul Riegler, Ioan D. Poenaru, Ion Ciurea, Gheorghe Udrischi, Alexandru Ciucă etc.

În vederea dezvoltării zootehniei, înființează, în anul 1922, Comisiile Zootehnice Județene, care au reușit să realizeze numeroase progrese în domeniul creșterii și



Figura 36 – Programul ședinței festive din 05 Octombrie 1984 a filialei București a SMV

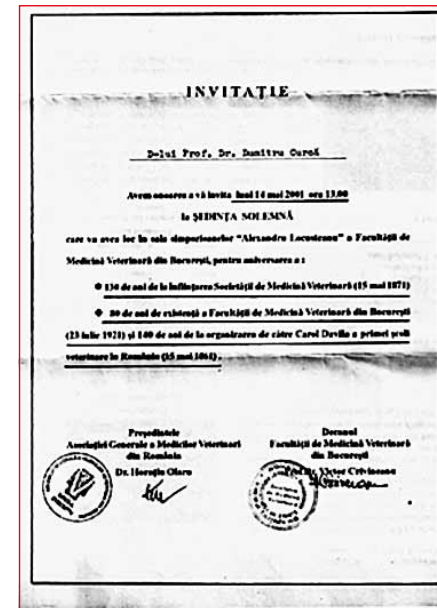


Figura 37 – Programul ședinței solemne din 14 Mai 2001 a AGMVR

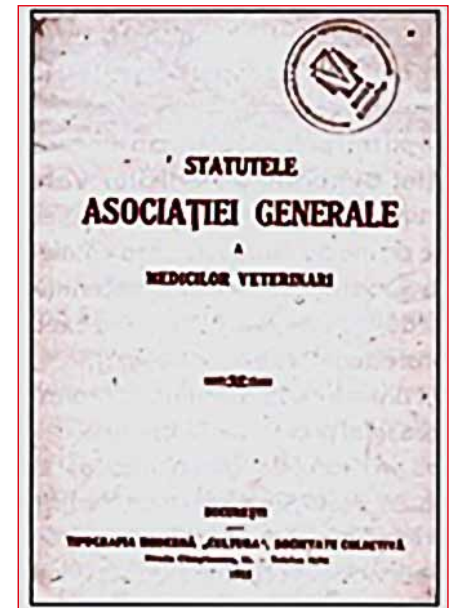


Figura 38 – Statutele Asociației Generale a Medicilor Veterinari, 1915



Figura 39 – Regele Ferdinand I, domnie: 1914 – 1927



Figura 40 – Decret lege nr. 3298 semnat de Regele Ferdinand I, 4 august 1919



Figura 41 – Gheorghe Ionescu Brăila (1879 – 1947)

îmbunătățirii raselor de animale, organizând numeroase expoziții zootehnice județene, regionale sau naționale, spre exemplu în 1923 la Iași, în 1924 la Chișinău și Cluj, în 1926 la Timișoara.

Pentru buna supraveghere și diagnostic al bolilor epizootice la animale, în anul 1924, înființează primele laboratoare regionale de bacteriologie la: Iași, Chișinău, Cluj, Constanța și Craiova. Tot în același an, 1924, din inițiativa Asociației Generale a Medicilor

Veterinari din România, se organizează **primul Congres Național Zootehnic și Igienă Veterinară**, care s-a desfășurat în zilele de 12–14 Septembrie 1924, la Cluj (Fig. 42). Concomitent cu acest Congres, a avut loc și Expoziția Zootehnică a Ardealului și Banatului.

Pentru îmbunătățirea activității și răspunderii medicilor veterinari în domeniul legislativ, în anul 1925 AGMVR elaborează și supune spre aprobare Parlamentului **Legea**

pentru creșterea, îmbunătățirea și apărarea sănătății animalelor, iar în anul 1926, **Legea pentru organizarea corpului veterinar**.

AGMVR aduce modificări și completări la **Legea de poliție sanitară veterinară**, cu privire la majorarea despăgubirilor pentru sacrificări în cazuri de epizotii, precum și stabilirea procedurii de judecare a contravențiilor sanitare veterinare în prima instanță, de către medicii veterinari primari ai județelor. ►

◀ Pentru buna organizare și funcționare a agiculturii, în anul 1926 se înființează **Camerele Agricole**, care se ocupau și de sporirea efectivului de animale și valorii zootehnice a acestora.

În anul 1926, Asociația a contribuit la decizia de a se acorda titlul de „**doctor în medicina veterinară**” și absolvenților fostei Școli Superioare de Medicină Veterinară, care aveau bacalaureatul și au susținut o teză scrisă.

Tot în 1926 s-a creat **Casa de credit și ajutor a Corpului veterinar**, având ca prim fond pus la dispoziția Asociației de către Direcția Generală Zootehnică și Sanitară Veterinară, suma de un milion de lei, provenit din reținerea benevolă a unor cote din salariul medicilor veterinari.

AGMVR s-a ocupat și de ridicarea culturii profesionale a medicilor veterinari prin înființarea de premii și concursuri pentru lucrări științifice, creându-se premiul pentru zootehnie „**Prof. Al. Locusteanu**” și premiul pentru medicina veterinară premiul „**Prof. I. Athanasie**”, care au început să fie acordate din anul 1927.

Spre a strânge cât mai mult relațiile cu oamenii de știință din străinătate, AGMVR a invitat, în 1927, pentru o serie de conferințe de zootehnie, pe prof. dr. Dechambre, de la Școala Veterinară din Paris-Alfort, iar în 1930, pe prof. dr. Porcher, de la Școala Veterinară din Lyon, pentru câteva conferințe de lactologie. În același scop a trimis un delegat la **prima Conferință internațională de medicină veterinară a țărilor din sud-estul Europei**, care s-a ținut în octombrie 1927, la Istanbul.

Făcând parte din Comisiunea Internațională de Agricultură de la Paris, AGMVR a fost reprezentată printr-un delegat la **Conferința internațională a Asociațiilor agricole**, ținută în luna Mai 1928, la Viena. De asemenea, în anul 1929, AGMVR a trimis un reprezentant la importante „**Journées Veterinaires**” de la Alfort-Paris, precum și la alte manifestări internaționale.

La București, în anul 1929, se organizează **Conferința balcanică**, cu participarea reprezentanților medicilor veterinari din Bulgaria, Grecia, Iugoslavia, România și Turcia. Au avut loc dezbateri în legătură cu uniformizarea măsurilor de prevenire și combatere a epizootiilor în Balcani.

În anul 1931 s-au reînființat **10 inspec-torate regionale zootehnice și sanitare**

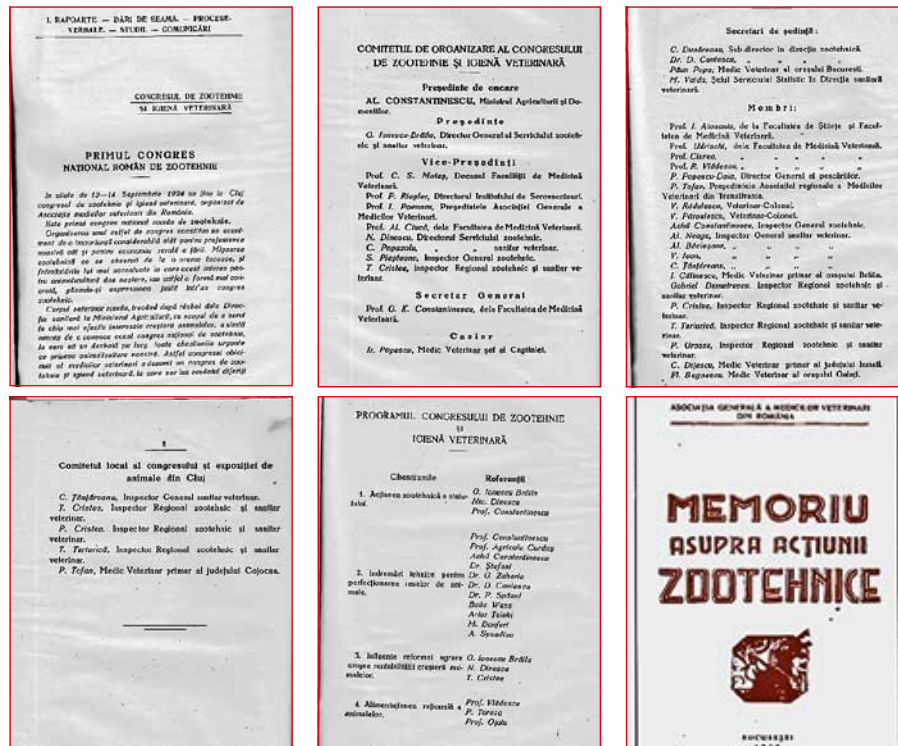


Figura 42 – Comitetul de organizare al Congresului Național Zootehnic și Igienă Veterinară, din 12-14 Septembrie 1924, la Cluj (primele cinci imagini); MEMORIU ASUPRA ACȚIUNII ZOOTEHNICE elaborat în anul 1937 de către AGMVR și distribuit în toată țara, pentru a răspunde defăimărilor aduse profesiei medical-veterinare de către unii membri ai corpului agronomilor în dorința lor nejustificată de a se ocupa de problemele zootehnice, prin depășirea și încălcarea flagrantă a competențelor (ultima imagine)



Figura 43 – Vizita la Herghelia Bonțida a M.S. Regele Carol al II-lea, însoțit de dr. Gh. Ionescu Brăila

veterinare care au permis o mai bună organizare zootehnică și sanitară veterinară a țării. A acordat atenție deosebită igienei publice, controlului alimentelor în abatoare, piețe și în halele agro-alimentare.

A insistat asupra necesității mării suprafețelor de pășuni pentru gospodăriile rurale, în vederea stimulării creșterii animalelor. Unii cercetători, așa-zisi „istoriografi”, în special cei de formație

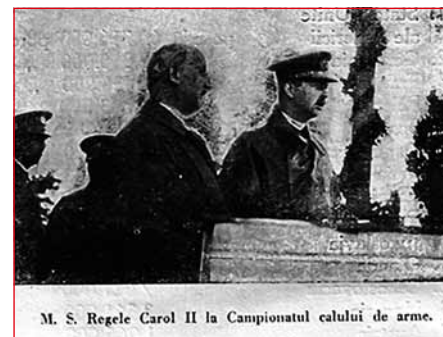


Figura 44 – Participarea la Campionatul calului de arme a M.S. Regele Carol al II-lea, însoțit de dr. Gh. Ionescu Brăila

istorică, operează îndeosebi cu noțiunea de agricultură pentru a defini cultura plantelor, deși, în mod firesc, agricultura cuprinde atât **cultura plantelor**, cât și **creșterea animalelor**. Aceste aspecte, la prima vedere formale, nu ar prezenta importanță, dacă în istoriografia noastră nu s-ar fi manifestat, timp îndelungat, **tendința de a se opune cultivarea plantelor creșterii animalelor**. De fapt, **cultura plantelor și creșterea animale-**



Figura 45 – Participarea la Campionatul calului de arme din Galați a M. S. Regele Carol al II-lea, însoțit de dr. Gh. Ionescu Brăila



Figura 47 – Institutul de Seruri și Vaccinuri „Pasteur” de pe platforma Giulești: diferite pavilioane și grajduri (stânga), producția de seruri hiperimune și vaccinuri în perioada 1920-1930 (dreapta)



Figura 48 – Cartea „Creșterea animalelor în agricultura românească”, Ediția a II-a (stânga); discuție cu M.S. regele Carol al II-lea (mijloc); dr. Gh. Ionescu Brăila (dreapta)

lor formează o **unitate organică**, raportul lor cantitativ și calitativ fiind o rezultantă a interacțiunii dintre nivelul tehnic al producției, fizionomia cadrului natural, densitatea demografică, condițiile pedo-climaterice, existența căile de comunicație etc. A fost abordată insuficient problematica **direcției comerciale a economiei zootehnice**, care ar putea contribui la elucidarea unor aspecte la nivel microzonal sau de ansamblu. Știința denumită de savantul român Grigore Antipa

este **geonomia – știința relațiilor dintre mediul natural înconjurător și societățile/comunitățile umane**. Sistemul este foarte antropocentric, activitățile umane având un impact important asupra mediului și asupra echilibrului ecosistemelor, iar prin activitățile umane necontrolate se pot produce dezechilibre majore.

Caracterul complex al indeletnicilor agrare precum și dificultatea abordării acestora în spirit interdisciplinar au consti-



Figura 46 – Vizita la Herghelia Rădăuți a Familiei Princiare, însoțită de dr. Gh. Ionescu Brăila

tuit impedimente esențiale care au întârziat inițiativele privind elaborarea unor studii cuprinzătoare dedicate creșterii animalelor începând chiar cu epoca medievală. O altă direcție de cercetare, insuficient abordată este **dinamica politicii fiscale în sfera zootehnică și mai ales a păstoritului**. Investigațiile trebuie să pornească de la studii arhivistice, de la statisticile epocii în legătură cu impunerile fiscale, ce ar putea evidenția aspecte interesante de ordin cantitativ, privind septelul existent în epoca istorică investigată.

Gh. Ionescu Brăila participă la Congresele europene de **economie rurală**, obținând clauze avantajoase pentru exporturile românești de animale și de produse animaliere, pe baza convențiilor comerciale încheiate cu diferite țări occidentale ca: Italia, Germania, Franța și Austria. Prin măsurile organizatorice a contribuit la ameliorarea raselor de animale. Prin înființarea **Stațiilor Zootehnice** în fiecare regiune a țării, s-au procurat reproducători de mare valoare zootehnică. În anul 1928 înființează **stațiunea zootehnică Florica-Muscel**, iar în anul 1929 **Herghelia de cai arabi de la Mangalia**, asigurând totodată sprijinul său la dezvoltarea calului de trap. Dovada acestor preocupări o constituie vizitele M.S. Regele Carol al II-lea la Herghelia Bonțida (Fig. 43) și la Campionatul calului de arme (Fig. 44, 45), fiind însoțit de dr. Gh. Ionescu Brăila, precum și vizita Familiei Princiare la Herghelia Rădăuți (Fig. 46).

Gh Ionescu Brăila, în calitatea sa de Director general al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare, a acordat sprijin material și moral pentru organizarea și modernizarea învățământului de profil, modernizând și completând baza materială a disciplinelor de: Zootehnie, Alimentație, Igienă, Piscicultură etc., din cadrul Institutului Național Zootehnic recent înființat (construcția a început din anul 1926).

A contribuit la utilizarea și înzestrarea Clinicii de Boli Infecțioase, a disciplinei de Microbiologie, Patologie Generală etc.

Având în vedere nevoile crescute de preparate biologice, seruri, vaccinuri și substanțe revelatoare etc., la solicitarea prof. Paul Riegler, Ministerul Agriculturii, prin semnătura Directorului General Gh. Ionescu Brăila, mărește subvențiile acordate Institutului de Seruri și Vaccinuri, de asemenea împrumută în anul 1924 ▶

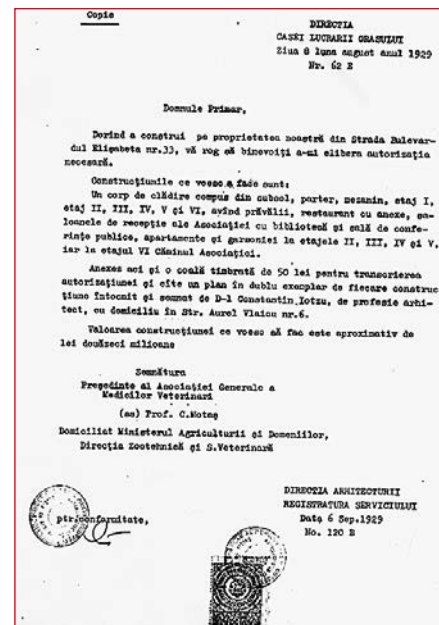


Figura 49 – Adresa către Direcția casei lucrării orașului din 8 august 1929 nr. 62 E, întocmită de către Directorul interimar al Direcției Generale Zootehnice și Sanitar Veterinare, Profesor medic veterinar Constantin Șt. Motaș (primul din dreapta, al doilea este medicul veterinar șef al Capitalei, dr. Ion Călinescu); primul din stânga este dr. Gh. Ionescu-Brăila, care a urmat la conducerea Direcției Generale Zootehnice și Sanitar Veterinare

◀ Institutul, ce aparținea de fapt și de drept de Facultatea de Medicină Veterinară, cu un teren în suprafață de **68 hectare**, la 4 km de București, comuna Giulești (în acea vreme era numită comuna suburbană Marele Voievod Mihai).

Conform unui program întocmit de Paul Riegler și Constantin Motaș în anul 1924, se solicită inginerului G. Balș să conceapă un plan general, după care s-au construit cele 12 pavilioane, precum și adăposturi pentru animale: 3 grajduri din care unul pentru 100 de boi și 2 pentru 200 de cai; o clădire pentru laborator; o clădire cu 6 camere de lucru; sală de sângerare și camere frigorigice; magazie pentru furaje, castel pentru apă; o moară pentru prepararea grăunțelor; o crescătorie pentru animale de experiență; pavilion de locuințe pentru personal; teren pentru cultura furajelor. Suprafața de teren din Giulești sporește astfel: în anul 1930, **Ion D. Poenaru**, în calitate de decan al facultății, **cumpără un teren de 800 mp** de la proprietarul Loga, cu suma de 146.000 lei. În anul 1931 s-au cumpărat **1.200 mp** de la proprietarul Cornea, cu suma de 80.000 lei. S-a ratificat, în anul 1931, prin Tribunalul Ilfov, schimbul de teren în suprafață de 400 mp, între Nicolae Vasile, Maria Nicolae Vasile și Facultatea de Medicină Veterinară, pentru care s-au cheltuit 12.000



lei. Toate acestea, pentru a se asigura o împrejmuire corespunzătoare și grănițuirea amplasamentului, pentru o biosecuritate adecvată.

Noile condiții materiale create au permis Institutului de seruri și vaccinuri să mărească gama de produse biologice realizate. Astfel, dacă în 1920 erau 15 produse, în 1936 acestea ajunseseră la 36.

Cu ocazia aniversării centenarului nașterii lui L. Pasteur, la 27 decembrie 1921, Ministerul Instrucțiunii a decis, la solicitările lui P. Riegler, ca institutul să se numească **Institutul de sero-vaccinuri „Pasteur”**.

În perioada 1934–1935 se construiește **secția modernă de producția serului și a vaccinului antipestos porcin** pe platforma Giulești și se înființează laboratoarele pentru studiul virozelor la animale (Fig. 47).

Având în vedere că progresul medicinei veterinare nu se putea baza doar pe preluarea datelor obținute de cercetătorii din străinătate, era necesară încurajarea și dezvoltarea cercetării proprii, atât în cadrul Facultății de Medicină Veterinară, cât și în laboratoarele Institutului „Pasteur”.

Activitatea publicistică a lui Gh. Ionescu-Brăila a cuprins un număr mare de lucrări științifice din domeniul Zootehniei, Zoo-economiei, Patologiei veterinare etc. (Fig. 48), lucrări ce au fost prezentate la con-

gresele naționale și la cele internaționale de Medicină Veterinară, precum și la Oficiul Internațional de Epizootii de la Paris.

Dragostea sa pentru profesiunea medicală veterinară s-a manifestat prin caracterul său militant pentru închegarea unei cât mai strânse solidarități a corpului medicilor veterinari. Aceștia aveau deja un statut și erau grupați într-o Asociație profesională, ce avea baze juridice solide, o bază materială adecvată, iar prin activitatea sa armonioasă, putea servi ca model oricărei alte profesiuni. Dorința sa vie era aceea ca medicul veterinar să câștige încrederea tuturor acelora cu care venea în contact, fie ca om, fie ca profesionist, printr-o atitudine demnă și cinstită.

Ca o expresie a solidarității profesionale, AGMVR a construit, între anii 1929–1932, în fața grădinii Cișmigiu, un impunător cămin, realizat prin contribuția benevolă a membrilor săi. Directorul Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor în perioada 1921–1922, a fost Profesorul medic veterinar **Constantin Șt. Motaș**. Apoi, ca președinte AGMVR în perioada 1926–1931, a făcut demersurile legale către primăria Capitalei, la Direcția Casei de Lucrări Orășenești, pentru emiterea autorizației de construire a Casei AGMVR (Fig. 49).

Următorul Director al Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor în perioada 1922–1937, a fost medicul veterinar Gh. Ionescu-Brăila, ce avea în subordine o Direcție zootehnică, o Direcție sanitară veterinară și un Corp Central al Inspectorilor.

Gh. Ionescu-Brăila a contribuit la construirea, în anii 1929–1933, a Căminului/ Palatului „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România. Fondurile necesare s-au obținut prin contribuția benevolă a fiecărui medic veterinar, 5% din salariu, începând din anul 1921. Mărețul palat din B-dul Regina Elisabeta nr. 33 a fost proiectat de prof. univ. arhitect Constantin Iotzu, în timp ce lucrările de construire au fost realizate de Antrepriza Ing. Aurel Ioanovici, sub directă supraveghere de executare a lucrărilor, conform proiectului, ce s-au realizat de către profesorul Alexandru Ciucă și tânărul inginer constructor Motaș, fiul profesorului C. Șt. Motaș.

Costul total al imobilului a fost de 46,90 milioane de lei, din care 21,90 milioane de lei au provenit din contribuția membrilor Asociației și 25 de milioane de lei dintr-un împrumut făcut în 1932 la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, aprobat cu garanția Ministerului Finanțelor. **La 01 septembrie 1939 împrumutul a fost achitat în totalitate.**

La terminarea construcției, AGMVR a acceptat închirierea unei părți a clădirii (în urma contractului de închiriere din anul 1932), pe o durată de cinci ani, Ministerului Justiției, care nu avea un sediu.

După achitarea completă a împrumutului de la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, venitul realizat prin închirierea clădirii urma să servească la împlinirea scopurilor AGMVR, de a sprijini la învățătură pe copiii membrilor săi, de a da ajutoare orfanilor și văduvelor, precum și de a încuraja lucrările științifice de zootehnie națională, de igienă și prevenirea bolilor infecțioase la animale.

Ușile de la intrare în palat sunt din fier forjat, desenate de Iosif Fekete în spiritul inițiat de Expoziția Internațională de Arte Decorative de la Paris din anul 1925. Medaloanele octogonale din alamă, prezente și la nivelul balustradelor, precum și inscripția frontală au dispărut în mod intenționat în timpul lucrărilor de reparații/consolidare realizate de către Ministerul Justiției



Figura 50 – Palatul „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari (stânga); ușa de la intrarea din B-dul Regina Elisabeta nr. 33 cu cele 8 simboluri/medaloane octogonale (la mijloc); aspectul ușii după renovarea făcută pe vremea ministeriatului domnului avocat Valeriu Stoica, care a îndepărtat aceste simboluri (dreapta)



Figura 51 – Festivitatea de inaugurare din 26 februarie 1933 a Palatului „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, în prezența regelui Carol al II-lea, din Ziarul Universul, din 27 februarie 1933 (stânga); cuvântarea ținută cu acest prilej de către dr. Gh. Ionescu Brăila (dreapta)

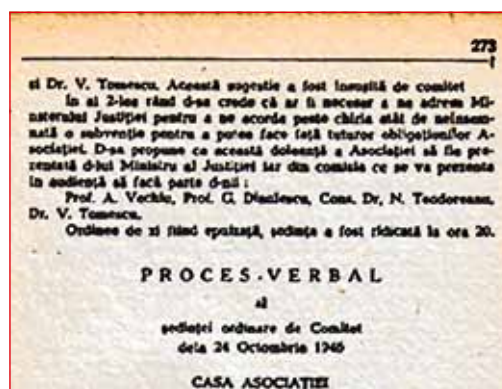
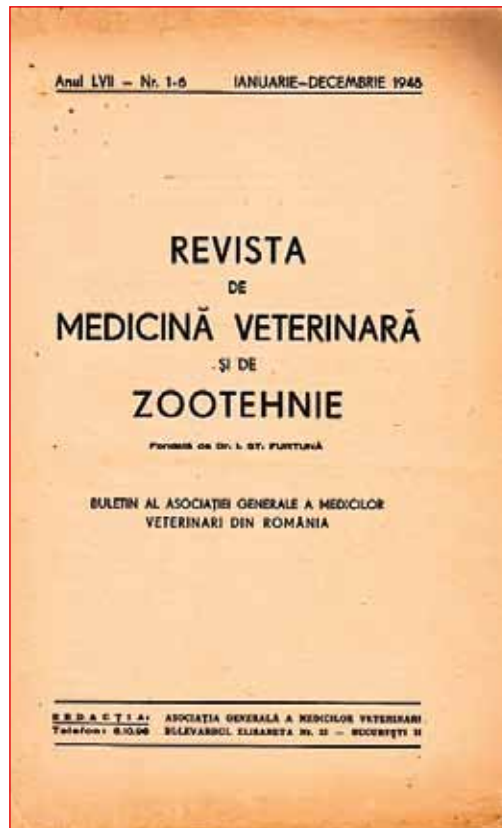
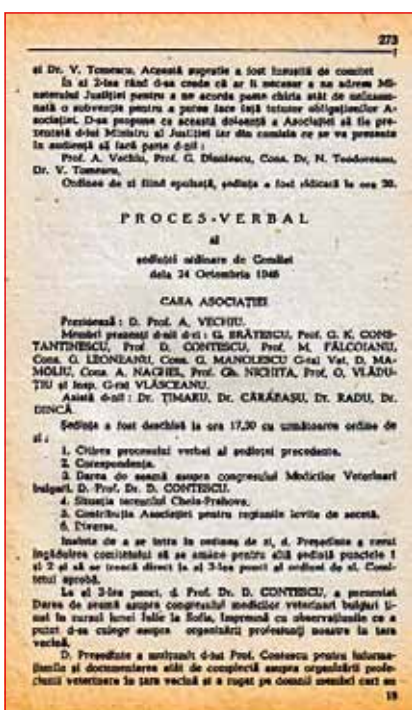


Figura 52 – Placa de bronz fixată pe zidul din holul principal a Palatului „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, prin care se aduc omagiile de admirație și recunoștință profesorilor Facultății de Medicină Veterinară cu prilejul împlinirii a șapte decenii și jumătate (1856–1931) de la întemeierea acestui învățământ în România (stânga), precum și placa ce evidențiază zece ani de la turnarea pietrei fundamentale a Căminului Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România (dreapta)



Figura 53 – Articolul publicat de dr. Gh. Ionescu Brăila dedicat celor 14 ani de existență a Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România și inaugurarea Palatului „Casa noastră” a Asociației (stânga); detalii de arhitectură (mijloc sus); procesul-verbal al ședinței de comitet a AGMVR din 24 octombrie 1946 ținută la Casa Asociației

după anul 1990 (Fig. 50), în timpul ministeriatului în trei reprize a domnului avocat Valeriu Stoica (1996–2000). Festivitatea de inaugurare a Căminului/Palatului „Casa noastră” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România s-a desfășurat pe durata a două zile și anume în 25 și 26 februarie 1933. În ziua de 25 februarie, orele 11.00, Festivitatea de inaugurare a avut loc în Amfiteatrul Palatului (Fig. 51), în prezența M.S. Regelui Carol al II-lea, a Curții Regale, a membrilor Guver-



nului, invitaților și a profesorilor universitari ai Facultății de Medicină Veterinară (Ziarul Universul, din 27 februarie 1933). M.S. Regele Carol al II-lea, însoțit de dl. Prof. arhitect Constantin Iotzu și de d-nii miniștri, a vizitat întregul palat al Casei Medicilor Veterinari, felicitându-l pentru talentul deosebit pe care l-a pus în desăvârșirea acestei mari opere arhitectonice. M.S. Regele Carol al II-lea a vizitat spațiile Palatului, a urcat apoi pe terasa Palatului, de unde se poate admira centrul Capitalei și

împrejurimile, în special grădina Cișmigiu din vecinătate. De asemenea, plăcile comemorative de bronz fixate pe zidul din holul principal al Palatului Medicilor Veterinari, prin care se aduc omagiile de admirație și recunoștință profesorilor Facultății de Medicină Veterinară cu prilejul împlinirii a șapte decenii și jumătate „75 ani” (1856–1931) de la întemeierea acestui învățământ în România, precum și placa ce evidențiază zece ani de la turnarea pietrei fundamentale a Căminului Asociației Generale a Medicilor

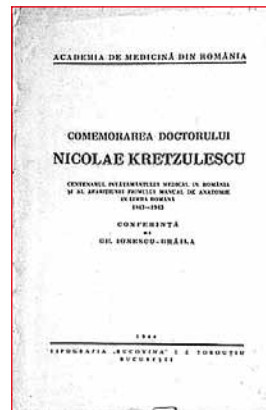


Figura 54 – Comemorarea doctorului Nicolae Kretzulescu – cuvântarea lui Gh. Ionescu-Brăila (stânga); timbrul poștal cu Centenarul învățământului medical în România (dreapta)

Veterinari din România (Fig 52).

Câteva spicuri din articolul apărut în ziarul Universul din ziua de 26 februarie 1933, scris de Spiridon Cegăneanu: „Asociația Medicilor Veterinari inaugurează palatul său din B-dul Elisabeta în fața grădinii Cișmigiu. Atât monumentalitatea clădirii, cât și importanta sumă cheltuită, sunt o dovadă strălucită de ce poate face buna chibzuială și solidaritatea puse în slujba unui ideal. Căci numai aceste calități morale au putut să facă, ca un mănunchi de profesioniști, modest în raport cu numărul reprezentanților altor specialiști, să ducă cele propuse la un așa de frumos rezultat. Și dacă realizarea artistică a putut să fie așa de fericită, apoi aceasta se datorește în bună parte tot calităților morale mai sus pomenite”.

Profesorul Gheorghe Udrischi scria în 1931: „Toată această activitate – marchează o etapă bine definită în evoluția corpului veterinar român, așa că el se găsește astăzi la o înălțime pe care a dorit-o, nu spre folosul lui, ci spre binele Țării”.

Chiar ministrul de atunci al Justiției, Mihai Popovici, declara: „Fie ca acest local să fie ultimul popas în durerosul pelerinaj al ministerului dreptății”. Statutul de chirie a durat și după ce împrumutul a fost achitat, deoarece în 1940 clădirea a fost afectată de cutremurul din acel an, iar izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial a complicat lucrurile din punct vedere financiar. În final, din 1947 și până astăzi, imobilul a fost folosit cu japa de către Ministerul de Justiție, fără plata vreunei chirii. După anul 1947, această frumoasă clădire din centrul Bucureștiului,



Figura 55 – Mănăstirea Cașin din București



Figura 56 – Biserica Sfinții Arhangheli din Parcul Domenii, București



Figura 57 – Lucrarea dedicată personalității lui Gheorghe Ionescu-Brăila (1879–1947) la al 40-lea Congres Mondial de Istoria Medicinii Veterinare Utrecht-Olanda, între 22–25 August 2012

a intrat în „posesia Ministerului Justiției”, în calitate „de chirie și niciodată în calitate de proprietar”, care o deține în mod abuziv și astăzi, cu toate încercările pe cale amiabilă și judecătorească a AGMVR de a-și redobândi dreptul de proprietate.

În luna Iunie a anului 1933, Gh. Ionescu Brăila publică în ziarul Universul un amplu articol privind cei 14 ani de existență a Asociației Generale a Medicilor Veterinari

din România, insistând asupra finalizării construcției la Palatul „Casa noastră” al Asociației și inaugurării lui (Fig 53), iar de pe pagina din Procesul-verbal al ședinței de comitet a AGMVR din 24 octombrie 1946, ținută la Casa Asociației, rezultă suma modică/neînsemnată pe care o plătea drept chirie, Ministerul de Justiție.

Personalitatea lui Gh. Ionescu Brăila a trecut cu mult granițele țării. Astfel, în

◀ ziua de 04 iulie 1930, la Londra, a fost declarat **Membru de onoare al Colegiului Profesional Regal al Școlilor Veterinare din Marea Britanie**, cu tot ceremonialul tradițional englez, distincțiune acordată numai personalităților ilustre din științele medicale universale. El a fost al doilea român căruia i s-a făcut această mare onoare, **primul fiind profesorul Alexandru Locusteanu**, organizatorul învățământului veterinar românesc (**înființat încă din 1853, de protoveterinarul statului Vasile Lucaci**) și întemeietorul serviciului zootehnic din Ministerul Agriculturii.

Belgia i-a conferit lui Gh. Ionescu Brăila, una din cele mai însemnate distincții.

La Paris era membru al **Oficiului Internațional de Epizootii** unde, pe lângă legăturile de prietenie, sta la același nivel cu savanții lumii.

La data de 15 noiembrie 1930, membrii AGMVR l-au sărbătorit pe dr. Gh. Ionescu-Brăila, cu ocazia alegerii ca **membru de onoare al Colegiului veterinar din Londra**. S-a sărbătorit omul care, prin talentul său și frumoasele lui calități, a știut să se facă apreciat, rând pe rând, de toți oamenii politici care au condus Ministerul Agriculturii.

Ionescu-Brăila a fost un om modest și a răspuns astfel: „*am convingerea că nu pe mine personal au înțeles să mă cinstească, ci profesiunea veterinară din România, atât pentru locul ce această profesiune a știut să-și câștige și prin felul cum servește interesele sanitare, acelea ale igienei publice și acelea ale creșterii animalelor, într-un cuvânt interesele economice naționale, cât și pentru contribuția ce profesiunea noastră a știut să aducă științei lumii întregi, prin acea falangă de savanți modești, pe care cu atâta mândrie îi putem număra, în ultimele decenii ale activității noastre profesionale*”.

La Berlin, Belgrad, Roma, Varșovia, în concertul internațional al științei și al intereselor pe care țara noastră căuta să le promoveze, Gheorghe Ionescu-Brăila a știut să-și afirme punctul său de vedere, de care s-a ținut seama în toate ocaziile. În București, cu ocazia conferinței ținute de **cel mai mare lactolog al lumii, prof. Porcher**, ca omagiu de admirație pentru Ionescu-Brăila, afirma: „*conducerea Serviciului veterinar al Franței nu are un Ionescu-Brăila*”.

Această afirmație a fost confirmată și de activitatea multilaterală desfășurată de

dr. Gh. Ionescu-Brăila care a elaborat și a publicat un mare număr de lucrări științifice din domeniul zootehniei și zooeconomiei și a redactat numeroase **referate și rapoarte științifice** prezentate la **congrese naționale și internaționale de medicină veterinară**, precum și la **Oficiul internațional de epizootii - O.I.E.** (care actualmente poartă denumirea de Organizația Mondială de Sănătate a Animalelor).

Dintre multiplele sale lucrări și referate prezentăm selectiv câteva titluri:

- În volumul omagial **75 de ani de la întemeierea învățământului medicinei veterinare în România** a publicat lucrarea: *Progresele culturale și științifice ale corpului veterinar român*, 1931;
- *Abatoarele și lăptăriile din Danemarca*, 1909;
- *Asigurările de vite*, 1911, București;
- *Statistica animalelor*, 1911-1912-1913;
- *Activitatea zootehnică a statului*, 1924;
- *Problemele zootehnice ale producției*, 1925, București;
- *Probleme de la production mondiale de la viande et du lait sous rapport economique-social*, 1927, București;
- *Intensificarea exportului de animale și produse animale*, Congresul agricol din 1928;
- *Industria și comerțul mondial de carne și participarea României la acestea*, 1928, București;
- *Asigurările de vite*, 1928, București;
- *Production et elevage des animaux en Roumanie*, 1929;
- *Programul zootehnic și sanitar veterinar al țării*, 1931;
- *Progresele culturale și științifice ale corpului veterinar român*, 1932, București;
- *Creșterea animalelor în agricultura românească*, ediția a II-a 1936, București;
- *Elevage du cheval en Roumanie*, 1938, București;
- *Comemorarea doctorului N. Krețulescu*, 1944, București;
- Numeroase referate științifice la Oficiul Internațional de Epizootii (OIE) din Paris;
- Articole economice în diferite reviste și publicații agricole și zootehnice.

Ca urmare a activității sale prodigioase, Gh. Ionescu-Brăila a fost membru în numeroase societăți științifice și profesionale:

- membru al Societății de Medicină Veterinară;
- membru al Academiei de Medicină din România;

- membru asociat ales al Colegiului profesoral veterinar al Marii Britanii;
- membru în Comitetul Oficiului Internațional de Epizootii din Paris;
- membru în Comisia Internațională de Agricultură din Paris;
- membru în Comisia pentru pregătirea Congresului veterinar internațional de la Haga;
- președinte al Societății de Medicină Veterinară din România;
- președinte al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România;
- primul decan al Colegiului Medicilor Veterinari din România;
- iar la propunerea membrilor AGMVR, în anul 1938 a fost ales senator.

Ca urmare a rezultatelor obținute a fost onorat cu multe distincții românești și străine. Astfel a primit distincția de:

- Mare Ofițer al Coroanei României;
- Mare Ofițer al Meritului Agricol;
- Mare Ofițer al Coroanei Iugoslave;
- Mare Ofițer al Coroanei Belgiei;
- Mare Ofițer al Coroanei Italiei;
- Comandor al Meritului Agricol Francez;
- Comandor al Stelei României etc.

A creat un **fond financiar** (care în anul 1945-1946 era de **3.200.000 lei**) din care să se premieze cele mai bune lucrări științifice cu aplicare practică, prezentate în ședințele de comunicări ale Societății de Medicină Veterinară (denumit premiul „**Maria și Gheorghe Ionescu-Brăila**”).

În anul 1943, la comemorarea Centenarului învățământului medical din România (1843-1943) și a apariției primului manual de Anatomie în limba română (1843), organizată de Academia de Medicină din România, dr. Gh. Ionescu Brăila a rostit o înflăcărată conferință legată de raporturile medicinei umane și a celei veterinare, aceasta fiind și ultima lui manifestare publică. Conferința a fost publicată prin grija bucovineanului I. E. Torouțiu la a sa Tipografie „**BUCOVINA**” I. E. Torouțiu, apărută în anul 1944, la București (Fig. 54).

Gh. Ionescu Brăila a fost ctitorul unor lăcașuri de cult, cum ar fi: Mănăstirea Cașin (Fig. 55), care se află în partea de nord a Bucureștiului, a donat locul de casă primit de la Ministerul Agriculturii, aflat în parcul Domeniului din București, pentru construirea bisericii „Sfinții Arhangheli” (Fig. 56), – unde a fost și înmormântat, la 26 februarie 1947.



Gheorghe Nichita

Figura 58 – Repertoarul Medicilor Veterinari din România; Extrasul articolului **MEDICII VETERINARI ÎN FAȚA OPINIEI PUBLICE**, în 1937; autorul său Prof. Gheorghe Nichita; Revista lunară de cultură și profesie a medicilor veterinarilor, coperta revistei **DREPTUL NOSTRU**, anul V, nr. 9 și 10, sept.-oct. 1929, ce apărea la Cernăuți începând din 1924

Despre viața și opera acestui mare titan al profesiei medicale veterinare, dr. Gh. Ionescu Brăila, au fost comunicate și publicate multe articole și materiale informative, printre care și articolul intitulat: **Contributions of the Gheorghe Ionescu-Brăila (1879-1947) to the advancement of the general association of the veterinary surgeons from**

Romania (Fig. 57), prezentat ca poster la al 40-lea Congres Mondial de Istoria Medicinii Veterinare, care a avut loc la Facultatea de Medicină Veterinară din Utrecht-Olanda. Acesta s-a desfășurat în zilele de 22-25 August 2012, comemorând astfel cei 65 ani de la trecerea sa în neființă. Autori: Dumitru CURCĂ, Ioana Cristina ANDRONIE, Viorel

ANDRONIE, Faculty of Veterinary Medicine, Bucharest-Romania.

Putem afirma, fără putință de tăgadă, faptul că, palatul „Casa medicului veterinar” este un simbol al Medicinei Veterinare Românești și reprezintă o pârghie importantă de reprezentare și pentru îmbunătățirea continuă a activității sanitare veterinare în România. Ea este expresia mândriei unei întregi profesii și trebuie să revină în posesia celor care sunt proprietarii ei legitimi.

AGMVR este și un instrument eficient în instruirea profesională a medicilor veterinari practicieni. Asociația are relații de colaborare cu diferite organizații și asociații internaționale și face parte din o serie de astfel de organizații, cum ar fi Asociația Mondială Veterinară, Federația Veterinarilor din Europa, Asociația Veterinară din Balcani etc. De asemenea, întreține legături profesionale cu toate organismele care au ca scop apărarea sănătății animalelor, în special cu Oficiul Internațional de Epizootii (O.I.E.) și a salubrității produselor alimentare de origine animală: Codex alimentarius, F.A.O., O.M.S. etc. Semnalăm faptul că, Codex alimentarius este o colecție de standarde internaționale, de coduri de bună practică alimentară, de ghiduri și de alte recomandări referitoare la produsele alimentare, la producerea și siguranța acestora.

Cuprinsul acestui Codex a fost elaborat în anul 1963 de către Organizația Națiunilor Unite pentru Agricultură și Alimentație (F.A.O.) în colaborare cu Organizația Mondială a Sănătății (O.M.S.).

După anul 1947, această frumoasă clădire din centrul Bucureștiului, palatul „Casa medicului veterinar” a intrat pe nedrept în posesia Ministerului Justiției (în calitate de chiriaș și niciodată în calitate de proprietar) care o deține în mod abuziv și astăzi, după 30 ani de democrație și stat de drept.

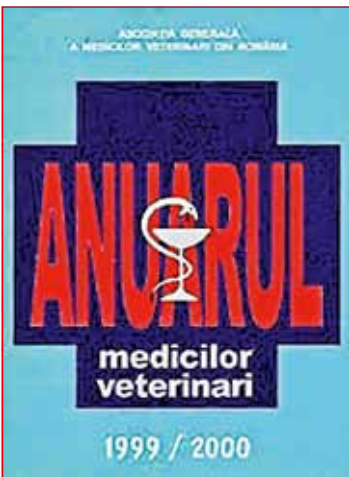
Prin **Sentința civilă nr. 76 din 14 ianuarie 2001 a Tribunalului București secția a III-a civilă**, Palatul „*Casa noastră*” din București, situat pe Bd-ul Regina Elisabeta nr. 33 – construit grație subscripțiilor generoase și a elanului înaintașilor noștri, a fost redat proprietății sale de drept adică – Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, dispunându-se ca Ministerul de Justiție să-l lase acesteia în **deplină proprietate și posesie**, semnată cu temeinicie și ▶



Figura 59 – Legea sanitară veterinară nr. 60/1974



Figura 60 – Statut – valabil și astăzi (stânga); AGMVR-ul a publicat pentru anul 1999/2000



◀ în deplină legalitate de imparțialul și dreptul judecător Cornel Dobraniște!. (titra gazeta medicilor veterinari intitulată: **Jurnal Medical Veterinar**, nr. 40 – din ianuarie-februarie, 2001).

În cadrul ședinței finale de dezbateri, în pledoaria maestrului Oliviu Tocaciu, avocatul în susținerea procesului de retrocedare a Palatului, arăta:

«Mai grav, însă, deși AGMVR a adresat cererea de retrocedare a imobilului în cauză tuturor celor care au ocupat fotoliul de Ministru al Justiției, numai unul singur, Dl. Mircea Ionescu-Quintus, a avut verticalitatea de a aviza favorabil o astfel de cerere și de a propune prim-ministrului de la vremea respectivă, emiterea unei hotărâri de guvern reparatorii.

Dar, cel mai grav este faptul că, penultimul dintre ocupanți, a sfidat pur și simplu Justiția însăși, neașteptând soluționarea procesului aflat pe rolul instanței de judecată, dimpotrivă, amenajând – sub pretextul efectuării lucrărilor de consolidare a clădirii – Palatul Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România – pentru a servi ca sediu al Institutului Național al Magistraturii. Înființat în baza unui proiect de lege pe care l-a inițiat și care a fost trecut cu ușurință prin Parlamentul României.

Ce prăpastie între afirmarea declarativă, făcută de atâtea ori de către dl. ministru Valeriu Stoica, a caracterului sacrosanct al dreptului de proprietate, în spiritul doctrinei liberale, și atitudinea efectivă a Domniei Sale, rapace și violatoare a proprietății, în cel mai pur stil bolșevic!.

Și câtă deosebire între cinismul dumisale, manifestat în cuvântul introductiv al albumului «Palatele de Justiție din România», în care nici măcar nu pomeniște cu a cui strădanie a fost clădit Palatul, care astăzi găzduiește un institut efemer, și probitatea și noblețea de adevărat Ministru al Justiției ale celui care a fost Mihai Popovici, dovedite în cuvântarea sa de răspuns, ținută la inaugurarea Palatului AGMVR, pe care Ministerul Justiției urma să-l folosească, în calitate de chiriaș, ca sediu temporar: «Munca pricepută a conducerii Asociației Generale a Medicilor Veterinari (...) a asigurat mijloacele materiale pentru terminarea acestui edificiu. Fie ca acest local să fie ultimul popas în durerosul pelerinaj al Ministerului Dreptății! Fie ca din acest lăcaș, Justiția să intre glorioasă în propriul său local!»

lată de ce, față de toate cele de mai sus. considerăm că acțiunea noastră este întemeiată, că avem legitimarea procesuală activă, iar, întrucât dreptul nostru de proprietate este pe deplin dovedit, noi așteptăm cu încredere sentința pe care o veți rosti.

Nădăjduim că prin ea veți ilustra încă o dată nemuritoarele devize:

«FIAT IUSTITIA, RUAT COELUM!»

Facă-se dreptate, chiar de s-ar prăbuși cerul!

«FIAT IUSTITIA, PEREAT MUNDUS!»

Facă-se dreptate, chiar de-ar fi să piară lumea!

Și dacă așa va fi, atunci se vor dovedi adevărate și nepieritoare și simțitele

cuvinte ale ilustrului nostru înaintaș Gheorghe Ionescu-Brăila:

«Clădirea aceasta este o dovadă vie a puterii creatoare a spiritului și, mai ales, o exemplificare admirabilă a forței pe care o dă unirea și solidaritatea între membrii unei profesii.

(...) Clădirea aceasta asigură mai bine decât oricăre continuitatea dintre generațiile trecutului și acelea ale viitorului și, cutez să spun că, grație acestei continuități, progresul, atât de necesar oricărei societăți omenești, este și el asigurat.

Noi, cei care ne-am învrednicit să ridicăm această construcție, o vom transmite generațiilor ce ne vor urma, cu aceeași însuflețire cu care înaintașii noștri s-au străduit pentru noi».

Iar de nu va fi așa, atunci viitorii magistrați ce-și vor fi purtat pașii prin clădirea adăpostind un institut creat „pro causa” vor simți ca pe un stigmat aplicat cu fierul roșu samavolnicia uzurpării dreptului de proprietate al altora și-și vor ține capetele plecate de rușinea celor care i-au dezonorat.

Cu deosebită considerațiune, ASOCIAȚIA GENERALĂ A MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA prin adv. Oliviu Tocaciu»

La 12 iunie 2001, Curtea de Apel a Municipiului București a admis apelul Ministerului de Justiție și a dispus anularea Sentinței civile nr. 76 din 24 ianuarie 2001 a Tribunalului București, prin care am obținut câștig de cauză în procesul de revendicare a imobilului nostru (Palatul A.G.M.V.R.).

Tabelul 2 – Producția principalelor produse animale în perioada 1951-1955 și 1986-1989, media pe cincinaluri

PERIOADA	CARNE TOTAL (MII TONE)	LAPTE (MII HL)	LÂNĂ (TONE)	OUĂ (MII BUC)
1951-1955	751	2.3476	18.218	1.330
1986-1989	2.287	49.600	38.018	7.570
1986-1989 1951-1955 %	300,5	211,3	208,7	565,7

Sursa: Anuarele statistice ale României

Tabelul 3 – Evoluția producțiilor medii pe cap de animal în perioada 1951-1989

PRODUSUL	U/M	1951-1955	1956-1960	1961-1965	1966-1970	1971-1975	1976-1980	1981-1985	1986-1989
Lapte de vacă	l/cap	970	1182	1185	1674	1598	1870	1808	1968
Lapte de oaie	l/cap	39	37	37	35	33	33	34	34
Lână	kg/cap	1,7	1,9	2,1	2,2	2,2	2,5	2,6	2,5
Ouă	buc/cap	62	37	85	91	120	140	154	150

Sursa: Anuarele statistice ale României

Ministerul Finanțelor Publice nu și-a mai susținut apelul făcut.

Se face RECURS LA CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE!

Se respinge RECURSUL !!!!
Ne adresăm la C.E.D.O.

Judecător român la C.E.D.O., Corneliu Bârsan, ne transmite:

În veci pururi nu se va restitui Palatul A.G.M.V.R. !

Printre realizările de maximă importanță ale Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România se numără intrarea în vigoare a Legii nr. 706, votată de Parlament și promulgată de către M.S. Regele Carol al II-lea prin Decretul Lege 3594/30 septembrie 1939, publicată în Monitorul Oficial nr. 231 din 5 octombrie 1939, privind:

- Legea pentru reglementarea exercitării profesiei de medic veterinar, precum și înființarea,

- Colegiului Medicilor Veterinari din România, votată la 26 noiembrie 1938.

Într-o altă etapă, Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România a contribuit, în anul 1946, la înființarea „Fondului zootehnic”, destinat ridicării economice, sociale și culturale a satelor; a acordat ajutoare materiale:

- Societății studenților în medicină veterinară;

- Societății de binefacere și ajutorare a studenților în medicină veterinară „Profesor Athanasie”;

- Asociației „Apărarea patriotică”, pentru ajutorarea invalizilor și orfanilor de război;

- Revistei Științelor Veterinare (Ion Călinescu și Florin Begnescu) etc.

Pentru publicarea tuturor activităților sale, Asociația Generală a Medicilor Veterinari a dispus de *Buletinul Asociației*, anexat la *Revista de medicină veterinară și de zootehnie*, preluat în 1919, de la Societate de Medicină Veterinară care, la rîndul ei, își va publica *Buletinul Societății* în revista *Arhiva veterinară*, publicație a

corpului didactic al Facultății de Medicină Veterinară din București, fondată în anul 1904.

Dragostea membrilor AGMVR pentru profesiune s-a manifestat prin caracterul său militant, pentru închegarea unei cât mai mari solidarități a corpului medicilor veterinari. În acest sens, AGMVR publică, în anul 1928, un repertor privind Medicii Veterinari din România, iar apoi ▶

Tabelul 4 – Tabel cu studenții înscriși la Medicină Veterinară 1918 - 1940

An universitar	Total studenți	Băieți	Fete	Studenți de origine ctnică română
1918-1919	46	-	-	-
1919-1920	101	-	-	-
1920-1921	128	-	-	-
1921-1922	121	-	-	81
1922-1923	160	-	-	-
1923-1924	169	-	-	-
1924-1925	201	196	5	129
1925-1926	189	184	5	110
1926-1927	228	221	7	136
1927-1928	300	291	9	211
1928-1929	333	326	7	229
1929-1930	326	314	12	272
1930-1931	389	375	14	328
1931-1932	427	403	24	388
1932-1933	438	403	35	391
1933-1934	442	396	36	380
1934-1935	402	364	38	353
1935-1936	401	364	37	346
1936-1937	406	372	34	325
1937-1938	445	408	37	379
1938-1939	425	394	31	367
1939-1940	419	393	26	355

◀ profesorul Gheorghe Nichita publică în Buletinul AGMVR nr. 11-12, noiembrie-decembrie 1937, un material foarte bine documentat intitulat: **MEDICII VETERINARI ÎN FAȚA OPINIEI PUBLICE**, care a fost distribuit în toată țara. Începând din anul 1924, apare lunar la Cernăuți, sub redacția dr. Ștefan Bosie, revista de cultură și profesie a medicilor veterinari intitulată **DREPTUL NOSTRU** (Fig. 58).

Toate aceste realizări ale profesiei medicale veterinare enunțate au fost îndeplinite pe parcursul a peste 30 de ani pentru că, în **21 iulie 1949**, Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România și-a întrerupt existența, întocmai ca și Societatea de Medicină Veterinară înființată în anul 1871, de pe lângă Școala Superioară de Medicină Veterinară (din 1921, devenită Facultate de Medicină Veterinară din București afiliată Universității București).

Sub raport organizatoric, în perioada interbelică, de la existența unui singur specialist în creșterea și apărarea sănătății animalelor, reprezentat prin medicul veterinar de plasă, unitate administrativ-teritorială ce a precedat raionarea, care asigura asistența zootehnică și sanitară veterinară, aplicând totodată legislația în vigoare pe un vast teritoriu ce însuma zeci de comune cu satele lor componente, până la **consilii unice agroindustriale de stat și cooperatiste** din anii 1949-1990, agricultura românească și, implicit, zootehnia și medicina veterinară, au parcurs **un drum alert**, trecând de la sistemele de creștere gospodărești la cele intensive, bazate pe mecanizarea, electrificarea și chimizarea proceselor de producție. Aceasta a impus ca alături de medicii veterinari și inginerii zootehniști să lucreze un număr important de ingineri, tehnicieni și muncitori calificați în sectoarele mecano-energetic, electric și de bază furajeră.

Așa cum sublinia Nicolae Ceaușescu în Cuvântarea lui de la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din ziua de **01 februarie 1979**, **medicii veterinari de la circumscriptii**, fiind trecuți în funcția de **medici veterinari șefi** la cooperativele agricole de producție, răspund direct de realizarea indicatorilor de reproducție, a planului de montă și fătări, de apărarea sănătății animalelor, reducerea pierderilor prin mortalități și realizarea efectivelor planificate. Ei asigură, în același timp și

asistența zoo-veterinară pentru animalele din gospodăriile populației. Legislația sanitară veterinară se conforma prevederilor Legii nr. 60/1974 (Fig. 59), în care erau incluse normele și măsurile sanitare veterinare în concordanță cu prevederile O.I.E.

Un rol important revine în coordonarea **întregii activități zooveterinare de pe raza consiliului unic agroindustrial (C.U.A.S.C.)**, medicului veterinar șef care este încadrat în biroul executiv, exercitând și funcția de inspector veterinar de stat. Această nouă structură organizatorică a rețelei de asistență zooveterinară asigură calitatea superioară, promptitudinea și continuitatea activității medicului veterinar, contribuția lui efectivă la realizarea producției. În acest context, **zootehnia și medicina veterinară românească** s-au afirmat ca domenii indispensabile **progresului economic**, în care **biologia animală și științele medicale** s-au interferat cu **tehnica construcțiilor, mecanizarea, electrificarea și chimizarea producției animale**, militând pentru o medicină predominant preventivă.

Aceasta are în vedere, pe prim plan, aspectele complexe și încă insuficient cunoscute ale **patologiei de grup**, legată de **creșterea și exploatarea intensivă a animalelor**, în condițiile de continuu progres tehnologic ale combinatelor zooindustriale și fermelor de profil. Apare astfel, sugestiv și cu un vast conținut, denumirea pe care regretatul profesor și om de știință **Ioan Adameșteanu** a dat-o acestor entități morbide cu care se confruntă medicina veterinară, reunindu-le prin termenul generic de „**tehnopatii**”.

PRODUCȚIA ANIMALIERĂ

În perioada 1951-1990, numărul animalelor la principalele specii a evoluat astfel:

- la porcine de la 2.197 mii cap. la 11.651 mii cap. (de peste 5,3 ori);
- la bovine de la 4.502 mii cap. la 6.291 mii cap. (cu 40%);
- la ovine de la 10.222 mii cap. la 15.435 mii cap. (51,0%);
- la caprine de la 498 mii cap. la 1.017 mii cap. (de peste 2 ori);
- la cabaline de la 1.002 mii cap. la 663 mii cap. (s-a redus cu o treime).

Creșteri mai importante s-au înregistrat la porcine, în schimb la bovine și la ovine evoluția numărului de animale a fost



Figura 61 – Al VI-lea Congres din 25-28 octombrie 1994, la Cazinoul din Sinaia



Figura 62 – Al VII-lea Congres din 21-24 octombrie 1997, la Voineasa-Vâlcea

mai redusă, deși se planifica un număr de animale mult mai mare. Spre exemplu, prevederile celui de al XIII-lea Congres al PCR din noiembrie 1984, pentru sfârșitul cincinalului 1981-1985, erau următoarele: 11 mil. bovine; 15-16 mil. porcine; 28-30 mil. ovine; 80 mil. păsări.

În perioada 1986-1989, comparativ cu perioada 1951-1955, producția de carne a crescut de trei ori, producția de lapte și



Figura 63 – Al VIII-lea Congres din 17-20 octombrie 2000, la Băile Felix-Bihor



Figura 64 – Al IX-lea Congres din 24-27 septembrie 2003, la Palatul Culturii din Iași.



Figura 65 – Al X-lea Congres din 18-21 septembrie 2007, la Poiana Brașov



Figura 66 – Al XI-lea Congres din 8-11 mai 2011, la București



Figura 67 – Al XII-lea Congres din 20-23 septembrie 2017, la Cluj-Napoca



Figura 68 – Sigla Societății Române de Istorie a Medicinii Veterinare (SRIMV)

lână de peste două ori, iar producția de ouă de peste 5,5 ori (Tabelul 2).

Bovinele, porcinele și păsările au fost crescute în complexe industriale de mare capacitate: câteva mii de capete la bovine, câteva zeci sau sute de mii de capete la porcine, milioane de păsări. Îmbunătățirea raselor de animale, sistemele intensive de creștere mai cu seamă la speciile porcine și la păsări au permis obținerea unor producții medii pe cap de animal semnificativ mai mari față de perioada anterioară cooperativizării (Tabelul 3).

Pași importanți s-au făcut, de asemenea, în ceea ce privește **modernizarea**

învățământului și a **cercetării științifice** din zootehnie și medicină veterinară. Un aport deosebit în aceste domenii, l-a constituit transpunerea în viață a integrării organice a învățământului cu producția și cercetarea științifică. S-au creat astfel premise trainice pentru pregătirea de specialiști cu **larg orizont tehnico-profesional și științific** și cu multiple posibilități de afirmare în activitatea cotidiană. Realizările înregistrate în **cercetarea științifică românească**, efectuată în domeniul creșterii, exploatarei, patologiei, profilaxiei și terapiei bolilor la animale, se cuvine a fi menționate următoarele:

- elaborarea unor complexe de **măsuri profilactice și curative** pentru unitățile de creștere și exploatare intensivă a **vacilor de lapte, tineretului taurin și ovin** pus la îngrășat, precum și pentru complexele de suine și păsări, conform dezideratului modern de **populare și depopulare**, respectând principiul „**totul plin, totul gol**”;
- preconizarea unor **noi produse și tehnici**, utilizate în acțiunile de **decontaminare periodică și în focar**;
- teste moderne de control al **salubrității produselor alimentare de origine animală** ce intră în alimentația omului, precum și al subproduselor animale

◀ din abatoare și industriile alimentare, destinate uzului zootehnic;

- **tehnici complexe, de mare finețe și precizie** pentru stabilirea diagnosticului în **viroze, toxicoze** și, în special, în **micotoxicoze**, al căror tablou morbid s-a extins, producând pierderi economice alarmante;

- realizări ale **chimiei farmaceutice** care a preconizat, a experimentat și a fabricat apoi, în șarje industriale, numeroase **medicamente și biostimulatori** de uz veterinar;

- o serie de măsuri active în lupta ce se desfășoară pe plan mondial și național împotriva **poluării mediului ambiant** și a **tulburării echilibrului biologic al ecosistemelor naturale**.

Industrializarea zootehniei a adus progrese remarcabile în ceea ce privește creșterea producției animale și a productivității muncii în zootehnie, îmbunătățind totodată asistența sanitară veterinară prin modernizarea ei, atât în formă cât și în conținut. S-au diagnosticat astfel, stări morbide necunoscute până în ultimii ani ca: **acidoza metabolică latentă a rumegătoarelor, necroza cortexului cerebral la rumegătoare, boala de aglomerare la viței**, precum și o serie de **maladii genetice**.

Pe de altă parte s-au stabilit o serie de relații cu privire la influențele fiziologice și

ale mediului înconjurător asupra imunității și s-au făcut pași importanți în **diagnosticul precoce al leucozelor, brucelozei, pasteurelozelor, salmonelozelor, micoze-lor și micotomicozelor**.

Referitor la **farmacoterapie**, noul a pătruns substanțial în conduita terapeutică și în industria medicamentului de uz veterinar. În acest context se pot menționa **soluțiile de electroliți**, utilizate în **terapia orală a diareei vițelilor, complexe solubile de antibiotice, sulfamidele hetero-ciclice retard, asociațiile neurolept-analgezice, romtiazinul** soluție injectabilă (primul tranchilizant românesc de uz veterinar), **racilinul** – utilizat pe scară largă în chirurgie și obstetrică – **rafozanidul** (preparat cu eficacitate remarcabilă în fascioloză), precum și unele produse detergente și dezinfectante ca **lactimul, bactodetul** ș.a.

Cu toate succesele înregistrate în apărarea sănătății animalelor și a omului, medicina veterinară încă se confruntă cu mari probleme de **zoeconomie și sănătate publică**. În linii foarte generale, acestea se referă la:

- mortalitatea încă destul de mare la tineretul taurin, ovin, suin și aviar, în primele zile, săptămîni și luni de viață;
- perturbări în producția de lapte și carne și în procesul de reproducție,

cauzate de îmbolnăvirile **aparaturii locomotor** la vacile de lapte, ovinele, vierii și scroafele de reproducție;

- mortalitatea produsă de **micotoxicoze** la toate speciile de animale;
- sterilitatea determinată în special de stabulația permanentă și **stresul alimentar** care **afectează grav ciclul de reproducție**, ceea ce influențează negativ reîmprospătarea, regenerarea efectivelor matcă prin reducerea prăsiliei;

- **consumul mare de medicamente și biostimulatori** ceea ce mărește costul producției animale, însă din nefericire acesta nu este singurul inconvenient.

Ne-am întrebat vreodată ca medici veterinar – **care este efectul consumului de carne, lapte, ouă**, provenite de la animalele la care pe lângă furajele în producerea cărora s-a folosit intens **chimizarea, îngrășămintele chimice, ierbicide și fungicide**, fie că s-au administrat și cantități însemnate de **biostimulatori, hormoni, medicamente antiparazitare, sulfamide, antibiotice** etc.? Problema este, poate, de cea mai stringentă **actualitate pentru lapte**, aliment de bază în meniul copiilor.

Menționăm faptul că poluarea mediului ambiant produsă de marile unități zootehnice de creștere intensivă a animalelor și, în mod expres, de combinatele zoo-industriale de creșterea porcinelor și respectiv a păsărilor, precum și problema antipoluantă cu privire la aceste unități care interesează în cel mai înalt grad sănătatea publică se impune a fi urgent și pe deplin rezolvată, printr-o bună pregătire a medicilor veterinarilor încă din timpul studenției. Dacă în perioada interbelică, 1918–1940, era o singură facultate de medicină veterinară, în București, a cărei cifră de școlarizare a crescut an de an (Tabelul 4), în anul 1948 s-a înființat o a doua facultate la Arad, dar care a funcționat până în 1957. Din anul 1961 se înființează FMV Iași; în anul 1962 se înființează FMV la Cluj și FMV la Timișoara.

Astfel s-a ajuns ca în anul 2006, în România să existe 9.120 de medici veterinar (din care 1.451 erau pensionari), ce lucrau în majoritatea sectoarelor, din care bărbați 75,6%. În administrația publică, acestea reprezintă 23% din profesie, cu 2.128 medici veterinar (69,4% bărbați). Numărul total al

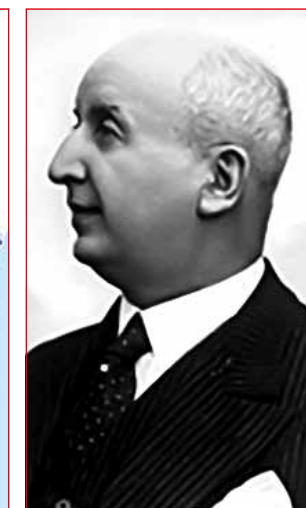


Figura 70 – Regele Carol al II-lea, cu bastonul de mareșal care a domnit în perioada 08.06.1930– 06.09.1940 (stânga); Harta administrativă a României în 1938 cuprinzând cele 10 ținuturi (mijloc); primul Decan al Colegiului a fost Dr. Gheorghe Ionescu Brăila (dreapta)

studenților la medicină veterinară în 2004 a fost de 4.309, în creștere față de 3.400 în anul 1999.

Una dintre primele măsuri care urmau să fie adoptate a fost eliminarea colegiilor de tehnicieni veterinar din 2005. Medicii veterinar cu activitate liberală erau 3.949 (43,3%) clasificați în două categorii, în funcție de faptul că au sau nu activități în sectorul public. Medicii veterinar care participau la o activitate publică și liberală era de 3.115, respectiv 34,2% din personalul veterinar. Pentru unii, acest statut era doar temporar, așteptându-se o instalare completă în sectorul liberal.

Trebuie remarcat faptul că multe cadre didactice, având în vedere salariile scăzute oferite de universitate, aveau și o clinică privată în care aceștia practica în paralel. Alți medici veterinar (834, respectiv 9,1%) au ales să exercite doar profesiunea liberală. Este important să ne amintim că, înainte de anul 1989, acest număr a fost zero și că așa a fost până la mijlocul anilor 1990, așteptând pentru a vedea primele structuri private ce vor apărea.

Medici veterinar angajați de companiile agroalimentare și farmaceutice erau de 813 (8,9%), acest număr relativ ridicat fiind explicat de importanța sectorului agricol în economia românească. Procentul reprezentat de schimbarea profesiunii medicale veterinar, șomeri și alții, era 3,7% dintre medicii veterinar sau 334 de persoane.

Schimbări majore ale Societății de Medicină Veterinară, s-au produs la data de

17 ianuarie 1990 – în cadrul unei „Conferințe Extraordinare a Societății de Medicină Veterinară” ținută în sala de ședințe a defunctului Institut de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur” din Șoseaua Giulești nr. 333. În acele zile fierbinți ocazionate de căderea regimului totalitar-ceaușist, un grup de medici veterinar care nu au ținut cont de menirea și tradițiile profesiei medicale veterinar, dornici de a acapara funcții și demnități nemeritate, au stabilit (contrar regulamentului și statutului Societății de Medicină Veterinară, înființată de înaintașii noștri la 15 Mai 1871, apoi reactivată pe baza **aprobării** dată de **Consiliul de Miniștri la 29 iunie 1970, cu nr. 291/1-D**), schimbarea denumirii Societății de Medicină Veterinară în „Asociația Medicilor Veterinari din România” (AMVR), ceea ce a constituit de asemenea o greșală fatală, având consecințe foarte grave în bunul mers al profesiei libere, medicina veterinară, provocând discontinuitate în activitatea profesional-științifică, a **pierderii drepturilor patrimoniale ale Societății de Medicină Veterinară** cât și ale **Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România** (vezi detalii în: Cronică profesională 1861–2013, p.276–283).

În aceste condiții nou create, s-a favorizat imixtiunea politicului în conducerea și implementarea legilor, hotărârilor, dispozițiilor și normelor specifice profesiei medicale veterinar. În acest mod s-a pus capăt, în mod samavolnic, unei tradiții profesional-științifice, publicistice, care a

fost Societatea de Medicină Veterinară din România.

Continuarea s-a făcut prin „**puciștii**” care s-au adunat la acea dată fatidică de 17 ianuarie 1990, sub bagheta fostului președinte în exercițiu al S.M.V. la acea dată, dr. Popovici Valentin. Acesta a reușit să orchestreze ședința, propunând ca în fruntea noii A.M.V.R., să fie președinte un alt confrate și anume conf. dr. Sabin Ghergariu, avându-i ca vicepreședinți pe: Conf. dr. H. Bărză și dr. Constantin Știrbu, iar ca secretar științific pe Ion Trandafir. Asociația Medicilor Veterinari din România cu sediul vremelnice în B-dul Mărăști 59, sector 1, București (unde se aflau încă din anul 1985 o parte din catedrele Facultății de Medicină Veterinară, precum și sediul defunctei Societăți de Medicină Veterinară, ce-l avea ca președinte în perioada 1977–1990 pe dr. Valentin Popovici), a fost înscrisă ca persoană juridică la Judecătoria Sectorului 1 – prin sentința civilă nr. 1210 din data de 12 Aprilie 1990.

Ținând seama de faptul că Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România (care în anul 1949 a fost suspendată) și-a sistat activitatea și **nu a fost desființată**, se putea foarte bine să se procedeze la reactivarea ei, așa cum s-a întâmplat cu multe societăți științifice și profesionale după anul 1990, și să se mențină funcțională Societatea de Medicină Veterinară din România care, încă din toamna anului 1970 avea filiale în toate județele țării (cele mai consolidate erau cele de la Facultățile



Figura 69 – Diplomă de Excelență acordată de AGMVR la data de 01 Decembrie 2018, pentru promovarea personalităților medicale veterinar românești

◀ de Medicină Veterinară din București, Iași, Cluj și Timișoara).

La cel de al VI-lea Congres Național de Medicină Veterinară – de la Sinaia, din 25-28 octombrie 1994, s-a hotărât ca ziua de **15 mai să fie „Ziua Națională a Medicului Veterinar”**, având în vedere evenimentele profesionale deosebite care au avut loc la această dată (2), în decursul anilor și anume:

- 1856 – Prima Școală Veterinară „de facto” din România;
- 1861 – Prima Școală Veterinară „de jure” din România;
- 1871 – Înființarea Societății de Medicină Veterinară din România;
- 1971 – S-a omagiat Centenarul Societății de Medicină Veterinară din România;

• 1990 – Înființarea Direcțiilor Sanitare Veterinare Județene în structura primei Direcții Generale Sanitare Veterinare (A.N.S.V.S.A.).

A.M.V.R., abia la cel de al VII-lea Congres Național de Medicină Veterinară – de la Voineasa, când Consiliul Național al A.M.V.R. s-a întrunit la **24 octombrie 1997**, a hotărât ca **Asociația să revină la denumirea de la început** și să se numească **„Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România”** (A.G.M.V.R.).

Noul Statut – **valabil și astăzi** – a fost prezentat la Judecătoria Sectorului 1 București pentru înregistrarea modificării aduse denumirii și a Statutului Asociației. Pentru cunoașterea precisă a numărului de medici veterinari și a locurilor de muncă, AGMVR a publicat, pentru anul 1999/2000, Anuarul medicilor veterinari, iar pentru anii 2010 – 2012 a publicat un Fișier bibliografic (Fig. 60).

După anul 1990, AGMVR a organizat următoarele Congrese Naționale de Medicină Veterinară cu participare internațională:

• **Al VI-lea Congres** ce s-a ținut între 25-28 octombrie 1994 (Fig. 61), la Cazinoul din Sinaia, județul Prahova. Participanți: aprox. 700 de medici veterinari, invitați, reprezentanți ai unor firme de specialitate – din țară și străinătate. Programul științific, a cuprins 219 lucrări, prezentate în cadrul a 10 secțiuni.

• **Al VII-lea Congres** s-a ținut între 21-24 octombrie 1997 (Fig. 62), la Voineasa, Județul Vâlcea. Participanți: peste 1.200 medici veterinari, biologi și biochimisti,

precum și invitați – din țară și străinătate. Comitetul de organizare – condus de Președintele AMVR – Dr. Horațiu Olaru. Programul științific a cuprins 351 de lucrări, prezentate în cadrul a 23 secțiuni de comunicări științifice.

• **Al VIII-lea Congres** s-a ținut între 17-20 octombrie 2000 (Fig. 63), la Băile Felix, județul Bihor. Participanți: peste 1.400, majoritatea medici veterinari liber profesioniști și din serviciile publice, specialiști din laboratoare, cadre didactice de la facultățile de medicină veterinară din țară și străinătate, cercetători, cunoscute personalități ale medicinei veterinare din țară și peste 50 de invitați din străinătate, ședința de deschidere a Congresului a fost condusă de dr. Horațiu Olaru – președintele AGMVR.

• **Al IX-lea Congres** s-a ținut între 24-27 septembrie 2003 (Fig. 64), la Palatul Culturii din Iași. Participanți: peste 1.100 medici veterinari din serviciile publice, laboratoare, cadre didactice din facultățile de medicină veterinară, practicieni cu liberă practică, invitați din țară și străinătate. Deschiderea Congresului a avut loc la sala Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, ședința fiind condusă de președintele AGMVR, dr. Horațiu Olaru.

• **Al X-lea Congres** s-a ținut între 18-21 septembrie 2007 (Fig. 65), la Poiana Brașov. Participanți: cca. 1.100 medici veterinari liber profesioniști și din serviciile publice, cadre didactice din toate centrele universitare, cunoscute personalități ale medicinei veterinare românești contemporane.

• **Al XI-lea Congres** s-a ținut între 8-11 mai 2011 (Fig. 66) la București. Participanți: aprox. 1.000 medici veterinari, biologi, chimiști etc. Deschiderea Congresului a avut loc la Opera Română, ședința fiind condusă de președintele AGMVR, dr. Horațiu Olaru.

• **Al XII-lea Congres** s-a ținut între 20-23 septembrie 2017 (Fig. 67) la Cluj-Napoca. Festivitatea de deschidere a Congresului a avut loc în Sala Operei Naționale Române din Cluj-Napoca. După intonarea Imnului Național și a Imnului Uniunii Europene, președintele Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, domnul dr. Horațiu Olaru – a rostit Cuvântul de bun venit și de deschidere a Congresului, conducând în continuare întreaga ceremonie. De menționat că toate activitățile și lucrările

Congresului s-au desfășurat la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară din Cluj-Napoca (Calea Mănăstur nr. 3), în Aula „Mihail Șerban” și în amfiteatrele „Regele Ferdinand” și „Regina Maria”.

În concluzie, după anul 1989 se reînființează A.M.V.R. (devenită apoi AGMVR), iar statutul și atribuțiile S.M.V. sunt preluate de către aceasta.

În perioada 8-11 Mai 2011, în București a avut loc prestigioasa manifestare profesională națională **„Congresul XI al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România”**. Congresul s-a desfășurat sub egida **„2011 – Anul Mondial al Medicinei Veterinare”**. Congresul al XI-lea marca două mari evenimente profesionale: **150 ani de la înființarea primei Școli Veterinare în România și 140 de ani de la înființarea Societății de Medicină Veterinară**.

Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România (AGMVR) – a fost, este și va fi pentru totdeauna, o organizație științifică, profesională, apolitică, non-profit și cu o îndelungată tradiție (luând ființă în anul 1919), a medicilor veterinari din România – de orice naționalitate, apartenență politică și religie, care recunosc și aderă la Statutul Asociației.

AGMVR își desfășoară activitatea profesională în prezent conform prevederilor Legii nr. 160/1998, pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, ulterior modificată și completată de Legea nr. 592/2003, precum și a Statutului Asociației.

II. 2. SOCIETATEA ROMÂNĂ DE ISTORIE A MEDICINEI VETERINARE (SRIMV)

În anul 2003 în cadrul celui de-al IX-lea Congres ce s-a ținut între 24-27 septembrie 2003, la Palatul Culturii din Iași, unde au fost prezenți peste 1.100 medici veterinari din serviciile publice, laboratoare, cadre didactice din facultățile de medicină veterinară, practicieni cu liberă practică, invitați din țară și străinătate.

S-a propus și s-a aprobat înființarea SOCIETĂȚII ROMÂNE DE ISTORIE A MEDICINEI VETERINARE (SRIMV), cu filiale la nivelul fiecărui județ, tot atunci a fost aprobat și Statutul Societății Române de Istorie a Medicinei Veterinare (SRIMV) ce cuprinde 4 capitole:

Cap. I. Denumirea și sediul societății;

Cap. II. Obiectivul și activitățile societății;

Cap. III. Membrii societății;

Cap. IV. Organizarea societății, precum și sigla societății (Fig. 68).

Societatea își desfășoară activitatea sub directa coordonare a AGMVR, respectând prevederile statutare, iar pentru activitatea meritorie în domeniul istoriei medicinei veterinare acordă premii și Diplome de Excelență (Fig. 69).

III. COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA

Colegiul Medicilor Veterinari s-a înființat prin Decretul Lege nr. 3594 din 30 septembrie 1939, semnat de Regele Carol al II-lea, publicat în Monitorul Oficial nr. 231 din 5 octombrie 1939. Colegiul a fost condus de Dr. Gheorghe Ionescu Brăila, acesta fiind primul său Decan.

Primul Colegiu a fost organizat în 11 secțiuni corespunzătoare celor 10 ținuturi administrative ale țării și cu Municipiul București (Fig. 70).

Activitatea Colegiului Medicilor Veterinari s-a întrerupt în anul 1948, reluându-se în anul 1998, odată cu adoptarea Legii 160/1998.

Colegiul Medicilor Veterinari din România – prevedea legea – este organizația profesională a Corpului medical veterinar care are:

- controlează practica medicală veterinară;
- veghează la păstrarea prestigiului Corpului veterinar,
- ia măsurile necesare pentru preîntâmpinarea sau sancționarea abaterilor săvârșite prin actele profesionale (malpraxis) și de deontologie veterinară.

Actualmente Colegiul Medicilor Veterinari funcționează în baza Legii nr. 160/1998 republicată, pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 289 din 6 august 1998, modificată și completată de Legea 592/2003 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 8 din 7 ianuarie 2004, ca formă de organizare autonomă, non-guvernamentală, apolitică și non-profit.

Colegiul Medicilor Veterinari are personalitate juridică. Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Veterinari se realizează pe principiul teritorial, al eligibilității și ierarhiei.



Figura 71 – Titlul de „The best regional college in science and education sphere” acordat CMVR (stânga); titlul de „Manager of the year” acordat președintelui CMVR, conf. univ. dr. Viorel Andronie (sus)



Profesiunea de medic veterinar este o profesie liberală și independentă, cu organizare autonomă reglementată. Este organizată și funcționează în baza principiului autonomiei, în cadrul forului profesional reprezentat de Colegiul Medicilor Veterinari.

Medicina veterinară este știința medicală care asigură:

- confortul (bunăstarea) și protecția animalelor;
- contribuie la menținerea sănătății publice și la protecția mediului înconjurător. Profesia de medic veterinar are ca obiective

apărarea sănătății animalelor, sănătății publice, protecția consumatorului și a mediului înconjurător, în scopul ameliorării efectivelor de animale, al asigurării siguranței alimentare a populației, al facilitării relațiilor comerciale și al păstrării echilibrului ecologic.

Pentru bogata sa activitate desfășurată în ultimii ani, Colegiul Medicilor Veterinari din România a primit titlul **„The best regional college in science and education sphere”**. Cu ocazia „Summit of leaders.Science and Education. Innovative Models of Development”, desfășurat

◀ în perioada 12-15 octombrie 2014 la Oxford, Marea Britanie (35), The Socrates Committee a acordat Colegiului Medicilor Veterinari din România titlul de „The best regional college in science and education sphere” iar președintelui Viorel Andronie titlul de „Manager of the year” (Fig. 71).

Acordarea acestor distincții s-a făcut pe rezultatelor pozitive și vizibile obținute în ultima perioadă de timp în procesul de educație și formare profesională continuă a medicilor veterinari din România. Criteriile care au stat la baza acordării distincțiilor au fost: calitatea programului

educațional și satisfacerea cursanților; calitatea și competența lectorilor; logistica aferentă pentru desfășurarea cursurilor; cooperarea internațională; programe inovative și metodele de predare; instrumente eficiente de marketing și promovare. ■

Bibliografie

1. *** 75 de ani de la întemeierea învățământului medicinei veterinare în România, 1856-1931, Tipografia Cultura, București, 1931
2. *** Alma Mater Veterinaria Bucurensis la a 140-a aniversare, Ed. All, București, 2001
3. *** Personalități din trecutul medicinei veterinare, Vol. I, Societatea de Medicină Veterinară, București, 1987
4. Botez Elvira – Scurt istoric al Asociațiunii Române pentru înaintarea și Răspândirea Științelor. Revista NOEMA, vol. IV, Nr. 1, p. 143-151, 2005
5. Curcă D. – First observations on monodactylism (sindactylism) in swine made by Professor C.N. Vasilescu between 1890-1894, 31th International Congress on the History of Veterinary Medicine, 6-10 September, 2000, Brno, Czech Republic, Book of abstracts, p.64-65
6. Curcă D. – The Romanian Scientist-Prof. Victor Babeș, Historia Medicinae Veterinariae, 27, 5-6, 2002, p.333-347
7. Curcă D. – Formarea primelor școli de agricultură și a celor de medicină veterinară din România, Simpozion Facultatea de Medicină Veterinară, Rezumat p.11-13, București, 11 oct. 2002
8. Curcă D., Ioana Cristina Andronie, Andronie V. – Romanian priorities in control and eradication of epizootic diseases in veterinary medicine, The 32nd Congress on the History of Veterinary Medicine, 15-19 August, 2001, Oslo, Norway, Abstracts, p.20-21
9. Curcă D., Ioana Cristina Andronie, Andronie V. – The establishment of the first Agricultural Schools and Veterinary Medicine Schools in Romania, 33rd International Congress on the History of Veterinary Medicine, Lutherstadt Wittenberg, Germany, 21-24 august 2002, Abstracts, p.23, Proceedings: History of Veterinary Medicine and Agriculture, p. 117-127
10. Curcă D. – Romanian priorities in control and eradication of epizootic diseases in veterinary medicine, Lucrări științifice U.S.A.M.V., Seria C, vol. XLIV-XLV, 2001-2002, p.127-140
11. Curcă D., Ioana Cristina Andronie, Andronie V. – From the history of the Romanian scientific societies of veterinary medicine. Scientific Works. C Series. Veterinary Medicine, 2012, Vol. LVIII, ISSUE 3, 70-89
12. Curcă D. – Personalități marcante ale medicinei veterinare din Bucovina, membri ai Academiei Române (III). Profesor dr. Ion Ciurea (1878-1944) membru corespondent al Academiei Române. STUDII ȘI COMUNICĂRI /DIS, vol. IX, 2016, p.227-249, ISSN: 1844 – 9220 ISSN-L: 1844 – 9220
13. Diaconescu M. (coordonator) – Oameni și fapte din istoria medicinei militare românești, Editura Pro Transilvania, București, 2005, vol. 1 și vol. 2
14. Druțu Ch.D. – Istoricul învățământului agricol în România, București, 1906
15. Georgescu B., Predoi G., Cornilă N. – Profesorul Constantin Gavrilă (1865 – 1941) – Rev. Rom. Med. Vet. 1/2006, p. 141
16. Gheorghe Fl., Popescu M., Rotaru I. – Prezențe militare în știința și cultura românească. – Editura Militară, București, 1982, p. 121 – 122
17. Giurescu C.C., Giurescu D. – Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până azi, Ed. Albatros, București, 1971
18. Gomoiu V. – Istoria presei medicale în România, 134 p., București, 1936
19. Hortopan Gr. – Enciclopedie veterinară. Creșterea și boalele animalelor domestice. Noțiuni de hipologie, Editia a II-a, Tipografia „Revista Geniului”, București, 1912
20. Iftimovici R. – Istoria medicinei, Editura All, București, 1994
21. Ioan D., Marinescu N. – Istoricul învățământului sanitar militar în România, Tiografia „Ion C. Văcărescu”, București, 1935
22. Iorga N. – Istoria învățământului românesc, București, 1928
23. Iorga N. – Istoria Românilor, vol. VIII, București, 1938
24. Olaru H. – Cronică profesională 1861-2013, Editura Medicală Veterinară, București, 2014
25. Pascu Șt. și col. – Istoria militară a poporului român, vol. V, Centrul de Studii și Cercetări de Istorie și Teorie Militară, Editura Militară, București, 1988
26. Pascu Șt. și col. – Istoria militară a poporului român, vol. VI, Centrul de Studii și Cercetări de Istorie și Teorie Militară, Editura Militară, București, 1989
27. Picu Valeria Maria – Istoria Școlii de Medicină Veterinară din București – Studiu monografic. Editura Ceres, București, 2005
28. Simionescu C., Moroșanu N. – Pagini din trecutul medicinei veterinare românești, Ed. Ceres, București, 1984
29. Stancu I. – Reprezentanți de seamă ai medicinei veterinare românești (1856-2001), Ed. Coral Sanivet, București, 2002
30. Tomescu V. – Personalități din trecutul Medicinei Veterinare, Vol. 1, Ministerul Agriculturii, Societatea de Medicină Veterinară din R. S. România, Centrul de material didactic și propagandă agricolă, Redacția de propagandă tehnică agricolă, Coordonatori: Prof. dr. doc. șt. O. Vlăduțiu, Prof. dr. doc. șt. N. Stamatin, Prof. dr. doc. șt. V. Tomescu, București, 1987, 197 pp
31. Tomescu V., Gavrilă M. I. – Momente și personalități din trecutul științei veterinare mondiale (interferențe cu medicina umană), Editura Ceres, București, 1983, 256 pp
32. Urechia V.A. – Istoria școalelor de la 1800-1864, vol. I-IV, București, 1892-1901
33. *** Buletinul Societății de medicină veterinară, 1888-1889, p. 3-7
34. *** Buletinul și Memoriile Societății de Medicină Veterinară, 1892-1893, București, 1894, p. 205
35. *** VETERINARIA. Publicație editată de Colegiul Medicilor Veterinari din România, Anul IV, nr.16, oct.-dec. 2014, p.54-56

rapid
rentabil
comod
discret
24 ore din 24
7 zile din 7
accesibil de oriunde
personalizat

mai mult timp

pentru familia ta

www.maravet.com



CRIDAPHARM

va ureaza Sarbatori Fericite !



CRIDAPHARM

www.cridapharm.ro